

913020

BUGYI SÁNDOR

CSIKLANDÓS
HISTÓRIÁJI

343.020

OSZK

**RÉMISZTŐJEN MŰLACSCSÁGOS RECSCSEN-
TISEK VANNAK EBBE A KÖTÖZISBE A LÚRÚL,
MAGAMRUL MEG OSZT A VÍN HÖGYRŰL,**

AZ ÁRA KEGYETLENŰL ÓCSÓBA KERŰL I

**KAPHATÓ A BUGYI UJSÁG KIADÓHIVATA-
LÁBA DEBRECENBEN, CSAPÓ-UTCA 10. SZ.**

ROSENFELD ÉS TÁRSA KÖNYVNYOMDÁJA DEBRECEN, PIAC-U.

BUGYI SÁNDOR

debreceni tajigás

CSIKLANDÓS HISTÓRIÁJI

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

DEBRECEN, 1919.

A DEBRECENI HIRLAP ÚJSÁGVÁLLALAT
KIADÁSA.

313020

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR
B Növekedéknapló
1958 évi 6443 sz.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Elüljáró dörrentis!

Hogy mos meg új világ kerekedett a magyarrá, azon n zetbe látam, hogy szükséges az emberi test röhögtesíti örö szálait megbizsergetni, mer mir azir, hogy mostanába nem mindenkinek van kedve a mulacscságho. Így osztan aztat gondoltam, hogy ha mán az illebe nem vóna kedve, hát had öncsek beüje a magam riszirül e kös csiklandozó balzsamot, amirül felderül a kipes ábrázattya annak is, akki rigótátul lekonyul óral járja eztet a keserves világot.

Mindenki tuggyá itt is, meg az óperenciás tengeren tul is, hogy én mindenfélre riszt vettem vót. A világháboruca vótam a csatába, tenyereltem mindenkivel, akki számított ezen a földön, de azir minditig az al tartottam, hogy csak idehaza jó a lú meg a csanád köribe.

Fortjos eszemmel belniztem az emberi nemzedik veséjibe, aut amir tapasztaltam megfaggyuztam, obszerváltam, aztat mind a lud penna hegyire kaptam, hogy evvel is használják közirdeknek.

Aztat is tuggyák kentek, hogy én riszemrül nem vagyok csörgő sipkás komédijás, csak eccerü ember, osztég nem himi-humi cirkuszi bohócságokkal csiklandozom a hóna ajját a röhögishe, hanem csak ugy röviden, magyarosan, mer az az igazi ecetágy amejjik fortijos törtinetnek még a vigihe se

jár az olvasó, hanem men' en úgy röhög tülle, hogy hotta napjáiig megemlegeti.

Nohát ijjen törtinetek vannak ebbe a huncfutul kifundált könyvecskibe. Hogy hát bennüket az a kegyelmes Uristen meg ne álgjik, minden földi javakkal, arról szó se lehet. Kivánom minden olvasónak, akki ezen könyvemet forgattya, hogy örömetejjes napjai legyenek koporsója bezártájáig, oszt a képes részről a vigyergás solja el ne mujjik.

Tesvirek, katonák, parasztok és mindenfajta nípek. Ne bánckuk egymást, hanem szeressük a jót, meg a szípet, mer ha arra gondolok, ami eddig törtint az emberi nemzetsiggel, hát magam is keserű leszek tülle, ezir oszt nem igen szeretek rája gondolni. Nem is füzöm tovább a mesének eztet a fonalát, hanem rátírek ujfent arra, hogy legyik szives a további lapokat forgani. Oszt ha akad a törtinetek között ojjan, amékken nem lehet röhögni, akkor tegye le oszt olvasson pizt. A bizonyára mulacsc-ágosabb, de most egyelőre kevés van belülle. Igy osztán ezir tanáltam ki ezet a könyvet, mer nem muszáj mindig a bankókat olvasni.

Mos mán osztán igazán hejrá tesvir, aut fogjál hozzá a csiklandós históriákhoz. A pennát ípeg leaktartam tenni, mikor a „vin högy“ mán hogy az én ódalbordám aztat mengya, hogy irjam bele a vigire, hogy mivel néki is risze van a könyvbe, hát tiszelteti a f-hirnípet, oszt ne higgyék el rulla aztat a sok iczli puczlit, amit meggyantáztam felülle, mer ű keme még máma is ojjan menyecske. akki megájja a sarat. Hát jó van, legyik néki is igaza, ámbátor ez nállunk a csanádi iltebe nem igen litezlk, mer m'r azir, hogy én riszemről azt tartom, hogy vesziijes dolog a fífire, ha az asszonnak igaza van.

En mondom ezt:

Bugyi Sándor.

Az üstökös csellagba jártam.

E míg a harctéren történt. Hát hogy osztán a közfokkal elvige-fük a jöttöt, hát megvaosorítottunk, osztán lefeküdtünk.

Én is osztán eljuttam úgy, mint az alutlé.

Eczezer osztán keztem emelkedni az ég felé, mer repülőgépen ültem a firsge nyaku Tóttal, osztán hogy valacsi üstökös csellagot láttunk az égen, hát kiváncsijak lettünk, hogy ebbe az üstökösbe m'jjen világ lehet.

Mer hogy most világháboru van, hát gondoltam, hogy biztosan az üstökös csellagba is agyvigyeli egymást a nipsig.

Sokáig mentünk osztán, mer disztó messzi vót az a bojgó csellag.

Eczezer osztán mégis csak odairkeztünk. De nagy fekvessig vót, mikor közelihe irkeztünk úgy hogy a firsge nyaku Tót asse tulta, hogy löttyentünk be az üstökösbe csak mikor a sorompóssal veszekettem arra ihrett fel.

Mer a sorompós erővel aztat akarta, hogy válcak ezéduját, máskip nem ereszt be a sorompón.

Mon'tam osztán néki, hogy ki vagyok, mag hogy felderítő szögálatba vagyok. Így osztán engedett nékem, viszonyt én is engedtem néki.

Na osztán hogy bent vótunk az üstökösbe, hát a repülőgépet kint vótunk a sorompónál, hogy vigyázzik addig

Na osztán, hogy mán a firgesnyaku Tótót én is tökfilkónak níztem, ti meg engem tökkirájnak, hát aszortam, hogy:

— Haza is kéne mán menni etsém, mer mit fognak otthon mondani?

Avval intet'em a kocsmárosnak ugy balfélü'hegygyel, hogy ne sajnájjik csak előjönni, mer fizet'ek.

Hogy osztán kifizettem az ebéd árát, hát mondok a firgesnyakunak, hogy:

— Tudod tesvir, mielőt' még hazamennénk, hát bemegyünk a Kos ökébe, osztán kirúnk tülle egy pelpa dohányt az utra

Ugy is vót osztán. Még ugyan azivesen fogado't.

A firgesnyaku meg, egyeki a feki az'at a felhetetlen disztó természetit, hát ugy megtömt'e a pelpáját abbul a jó szárított töklevelelül vágott muskotáj dohánbul, hogy kirepelt az ódala. Mánhogy a pelpájának. A dög essik be'é.

Mikor osztán mán innen is elköszönünk, hát aszontam, hogy jó lesz tán mán hazafelé is nízni, mer hát ha ezek a disztó muszkák azóta meg is pocskolták az ezredemet.

Megyünk osztán a falu vig're, a sorompósho, hát aztat kirdem tülle, hogy hát hun van a repülögép, améken gyöttünk?

Aszongya oszt erre, hogy egy disztó paraszt elvágta az espárgát, amlvel meg vót kötve, osztán e meg lerepült a földre.

Erre osztán mán én is mirges lettem, avval, az egyik tökkel, amit a Gyömbirnek szántam, hogy majd abrak után odaadom néki, hát ugy nyakszirten vágtam a sorompóst, hogy rögvést elnyult a töklevelek közt.

Én meg osztán aztat níztem, hogy mikippen juthatnék mosmán haza?

Hát látom, hogy a jukon améken bejöttünk a sorompósnál, hát két egissiges tökinda nyulik lefelé a földre.

— No tsvir — mondok a firgesnyaku Tótnak —
mosmán gyasz, ezen a tőkindán lefelé.

Avval a két tőköt felölttem a Gyömbir meg a Szegő
lu riszire, étán belé fogóztam a tőkindába, a másikba meg
a firgesnyaku Tőt, osztán jöttünk feszt lefelé.

Hanem osztán ez a disztó komitácsi szrompós hogy
magáha gyűlt, hát nízett lefelé, hogy marre vagyunk, így
osztán, hogy látót hennünket, hogy a tőkindán igyekszünk
lefelé, hát a disztó biztosan előval elvágta mindakét tők-
indát odafent.

Oszt ottant püffentem én, miné egy rigi jó nagy pesti
zsák, amék tele van korpával

Hanem hát erre a püffenisre már fel is íbrettam.

Nizek osztán szíjfel magam körül, hát akkor látom,
hogy a musiczjás szekerembe fölódalt fekszek.

Egy dicső nagy gerázat felfordította félódarra a sze-
keremet, a nyelensék fogta meg. A vót osztán a szerenose,
hogy nézem se lát semmi bajom, de még a székéremek se.

Bemutatom itten a vin hőgy fingipit.

Hát hogy oszt a világháboru öt ive alatt elhallgattak vót a táncmurik, meg egyib ricsajok, mos osztán annak örö mire hogy vigre eccér ujra szabadon szihattyuk az ájert, a farsang alatt annyi vót a bál, hogy csuda. Rendeztik aztat mindenfajta brancsbéli gádzsók, oszt mind a saját zsebei javára, mer a jótikon cilt mos mán magukra értelmezik a nipek.

Igy osztán mink fuharosok se akartunk vót lemaradni a farsangrul, hát mink is tartottunk álarcos bálát a Bikába. A vin hőgy mán hetek óta nem firt a büribe, a mulacsság miatt, eszt reggel, dilbe este mindíg azir rágta a filemet hogy monnyak néki ojjan eksztrát, amijjen más nyő nem lesz a bálon. Montam néki őtőzz fel uri naccságának, de nem akart. aut ajánlottam néki legyik libapásztor, asse akart lenni, azut montam, hogy vegyes fel paprikajancsi kosztémot, vagy legyik szaniféc, de egy file brancs se teccett néki. No mondok a happaré törjik ki, hát még egyet ajánlok néked de ha esse lesz jó, akkor haggy bikit a mulatcsággal, mer a löccsel ojjan bált tanálok rendezni, hogy megemelegeted a másviágen is. No jó aszongya, hát hadd hajja az utolsó antrágot. Avval mondóm osztán hogy legyik dijbirkozóné. E mán csak azir is döfl, mer ha pucéron, tilikoba meglátnak, hát sen-

kise fog benned kitelkődni, mer m'ir azir, hogy az ez irgalmatlan fene nagy tested ippeg arra való hogy kiájálville a palaccra, oszt jól megröhögtesse a nipeket. No hát ez az ánrág néki is teccett. Másnap osztán bevásárolta a dijbirkozói mundért.

Hát hogy oszt az áarcos bálon ű vót a világ veresse, rajta mulatott az egisz közönsig, aztat mán ellehet kipzelni. Még hajnaltájon se tuttam hazacsalni a bálbul.

Másnap osztán mondok néki, hogy erigy ki ebbe a mundérba a pircsi sorra, ha van kurázsíd, erre azt felelte hogy ű oda nem megven, hanem hogy arrul a feledhetlen iccakárul emléke legyik, a fingipiszhe elvihetném. Hát ippeg igen jó kedvembe vótam, mondok jól van gyertnk a fingipiszhe. A potyagráfos osztán lekapta a vin hőgyet báli kosztémbe. Még azt monta vót a fingipisz, hogy ha sok pizt akarok keresni, hát vigyem

el a muziba a vin hőgyet, biztos rulla, hogy a fél város rájacsődül. De mán eztet nem tettem, hanem a kipet kiváltottam vót, azut hogy a t. c. nip is mulasson rajta hát ehen bemutatom a finygipit.

Valami fájnul sikerült a kipe, mer a potyográfos segid ur ugy allította a masinája elibe mintha a parorámánál fingibezte vóna le. Valahányszor rossz kedvem van csak előszedem eztet a fingipet, avval ebbe a szesztialmas időbe ugy mulatok, mintha ötöllyit kaptam vóna be a legfájntosabb nyakolajból. A nyekhissig fogja meg!

Ácsorgás ötir.

Hogy oszt Sírít újfest elvetté vót ez a disztó renomé, oszt vighetetlen módon megszokolta derikba, hát jómagamnak kellett ilelem után járni. Elüljáróba oszt tejir mentem el egy literes cuppral, oszt ahogy oda irek az nagy tarafikba hát vighetetlen sok níp vót már akkor ott, oszt ngyes sorba vótak állítva. Az ajtó félfánál egy konstábler igazította a sort oszt ahogy toszutnék be, hát ehen toszit mejbe a konstábler, hogy aszongya cokli öregem, a ngyes sorba, mer előállítom kigyelmedet aszongya.

Ni te mondok, ne kenegesse kigyelmed a szívem táját mondok, mer akit lát is, hogy nálam van az árvatógya, oszt ha megtanálna csuszni a markomba, hát látattya vóna mondok, mer akit ország-világ tud, mikor a tudományos Nagy Jóskát homlok csonton tejesítetem, hát ngy hétig nyomia vót az ágyat.

Ne pofázzik kend aszongya, mer mingyár ütök a leandóri öklemmel aszongya oszt ugy szájba danolem kelmedet aszongya, hogy ugy gögicsél aszongya, mint a szopós gyermek aszongya, mikor piskótát szopik aszongya.

Beálltam oszt a fehircselédek közé, oszt alig állék ott öt perczig hát ehen másznak a hátamra a sok nípék. Ne dörzsölőgyenek ugy aszonyok, mondok, mer vighetetlen gerjedelembe gyűvök, mondok.

Vin ember kend más aho, assongya egy lájto kőpá

menyecské, oszt ehen kezd combolni az ehatá. Egy másik meg úgy hozám nyomódott az hátrányával, hogy még a lelkem is csóválta a remynységét.

Haggyatok mán asszonyok bikit mondok, mer ebbe a szent perche lövök, mondok. Nevettek cefetül, oszt ufent bestek véllm cicázni. Na mondok szerepcétek mondok, hogy nem vagyok harminc évvel fiatalabb. Maj huródaátok akkor tüllm, mondok.

Még csak akkor huzódnánk klygelmedhe asszongya egy csalódfőle jány, oszt ehen rónt egyet a gatyám szárán.

Nesokára oszt be engettek, de mán dült rutam az izzacscság teccenek tudni. Onnét oszt ekkis dohányir witem szit. Hát allg állok it is a sorbá, hát ehen teszit ódalba egy katona. Mennyik kend innét árbájt munkára asszongya, oszt kap ott naponkint kibül nigy magyar cigarót asszongya, meg földi cipót ehidre asszongya.

Ne lelkendez tesvir mondok, mer ha megfordítom az árvatógvát, hát ebbe a áltó helyedbe hősi halát halaz, mondok.

Még csintalan gácsó örezem, asszongya.

Ne macskázz a vin Bugyival mondok, mer kapsz tüllen egy ojan kiántetis, hogy nyóc ötéssel se föggyák be a fedjed buhjt.

Na osztán beököttém az tarafikba valami nagy ügyel-hajjal. Rms'ges szip klsasszon vót a kiszógáló, oszt asszongya, hogy asszongya mijen cibár kell asszongya, tarabukó is, millirádesz-i, havonai asszongya, vagy mi kell hüt asszongya.

Hát mondok, aláson kirem csak ojan ordináré féle kék mondok akint a magam formáju ember nigy ölet szok sercintenteccik tudni.

Ehen van nigy guba cibár asszongya.

Aláson kirenk még epár darabot mondok, oszt aftyu is hadd páfázzik ekkeveset mondok.

Nincs asszongya, oszt mehet kend asszongya.

a gatyát abba az tekintélybe mondok, hogy mos már tized a menyeknek országa ettem, mer akit ez Eszti jányu' guberálók mondok, hát akkurát szip ig-e f' h' cseléd mondok, hogy ha ű vele se ízed bé mondok, mább való vagy ides apádnál mondok, mer ű vót a aki házas il'inek második esztendejibe hozzá csuszott a siket Matkó il'ársáho, akit orsz kupán is cserdítette Matkó, aama egy szőlőkaróval dejazomba ides apád meg egy ill'entia vót az árva togr' ~~Kovács~~ ~~Kovács~~ Kovács, hogy a b is ama e csis og' felur' ő lével kaparták le, mondok.

Röhögött a vendég is.

Hát mondok, Pista fiam különben ember így pádnál mondok, eszt azon így mondok, hogy a piszok Kovács család kihajlá mondok, mer akit befületek híveszek mondok, erre aligta lehet kifátás mondok, mer Eszti aligga vímas nő mondok, eszt már így külső kénis e is mondok vigyretellen szépséges anyai örömet ezek ki Esztiül mondok.

Nevettik halálból.

Megtöröm mondok ezet a kis hort mondok, a szip esztédi il'et szervirozódna mondok, legyetek bédogok mondok, eszt ha enér garas van a hártak körül mondok, hát becsüjitek meg mondok, eszt ha elvitve ill'as állapotba került haaz a für d Eszti jányom mondok, na így a szövetissel esztéyába mondok, mer a Pista fattyam mondok megírta vót Galicját, eszt ha szájba tarál kapni mondok az a vijd lesz mondok.

Aut eszt fekete kivél szogáltak fel teremnek tudni dehog eszt jó magamba is kényes természetű gliszták il'nek, hát mább csak borta fordítottam az esemint.

Sőt bekaparászott e keveset akit onnét talok, hogy gyertya fírás után vigig köpte a komot ódalás.

Én meg a vin hógy, meg a doktor ur.

A héten majd aszson nélkül maradtam, a bür hüjjik rá. Tugygya a nyavaja, mi baja esett, mi nem, csakhogy valamék ízczaka crunyán felvisitott, úgy, hogy még nekem is rögvest kiment a mámor a fejemből, ahogy ott dögöttem a vaczkon, mer íppeg akkor is mámoros vótam.

Hogy osztán leuserot'am a vaczokrul, meggyujtottam a mécesst, hát nizek a vin hógy felé, oszt e meg mód nélkül kapkod a levegőbe.

Mondok, kedves íletem társa, hát mi bajodnak tecz-
szik lenni?

Hát biony nem szólt ti egy szót sem, csak kapkodott én felém is, ahogy közelibe mentem. Én meg mondok, nem megyek hozzá közelébb, mer hátha a görcs bánytya, oszt ha megfog éngem, hát mindaketten úgy összegörccsölődünk, hogy a jó Isten pont ki egymástul bennünket. Dehogy osztán láttam, hogy a lillegzetvitel is nehezire esik, hát itt tinylege-
sen baj va?

Mondok osztán Bendeguznak, hogy borogasd ides-
anyádat addig vizes ruhával a szive táján, míg én vissza-
jövök, mer eimegyek a doktorho.

Hanem elébb átszalattam Gáspárné komámasszonyho,
hogy hátha tudna kommendálni valamit, eseilegesen hadd
lenne itt mig én hazakerülök a doktorul.

Hogy osztán ájtött a komámasszony, hát nizi a vin
hőgyet, oszt aszongya, hogy nadáj kell ennek komámuram.

Mondok kell annak nyehéssig, ijjen állapottyába. Iszen
sokszor még akkor sem engeite a nadájt beléragasztani,

mikor magánál vót, hát még most. Lehet ugyan, hogy most már engedné magát nadájozni, de most még már kiment a nadáj a divatból. Hanem mondok, csak legyen itt mellelte komámasszony én elmegyek a doktorho, hadd fagygyuzza meg, mi lehet a baja. Hogy osztán ez így ifél körül vót, hát mondok ijjenkor már ezek a felcserek nem jönnek le a magok alkalmatosságán, én pég nem fogadok néki fijakert, iszen itt a lu meg a fajiga, lejöhet ezen, ótán vissza is viszem.

Avval begomboltam a Gyömbirt, oszt gyasz, a doktorlr, Ahogy osztán elirkeztünk az orvos urho, nyitni ákarom a kaput, hát be van reteszelve. Mondok, becsengetek, maj csak kinyitják. Nizem a falon a csengőt, hát látom, hogy nem láfok rajta gombot. Ni te mondok, a nyehéssig ájjik erekke a dísztó köjkökbe, ezek biztosan leszakították a fogóját huncfutságbul. Elkesztem osztán a jakba livő megmaratt fogót a kör hőnmel pisakolni, hogyha mondok annyira kitudom huzni, hogy megfoghatom a fogjaimmal, becsengetek én ugy, hogy mindenki feljied. De biony nem mentem én semnire peig már a hicskám hegye is belé tört mégsé jött a kijebb. Ahogy ott küzködök véle már ugy. félóra hosszat még a Gyömbir is türelmetlenkedett már hát eccer kiszól valaki, hogy ki a? Hát mondok én vónék, a doktor urho jöttem vót én, de ott küzkögök már egy félóra óta evvel a csengetyüvel, osztán mässe tudtam megrántani mér valamiféle leszakította a gombját.

Aszongya a kis fruska cseléd; hogy iszen bátyám nem kifele kell huzni, hanem befele kell nyomni a gombot osztán mingyár megszólal

Igazán? Ni te mondok aztat hittem, hogy ez is ugy jár, mint mennálunk az asz'alfiók. Hogy osztán a doktor felkótt, hát kérdi mi járta vónék? Hát mondok tekintetes ur tessén legyönni a vin högyhő, mer változása van. Aztat kérdi osztán, hogy hát van i kocsi? Van mondok tekintetes ur, odaie várja a tekintetes urat a Gyömbir lu meg a fajigá. Aszongya hogy ü biony nem megy, mer ü nem rázattattya magába össze a hig fojást, emitt vacsorára ett, Hanem aszongya, borog'ssuk hidegvizes ruhával a szive tájékát oszt hónap maj k'gyön. Hogy osztán másnap legyött, hát megfagyuzta a vin högy sorját, oszt aszonta, hogy szivelzsirozoldánya van vin högynek. Hát osztán mondok, hogy

lehetne aztat a kövört a szivirül leszedni? Aszongya, hogy könnyen eledeleket kell neki enni.

Házen tekintetes ur mán csak a hagymalevesnél nem igen van könnyebb eledel, mer mink avval ilünk, attul pedig nem igen zsirosodhatik meg az ember. Pég ez aszongya a jól ilistül van. Avval rendelt neki orvosságot, oszt elment. Én meg felmentem a receficével az orvosságir a patikába, de az uton rágyüttem, hogy ez a disztó asszon becsap minket, mer odafen a céhbe a pircsi soron ezek a kofák összeesznek mindenté'e jót, osztán azir vanak mind elzsirosodva, otthon meg vakittyák a csanádot. Osztán mirgembe azir is ifil fel kerültem haza az orvossággal mondok, had zsirosogygyik a vin hogy szive még jobban

Otthon meg avval a nótával állítottam be, hogy aszongya:

Nyomja a szivemet a zsír! Evvel meg a vin hogy tanálva vót, mer még nekem támatt. Én osztán ráijesztettem a vin hőgyre, hogy megáji, adok én néked szivelzsirosodást híveszlek a céhbül, oszt a nyáron kapálni járunk maj eloszlik akkor a szivedrül a zsír, de még az a zöndelkezisi jog is akarcsak a Wilzony akaratya a cseheknail vagy a rumunyokrát.

Hát ere osztán elhallgatott a vin hogy, meg oszt nagyot koppant hogy a föld vesse ki.

Sarkantyuhó vertem a porcijó pizt.

Hogy osztán tavajrul elmarattam vót a porcióval, mer mindig vót elibvaló, hát bizony iszrevetik azt odafenn, oszt meginiist hoztak ki, hogy nyóc nap alatt legyen szives befizetni, mer különben e'viszik a párnát. De hogy nem akarok a felsőbb-siggel ujjat hozni, hát aszontam a vin hógynek, hogy keresd csak elő a komóbul a porcijó könyvet, azut azt a kis apró kőtsiget, ami körülöfűök van, oszt feljpek a nagy házho, hadd legyünk tisztába evvel is, mer ha mán magam ritkán vagyok tisztába, mihóta Árony ur felaláta a pájinkafőzist, de mással tisztába szerelek lenni. De sehosse tuttam magammal tisztába lenni, avig'ül, hogy mennyivel is tartozok hát in. Az intő czédulán ugyan ki vót írva, hogy mennyit fizessek, de ahogy a porcijó könyvvel egyeztettem vót, hát sehosse vágott össze. Na mondok, eszerint nem hiszek néktek se, ha mán tik se tugvgyátok, hogy mennyivel tartozok, osztán az istirimfli szárba csuszaltam öt szüstit, mondok, ha ennyivel megelignedek odafent, há jó, hanem hát jöhetnek én hozzám adót kírni. A Gyömbirt usse vehetik el, mer az a csanádfentartó, mán hogy azután fűök. A vin hógynek megmontam, hogy kiszicscsik ebidet, mer jövök onnit, mihejt szabadulok, avval még eczzer megnyaltam a szalmást, hogy könnyebben mennek, oszt elindulám.

Ippeg Csapó-uczczán a Koronából bilentem ki, oszt majd néki estem Újvári etsémnek, aki az egyháznál van hivatalba, oszt aztat kérdi, hogy tán bengzinyt ittam odabe, hogy ugy nyargalok kifelé, mint a levélhordók ótomobilje.

Nem én, mondok, hanem sijetek a porcijót befizetni a városházára, hogy el ne kissek.

Aszongya, hogy hát ű hozzájok mikor lesz szerencsém? Mer ű nálok is tartozok a papbirrel.

Hát mondok, hamínálunk, a Homókkertbe felipíti az egyház a templomot, akkor én is fizetem a papbirt, de addig nem.

Hogy osztán a nagy beszid, közbe ippeg elirkeztünk vót a kis Pipáho, Gömőri urig, hát becsalt oda. Én ugyan szabadkoztam eddarabig, hogy szorgos dógom van, de osztán nagy nehezen egy szóra, ráállottam én is. Nyakaltuk osztán az ita't feszt, mer én belém is ugy ment akárcsak az ürge jukba. Utójárta mán ugy megkedveltem az italt, hogy ű még hamarább elment, mint én.

Időközbe meg, hogy bevetődött gyűszű Szabó koma is, hát evvel meg még nagyobb ricsajt csaptunk. Oszt mire szíjjel níztem, az öt ezüstből mán csak két ezüst vót. —

Mondok, mán e saját mándegy, beviszek a porcióba két ezüstöt, majd jövendőre mekkapják a többit. Avval elfindultunk a komával a városházára, Itt meg ippeg be vót zárva a kapu, oszt hogy zörgettem, hát Nagy Marci sógor, a pókhasu hajdu nyitotta ki az ajtót, oszt asztat kérdi, hogy mit akarok. Hát, mondok, a porcijómmal akarok rendbe gyűnni. Aszongya, hogy a porcijóm mos mán csak valamék pájlnka mirisbe van, osztán jöjjenk dilelött, mos még jókor van, mer fél után nigy óra lesz.

Ni te, mondok, a nyehissig ájlik belim, még ez a tubák, mán meg se tudom különbözteni az iczczakát a nappaltul? Tisztára meg vannak hibázva a szemejm.)

Aszongya, osztán a pókhasu Nagy Marci sógor, hogy nizzem csak, mijjen nagy szunyog van a kis töröm tetejibe: Nizem, nizez, csak nizez. Avval aszondom a sógornak, hogy a formót látom, de a szunyogot nem látom rajta. Aszongya, hogy akkor ű se látja oszt becsapta a kaput az órunk elött. De ippeg jól járt, hogy beugrott, mer hótig bolon lett vóna, ha irem a löccsel, a Munkácsi uram füvges orvossága fujja fel még jobban.

Hogy osztán ijjen kisőn irtem a porcijó befizetisihe, hát elkeztem az utam hazafelé venni. Még a nagyhidnál belé is keztem a nótába, hogy:

Hazafelé vezsem utam,
Sári ne gondolkozz rulam!

Mikor Szomjas komám a lendőr beleszól a nótámba, hogy: lassabban.

Mondok, ne szójj bele a kártvámba, nyö vess. Nem lehet eztet lassabban, ez ennek a rendes hangja.

De hogy osztán ennek is fizettem egy porcziójót, mer mondok, usse esik idegen hejre, mer ez is a város embere, hát elhallgatott.

Ótthon meg, hogy bementem a házba, hát szip lassan a vin hōgy vaczka felé tartottam, mondok, megnizem, alszik-é még? hát ippeg puhát éreztem. Na mondok, ez a dunyha. Avval fel akarok lipni a vaczokra, hát ojtant estem mint egy marha, a dunyha meg rám borult.

Hanem erre osztán mán a vin hōgy is leugrott a vaczokruul, avval micsest gyujtott, oszt rakta rám az Isten áldását, hogy a földnek is nehéz vót hallgatni.

Nizek osztán én is szijjel, hát látom, hogy tiszta kovász vagyok. Mer hogy ez a díztó asszony kenyeret akart sütni reggel, hát este megtette a kovászt, oszt ippeg az ágya elibe tette a teknőt. Én meg, hogy tapogatóztam a setitbe a vin hōgy ágya körül, hát magamra rántottam a tekenőt.

Elkezte aztán a vin hōgy rajtam a kovászt dagasztani mirgibe úgy hogy én még videkezni se tudtam. Csak attul felhőztem meg, hogy mondok, ez a vin díztó asszony belé tarál dagasztani ebbe a kenyir tisztába, oszt még megsüttet a pékkel. Egy-ki a feki.

Külfödre utaztam vót.

Hogy osztán erre a díszítő kupeczsígre attam magat mat mostanba oszt menne is a, ha díszítő vóna elig. hát a napokba is kiliptem Nagy'letára. De hogy még a mul-esztendőről megmaradt akkis hascsikarásom, mer egy iccaka lefordu'tam a v'cokru', oszt felfáztam vót módnéikül a fő-dön, hát nehezen indu'tam el. De azir csak rávoitem ma-gam, mondok első az ilalat, azután a hascsikarás. Kiliptem oszt a debrecenyi vasut állomásra, avval megváltottam a bilétát Nagy'éta városába. Azut beültem egy harmadik ku-pétába. De biony hogy nem vagyok tisztába evvel a'gőzös indulásával még, mer még nem törődtem belé, hát majnem most is elkistem. A kulöz meg úgy bevágott a kupé ajtón, hogy ha vilatlanül meg nem ragazkódom a löczába, hát mingyán le is szélőtetem vóna a gőzvár felől, mer ott is kvót nyitva az ajtó. Ne te, mondok, a gyorsvonat nyomja ki belőled az innepi kalácsot, ne macskízz vélem, mer meg-váglak úgy, hogy nem tücc kétődig számolai ebbe az uj esztendőbe. Hogy osztán elhelyezkettem, a szalmást meg-húztam jó, mer ekkicsit meg'jettem vót, hogy ez a Go-romba Lóri-cz bevágott a kupétába, mondok, ne hogy va-lami bajom legyik.

De alig hejzekedtem el, mákkordul a gyomrom. Na hogy az Istene-ne legyik ennek a díszítő pacalnak, még c'upra járok a gyomrommal. Nizek osztán széjjel, hft akkor látom, hogy nem látok férreess' hejct a kupétába. Mer egyeki a feki a vasuttyát, ippeg ojan kupéba kerültem, amit még a régi jó világba használtak, amikor még nem vót divatba hascsikarás.

Csak csitítottam vóna én a gyomrom, mondok, majd

az első estácziójnál kieligitem, de biony nem hagyott a féibé az okvetetlenkedéssel,

Én meg csak kikültem-ződültem, ojjan forróság gyátt rám, hogy ha valamék doktor megvizsgált véna, hát tisztára aszonta vón, hogy lázam van.

Elkeztam aztán tipegni, topogni, még utójjára táncoltam is mán kinomba. De biony e csak kifeié számított.

Mondok, még e lesz a tubák, ha a becsületemet a vászonba viszem haza a vin hógynek, lppég ahogy így peku'álok, hát megáll a czugg.

De még messe állott, mán én kívül vótam a keritisen, avval csak aztat níztem, hogy mej tájon van kiírva, hogy: Uraknak meg nőknék. Nyargalok osztán mint akit ostorral csapnak, hát amint befordu'ok ebbe a bizonyos dologba, hát be van zárva az ajtó, elveszteljem a házszámot, oszt akkor látom, hogy a női osztájba kerültem. Hiszen mondok, nem vagyok én nő Fordu'nék osztán b' felé a férfi osztájba, hát füttyöl a gőzös.

Jiinye, hogy a szusz faggyik a füttyülödbe, mán csakugyan befüttyülök a havasi gyócsnak. Hanem osztán, hogy újból elhelyezkedtem, hát akkor vettem észre, hogy még jó vót, hogy megijesztett ez a vaklu, elmúlt a hascsikarásom.

Valamivel osztán jobban irsztam magam. De nem nagyon soká, mer újra megmóccant a gyomromba gezemice.

Mán lppég el vótam rá kiszülve, hogy szígyen ide, szígyen oda, segíték a bajon, nem kíméltatom itt magam Létáig, hát jön be a ka'öz.

Mondok osztán néki, hogy hát nízze az ur, nem lehetne itt valamerre lehuzódni?

Aszongya, hogy hát itt a lócza, oszt huzógyak le. Tapogatom oszt a gyomrom, avval mondom néki, hogy valami jukas lócára szerez'nék én lehuzódni.

Vagy ugy? aszongya. Mingyán megáll a vonat, aszongya, oszt átvezet engem ojjan kupétába.

Hogy osztán Derecskén megállottunk, hát bevezetett egy ojjan hejre, hanem aszonta, addig nem lehet leülni, míg áll a gőzös. Mondok magamba, csak bizd rám, majd megmutatom én, hogy nem-é lehet leülni. Az ijjen sornak még a minnisztéred se tud parancsolni, ha mán ezcezer leült.

Mikor osztán leülttem, ki se buttam Létáig, pég zörget'ek sokan, nem tútták mi van vélem, mer vittem vighe ojjan erőlködíst, hogy aztat hittik, öngyilkolom magamat,

Hogy osztán Létát elirtük, hát én is felcihelöttem, hanem mód nélkül ki vótam melegedve. De azir nem attam vóna tiz ezüstir, amijjen jól ireztem magamat, min'ha ujjá születtem vóna Ennek az örömré ki is huztám a szá'mást ecscsepig, mer addig asse esett jál.

Létán osztán ippeg egy jó ismerösömré tanáll'am, aki véllem szolgált O'aszországba, hát attul vettem vagy nigy süldöt.

De hogy ezen a vasuton sokat kellett vóna szállításir fizetni, hát mondok, hazabillegetem én magam előtt majd estefelé a hűvösön.

Addig osztán szipókállunk a bajtárszal, elbeszigetve a rigi jó időkrül.

Estefelé osztán magam elibe kavarintottam a nigy süldöt, avval megindultunk szip lassacsán.

Jöttünk is mink szipon A disztók elül, én meg hátul.

Mán ippeg a bagonygyár előtt jártunk, mikor kezdett pliyhallani, hát akkor látom, hogy én vagyok elől, de a disztók meg még hátul síncsenek.

Jiinnye a hét szencsigit ennek a nigy süldőnek, még ecscsak a veszett állapot.

Nem tu'tam osztán magammal tisztába gyünni, hogy a disztók hattak-é el engemet, vagy én hattam el őket. Csak-hogy disztó egy se vót.

Én ugyan megvótam, de magammal nem sokat ífem.

Mán meg egyeki a feki ujfent nem megyek vissza Létára. Ha mekkerülnek jó, hanem hát egyeki a feki az egisz disztó kupecsiget, nem bajlódok én véle.

Igy osztán, mondok, nékem ugyan jól kezdődik az uj esztendő. A göröcs huzzik össze valakit. Nekem legyik mondva.

Teátrumot nízünk.

Aszondom a minap a vin högynek, hogy kiszűj fel csak, osztán ellipünk a színházba, megfaggyuzzuk eztett a *Fedák Sárít*, hogy mikippen szuperál még néki a nő'a.

Hát ki is huzta magát a vin högy, mer mikor bemeniem a beretválkozásbu', mán hogy a kis házbul, hát még magam is alig ismertem rá, a hogy tisztába tette magát Kicsi hijja vót, hogy neki nem szalattam, mint a bolontehén a fijának. Csak türtőztettem magam mondok, a nyeh'ssig ájjik belé, nem nyilvánitom előtte a meglepefísemet, mer még elhiszi magát. Hogy osztán én is felvettem azinneplő pusztli, a bajuszt kihusztam fasztt, hogy ippeg ugy níz'em ki, mint a városnak a most kimustrált tizenkét bikája közül egyik. ótán a csizmát is befeketítettem ekkis szittalan hájjal, hát elindultunk jökor, hogy el ne kíssünk. Még a vin högy erővel a karomba akarta öteni a karját, mer aszongya így szokta a színházba menni. Montam is néki, hogy ne ötögess itt, mer ha én adok néked egy östöt ugy vikony ódaiba a jobb könyökömmel, hát összelötyiensz, mint a szilvalekvár. Felhagyott osztán a módizással. Így osztán csak ugy mentünk a színházig, hogy nem fogóztunk egymásba.

Mikor osztán megirkeztünk, hát mondok a pinztár urnak, hogy nyucsecsik ki csak azon a kis ablakon vagy két bilétát.

Azta kérdi osztán, hogy mék herre?

Monok, hát még asse tuggya az ur? Nízük ránk, osztán mingján észreveszi.

Hát ü biony hijába níz ránk, aszongya még se tuggya.

Hát, mondok, fejürrül számítva agygyik az első herre, Aszongya, hogy akkor a karzatra.

Mondok, mán megint macskázik az ur hácsacsak nem gondolja, hogy a színház tetejére akarunk bilétát vátani.

Nassokára osztán megkaptuk a bilétákat, még numerus is vót rajta. Nizem, hát a vin högyé ippeg a tizenhármasszám.

Na, mondok, a baj jöjjik rád, még valami szerencsétlenség fog írni ettül a szerencsétlen számtul.

Hogy osztán elhejjezkettünk, hát ippeg muzsikáltak a cigányok odalent, hanem aszondom, még ugyan testhezálló nótát, mer még bele is kurjantottam. Amiré osztán vettem észre, hogy valaki piszkálja háturru a fejemen a kalapot. Mán ippeg hátra akartam ínteni a löcscesel, hát látom, hogy Szomjas komám piszkál hozzám a kard hegyivel, oszt aszongya, hogy lassabban abba a rossz ködmömbe.

Mondok rossz ködmön? Iszen semmiféle fajtádnak se vót ijjen tisztességes gunyája, még néked se, mig be nem kerültél a városcho.

De hogy oszt nem akartam klavart csinálni hát engettem a komámnak, oszt nem szóltam semmit.

Ippég mán akartak vóna jáczczani, mikor jön mellénk egy fejircseléd, osztán keresi tizennegvedik numerust, de nem tanájja. Még mán kezdett vóna ott valami fennhangon beszilgetni, mikor felállottam az üttőhejjembül, oszt aszondom néki, hogy nizze lelkem, az én numerusom a tizenkettedik, a vin högyé meg a tizenharmadik, hát bizonyosan az anyok mellett kell lenni a tizennegvediknek.

De aszongya, hogy itt mán a tizenötödik van. Ódalba íntem osztán a vin högyet a löcsnek a vasalt vigivel, mondok emeld fel mán aztat a nagy-fertelmes testedet, hát ha két numeruson ülsz, azt hiszed, hogy most is a pircsisoron ülsz, oszt elterpeszkettél.

Hát ríktig ugy van, ez a marha két numerust foglalt el avval a nagy díszto czipferblatyával. Így osztán ugy seztettünk ezen a dőgon, hogy én a vin högy ölibe üttem, nehogy baj legyen. Előbb ugyan ugy akartam, hogy a vin högyet én ílletem az ölembe, de mondok, az Istene ne legyen ennek a 120 kilós hústömögnek, nem bírom ki kaczá gás nélkül a két czombomon, mig ezek a komédijások it macskáznak. Még lenyom itt a székebe ugy, hogy csákány nyál kell kikeresni. Így osztán én kerültem a vin högy ölibe. Avval hogy így elhejjezkettünk szerencsisen, hát mán keztek is a játikot.

Hanem aszondom, hogy ez a *Fedák Sári* valami főjünul adta a szerepet. Még magam is elcsudálkoztam rajta, pég én nem igen szoktam elcsudálkozni, hanem inkább becsudálkozni.

Elig a hozzá, hogy mire befejezték a játékot, mán Sári a vin hōgy ugy szuszogott alattam, mint egy sōre marha, azut ugy megizzadt, hogy mikor felállotunk, akkor meg a tizenhármas numtrust nem tanáluk, ledörzsölte ez a disztó asszony az izzacssággal. Mer hogy melege vót, hácscsak ugy űlt a lócán, mint mikor otthun le van vetkezve a nyaka tōjik ki.

Hanem mikor hazairkeztünk, hát elővattém Sárit, mondok próbéjj csak te is ugy inekelni, mint Fedák Sári iszen te még jobban tudhaczc, mer elig nagy hang van benned.

De hiony a vin hōgybe nem vót addig hajlandóság inekelni, mig egy valadimir fogással bátra nem rántottam a karját ugy, hogy a kezefeje a turkóját írte. Ekkor, osztán kezdett el danolni. De utójjá felé mán nem is danolt, hanem ordított ugy, mint a vágó marha, még a szomszidbul is ágyűrōttek, osztán aztat kérdik, hogy:

— Mit csinál komám?

Mondok, inekeltetem Fedák Sárit. Osztán még nékik állott fejebb, keztek vóna ott véllem pocskondiázni. Mikor oszt lōcsre kaptam, hát ugy ment én tül'em ki, a mülátó közönsig, hogy majd letaposta egymásrul a rokoját.

Egyeki a feki, hogy zavarják az embert, mikor otthun színházat akar jáczezni a csanádi körbe.

Ne nyulj hozzá, ha nem irtsz hozzá.

Valamék nap Miska fíjam cízítált meg díztó ölishe. Mer hogy most hivatalbéli ember, lámpagyutógató, hát ragasztó t magának ekkis fájny zsirosmalaczt, amit a fajigáságbul nem igen lehet a mai világba.

Igy osztán, hogy megakar' a vót fojtani, hát éngemet hitt meg hentesnek, mer fuggya ű is, hogy gyerekkoromba három napig Kuczik uramnál vótam hentes inas, hát módnélkül értem a díztó sorját.

Mán Kuczik uramnál is mingyán a harmadik nap remekeltem a díztóölisbe, mer egy fájny hizóját ugy horpaszon vágtam, hogy asse monta, befellegzett. Ebbül kifojólag osztán ugy felszabadított Kuczik uram a csizmája órával, hogy ha viletlen-sigbül a véllünk szembelévő ódalon házak nincsenek hát biony én Kispircsen íbrettemvór a fel, mint hentesleginy.

Elíg' a hozzá, hogy így lettem hentesleginy, osztán azóta gyilko'om a jószágokat. Elötte való napon osztán megtettem a kiszületeket a díztóölishe. A szuró, vágó eszközöket kiköszörültük feszt, ojjanok vótak azok, mint a beretva. Mondok, reggel osztán jókor átgýürödünk Miska fíjamékho. Hogy

osztán megviratt, hát felkászolódtunk. Jött vóna az egisz csanád, de aszontam nékik, meg a kis Ottokárnak is, hogy maj esiefelé, ha a hurka fő, hát mán, akkorük is fenvótak. Miska különben ippeg akkor jött haza, mer a gájzokat akkor srófolta le az uczzákon.

Hogy beléptem, hát mingyán a márkomba nyomta Miska fijam a lámpást, pég otthon mig felöltözköttem, háromszor a számho irtettem a szalmást, de azir itt is csuszott vóna, ha meg nem akad a toromon. Mer hogy a nászuram ippeg akkor jött be a házajtón nagy dérel durral, hát ugy hátba vágott az ajtóval, hogy én meg üvegestül együtt majd elütöttem az előtem álló Miska fijut. Mikor osztán magamho jöttem, akkor níztem rá nászuramra, hogy mi a nyehéssig jött kendhe, hogy igy ajtóstul mászik befelé. Aszongya összekapott az asszonyal otthon. Hászen akkor is ne éngem irdekejjik kend hátba, hanem a vin hõgyõn verte vóna el kend otthon a tagraveritet.

Hogy osztán Miska rám nízett, in meg vissza níztem a nászomra, ótán a pájinkás üvegre, avval mesmeg a nászomra, oszt megkináltam ütet is, hogy nyajjik mán pettyet, ha otthon a vin hõgy nem engette. Avval hogy kizen vótunk a füröstök előtti pájinkaivással, hát elhatároztuk, hogy mikppen kezejjük majd a jószágot odaki.

Ugy állapotunk meg osztán, hogy majd én megnyergelem a dísztot, mer hogy én jobban értek a nyergelishé, a pohos Csokán nászom meg fübe üti, azut majd ketten a Miskával lefordíttják, én meg leugrok, oszt megszurom.

Megyünk osztán ki nagy felszerelissel, avval nyitom ki az ólajtót, oszt bebuvok az óba szip esendesen, mer még a dísztó akkor ippeg fekütt.

Amint oszt felugrok a disztó hátára, hát a jámbor úgy megijett, hogy ténylegesen elkezdett kifelé nyargalni. Alig vót annyi időm, hogy a fejem lekapjam az ólajtónál, mer tisztára lemarattam vón rulla, ha a fejem belévágom. Hanem az ólajtón kívül mégis lemarattam rulla, mer ojjan mejjport adott anászom a disztóütőfával, hogy majd meggebettem.

Egyeki a feki a nemzecscsigit, eltiyesztette az ütést. Amit a disztónak szánt, nékematta, mer hogy a disztó fején fejül ütött.

De a nászom is ojjant vágódott hanyatt, mint egy marha, mer rálipett ekkis jégre a hó alatt, amint ütött. Miskát meg felborította a disztó, mer ű meg elibe állót. Hanem mikor mán magunkho jöttünk, oszt elfogtuk a disztót, úgy belé nyom'am mirgembe a kést, hogy azonos mód a tarkóján jött ki.

Azut oszt, hogy mán igett rajta a szalma, csak ott piszkálom a szalmát, hogy jobb czugja legyik, hát eccer összölytten előttem a tűz, kibutt a disztó alóla, oszt kezdett nyargalni, be az udvarra. Jiinye, hogy a tűz igesse meg a lelkit, még felgyuttya a házat, mondok, avval mink is utána, oszt ojjant vágtam a perzselő villával a farkasorjára, hogy megbillent az akasztófáraló.

Ezután nem is történt más. Ment a munka szipen. Járt a meleg bor sűrjen, úgy, hogy biony estefelé mán a vireset belé tőföttük a májasba, a májast a tüdősbé, a tüdőt meg a kásásba, a kolbászhust meg erővel a gőmböczbe akartam tőteni, mondok így nem kell taszigálni a hurkatőtön, hanem beléesszük eczzerre.

De mondok, mán ha megtivesztettük a hurkát a mán saját mindegy, tegyitek fel főni, csak ojjan jó lesz az azir, ha más bürbe vannak is a tőtelikek.

Mink meg osztán, hogy a csanád is előkerült, belülkerültünk a házba, oszt vártuk a vires hurkát, hogy vacsorájjunk. Hát eczzer csak beszél Bende-guz röhögve, hogy Erzsók néni, másznak a hurkák kifelé a kaszrojbul.

Obszervájjuk osztán a sort, hát a hurkák ojjan szípen mászkáltak ki a kaszrojbul, mintha lábuk kőt vóna. A jó Istennek se tuttuk bentartani, akar-mijjen erősen nyomtuk vissza. Hát mondok, e biz-tosan attul van, hogy megtivesztettük a tőtist, oszt nem fir például a májas a vires büribe.

Akkor monta osztán meg a kis Ottokár, hogy Bendeguz valamit tett a kaszrojba. De mán mikor in ütni aka tam, Bendeguz meglipett, mer tisztába vótam velle, hogy e bizonyosan kinyesőt tett a hurkák közé.

Hanem azir mink jóllaktunk hurkával, hijába vót recsegős a hamutul.

Kisőbb meg osztán mi belőlünk mászkált úgy ki a kinyesőtül, mint a kaszrojbul. Egyeki a feki ezt a disztó Bendeguzt.

Muriztunk a nagyerdőn.

Megkaptuk a fárét ujfent a Nagyerdőn. Kimentünk jókor reggel innep második napján az egész pereputy. De hogy eczczere nem fártunk mind a tajigára, hát két riszbe szállítottam ki a csanádót. Hanem az első risznél nem vótunk tisztába, hogy kik menyének elébb mer mind jött vón. Bendeguz kapott is tülem egy macsalit az innep tisztessigire, mer meg ü butt fel legelébb a tajigára.

Mondok, hogy nizz szijjel a szemed hejjivel a Nagyerdőn, hát te vagy az első?

Le is szidült a köjök a tajigáru azonos mód, oszt ojjant dübbent, mint egy korpás zsák.

Én rendeztem osztán el a csanádót.

Az első tránczportba felülték Miska fijam, meg a menyem, a kis Miska onokámmal. A kis Ottokárt meg behajítottam a kasfarba, Bendeguzt meg felültettem a Gyömbirre, oszt utnak indítottam az eszpedicziót.

Ráparancsoltam Bendeguzra, hogy ha megirkezik a tettherre, hát rakja le üket, ü meg jöjjik vissza irtünk.

Mig osztán várni kellett, mig visszakerül Bendeguz, hát addig Pesti sógornál nyaltam az itait, mer hát, hogy evvel a vin hőgyyel nem igen szeretek diskurálni, hát mondok, csak nem nizek addig a szeme közzé, mig nekünk menni keil. Jó időbe került osztán, mikor láttam, hogy nyomul ez a két marha, mán hogy Bendeguz meg a lu hazafelé.

Hát mondok, akkor megyek én is.

Hogy osztán felpakoltuk az elemőrsziát, egy nagy kondir fejir eczetest bárányfüvel, ótán valami rántott bárányt, kalácsot, hummit, hát megindultunk. Előbb ugyan el, kelleit hejjezni bennünket.

Ahogy az asszont felültetem az ülis deszkára, hát ippeg nem fértem vóna mellé, avval a disztó festivel belepte az egisz ülisdeszkát. Bendeguzt akartam mellé ütteni, de a se fért mellé. Így osztán hattam az asszont, hacsacsak hadd tüsszik magába a lelke csendessigire, Bendeguzt felhúzódtattam a kas farba, én meg kétségam közzé vettem a Gyömbírt, oszt ahogy belényomtam a fél sarkantyut, e meg a disztó megrántotta a tajigát, a vin hōgy rögvest hanyatt vágódott ugy, hogy az egisz szoknyakissig a nyakába vót, oszt ippeg ráesett Bendeguzra. E meg még szóllani se tudott, csak nyöszörgött, de biony én hátra se níztem.

Mán ippeg a bábakövezdénél jártunk, mikor Kerekes sógor, a bakter rám kiját, hogy még ugyan szípen felültetem az asszont a tajigára, hogy a lábaival az eget czilozza.

Nizek osztán hátra, hát akkor látom, hogy a vin hōgy vicsorittya rám a fogait.

Felhúztuk osztán Kerekes sógorral a vin hōgyet, a dōg essik belé, mer avvel a nagy disztó kövér festivel, haelborul, hát tehetetlen magáva! Kiszabadítottuk a'óla Bendeguzt, mer e meg mán alig lilegzett. Hogy osztán rendbe jöttünk, hát Bendeguznak meghattam, hogy támaszd meg anyádat háturul, nehogy megint eldűjjik, a pirula fujja fel.

Ekkor uffent a terágya gyárjába merittem a sarkantyut, oszt ugy mentünk mink, hogy a vinnyalos csak ugy nízett ki mellöttünk, mintha gyalogos ember lett vóna.

Hogy osztán a tett hejjen vótunk, leemeltük a vin hōgyet nyeyen, az elesiget lepakoltuk, a Gyömbírt szélnek ereszte tem, oszt mink meg elkeztünk enni-inni.

Ótán elkeztünk jáczczani. Mer hogy a Baucsi is hoz-

zánk került, ótan meg a ragyás Kaszás is, hát aszonták, hogy bakfüttyözzünk.

Elkeztünk osztán bakfüttyözni. Osztán ippeg Bancsinak kellett volna éngemet átugrani, oszt a disztó ehejjet a térgye kalácsával ojjan egissigest lökött rajtam, hogy tisztára átfordultam, a fejemen.

Jliinye, hogy a marokkói sáskák nyüzsögjenek a koponyádba, te disztószivü, megájj csak.

De biony mire én feltápáskottam a bakfütty után, mán akkor ü elfünt a bokrok közt.

Hogy osztán ezt is megeligelük, hát elindultunk szijjelátást tenni a nipünnepijen. Itt meg felültök a hullámhintára, a via hőgyet még dufla fi-etisir se hatták felülni, aszonták, hogy leszakad a hinta. Hát ü csak alul nizett bennünket felfelé. Hanem úgy éreztem magam mint mikor hajóna mentünk az Adriai tengeren Olaszországba.

Hogy osztán innét is leszáltunk, átmentünk a czillöviszethe.

Itt Meg a Miska köpte a markát, hogy ü megmutattya, hogy kell czilba lüni, mer ü jáger katona vót.

De biony nem tanált ü egy czilpontot se. Hanem mikor én czilba vettem egy lakodalmas nipet, oszt elsütöttem a puskát, rögvest elkezdett tánczolni a menyasszony.

Na látod, mondok így kell meglüni a menyasszonyt, Hogy osztán megeligelük a játékot, felpakolózunk, az aszszont középre, alaposan megtámogattuk, hogy el ne düjjik. Két ódalt melléte ült Ottokár, meg a kis onokám, hátul a Miska fijam támasztotta meg a menyemmel a vin hőgyet én meg elől.

Bendeguz meg a nyeregbe ült, oszt ojjan vigan jöttünk háza, hogy kimertünk volna így mán a világbul is, a kis késit neki.

Csuful megjártam vót az pirulával.

Hát jól **mongyák** aztat tecenek tudni, hogy nagy ural
nem jó egy tábul cseresznyét enni tecenek tudni, de hogy
a mán szent igaz is.

Ugy esett az eset tecenek tudni, hogy Lókodi cse^sm
uramho tivettem vót bé szereda dilután ugy fertáj hat körül
egy három decis ispiccerre, hát Vetési téns uram is ott
vót a Segtina ur szappan gyárjából, oszt ű is ippeg egy
három decis is picicertet kötött vót el, mer hogy a jó ital-
nak űsse megvetője az én jó Istenem tegye az villa hajtába.

Hát kigyelmed vin Bugyi uram hogy van aszongya,
oszt ha zokon nem veszi kigyelmed a szavazatomat aszon-
gya, hát hogy áll árnyikba kigyelmed — aszongya.

Sajnálatos tény dolog tens uram mondok, de annak
mán lüttek mondok.

Kárnak elig kár a aszongya, dejazomba aszongya le-
het azon segitehi aszongya.

Megette aztat mán a fizkes feki mondok, ha mán
eccer az orvosi tudomán aszongya tisztó módon neki len-
dült ma mán aszongya, a hótbul is elevent csinálnak
aszongya.

A meg lehet mondok, hogy az hótot is felelevenítik
mondok, de bijon mondok ebbe az korba lüttek mán a

magam formájú vin gácsónak; ha ámbátor aztat is mekkel adni, hogy jó magam is kivettem vót a rizsem a jóbul.

● Ne csüggegygyik kigyelmed, aszongya a téns uram, mer aszongya ü belüle az a menybéli jó Isten beszél, oszt ha hiedelemmel lesz kigyelmed erányomba, aszongya, hát ehen van három csuda pirula aszongya, oszt eztet ugy ve-gye bé kigyelmed aszongya, ahogy a reklama elő írja, aszongya. Teszem aztat aszongya, mos bé veszi kigyelmed aszongya, oszt utána bé toszit kigyelmed egy nagy porcijó pergelt hust aszongya, aut időzik egy pár óra ütist kigyel-med aszongya, aut haza kocog kigyelmed aszongya, oszt aszongya Sárinak aszongya, hogy el ne moccanj az ölem-bül hitves társam, mer Vetési téns uram három szem ger-jedelem pirulát adott vót aszongya.

Hát oszt nem kormalk-e téns uram? — mondok.

Szin tiszta igazság aszongya, minthogy egy ilő isten van az égbe sszongya.

Na jól van mondok, lelke rajta az urnak mondok. Bevettem oszt a három szem csuda pirulát, aut megettem egy nagy porcijó pergeltet, aut betosztítottam utána nigy ispicertet.

Mos már kocogjik haza kigyelmed aszongya, oszt ki-nálja meg a vin asszont aszongya.

Megigazitottam oszt az nadrág szijjat, oszt neki vág-tam a laval.

Ahogy a pitarba irek, ippeg kenyeret dagaszt a vin nő. Hadd abba aztat a tiszta dagasztást Sári mondok, oszt aggy egy ides csókot mondok.

Táu bijjon még felhiccött kigyelmed? — aszongya.

Ne járjik a szád mondok, gerjedelem pirula van ben-nem mondok, oszt ahogy derékon akarom csipni a vin hőgyet, hát ehen, ehen csikorodik belé a hasamba de va-lami cefetű!

Eressz tesvir mondok, mer mingy tiszta neműir kijátok mondok.

Hát nem kell a csók ? — aszongya.

Tyűh tesvir mondok veszett egy hasmenis jött rám mondok, az én jó istenem csinájik csudát abbul a V. é. y tens urambul mondok.

Lókhceltem oszt kifelé, oszt nyócor egymásután látogaltam meg az udvar vigit.

Hát nem gerjedelem pirulák vótak azok, hanem has-hajték.

Nahát Vetéssy ténsuramnak se fuharoznék többet ez világ ilctbe. Igy még nem babrált ki vélem földi ember.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Leszerelvinyeztem magamat az ármádiából.

Mos m'én csakugyan aszondom, hogy vige a háboru-
nak, mer akki csak ilve maratt, a mind hazagyütt. Mosinán
valamennyien cibilek vagyunk, még csak a genyerális urak
is. mer mir azir, hogy katonát a hadügymiliszter ur se akart
többet iátni. No hát gondoltam magamba, ha így vilekedik
az ármádiáról a fü-fü katoná, a hadügymiliszter ur, akkor
migse járja, in meg oda tartozzak katonáinknál, ámbátor itt-
hon vónék, oszt csupáncsak azir érzem magam katonának,
mer a Sári a vin hogy iccakánként megegrecciroz akarcsak
rigen a bakaképlár a bundást. No asszony, mondok így
magamba, hogyhát niked se legyik igazad, kilipek vigirvine-
sen az ármádiából, oszt elmék leszerelvinyezni.

Beállítottam vót Szilágyi Bálint urho akkinek mosmán
csak az a d'óga, hogy tanácsot aggyik, mer ű se soroz töb-
bet, — hogy hát mi kell nékem a leszerelishé. Aszongya
Szilágyi ur, hogy menyik kene Bugyi a Piterfiai kaszárnyába,
oszt mongya meg, hogy vige a nipekefilisnek, ki a pizzel
meg a zobsittal. Hát megfogattam is vót a tanácsot, de jár-
tomba Piterfián tanálkoztam a turósszáju Börcsök fijával
akki ippeg akkor gyütt a leszerelishül aut azt kirdi, hogy mi
jázatba vagyok. Avval mondom néki a magamit, mire aszon-
gya, hogy maga Bugyi komám csak most megyen, hiszen,
én máh hatszor szerettem le. Mos megyek heteccer lesze

relni a csődörösökhö. Kírdem osztán, hogy hogy lehet a. Aszongya ugy la, hogy kéccer szerelt le a honvid lakta-nyába, kéccer a Pavillonba, megoszt kéccer a huszároknál, mos megyen a csődörösökhö, mer az is katonabrancs, oszt ott is pizosztás van.

Iliinye az áldóját, akki van ennek a nípfeikelős világnak, hiszen akkor egész vagyont lehet itt keresni, Biz a lehet mongya a Börcsök fiju. No hát oszt a szuronyos löccsel, akkivel hadimivoltomat bizonyítottam, beállítottam a honviddekhe. Mán a kapu alatt megláccott a nípköztársasági irzis mer mir azir, hogy a katonák nem szalutáltak oszt a tiszturakkal ugy beszéltek, akar jómagam szoktam a Nyalka luval. Egy fijatal nípkefilő téfeles száju köjök szólított meg, hogy aszongya, mit keres kend ebbe a kaszárnyába. Mondok néki: hallod-i öcsém, ne ligy te okosabb, miat én, hanem azt mond meg, hun kell itt leszerelvineezni.

— Amoda bátyám, löki felim a szót meg az ujját, oszt egy irodára mutatott. Benyitok hát oda, tele van nippel, zug, zümmög, lármázik, errül oszt mingyár futtam, hogy ezek is leszerelési járatba vannak. Odaálltam oszt közijük, hogy mondok, tarcsam a markomat a piz erányába. Az őrmester iratta be oszt a születési megymást egy kömbe oszt mindegyik embernek a kezibe atta az osztót.

— Hát a pizzel mi lesz — kijátották. A kell nekünk nem opsit. Az is lesz, monta az őrmester, de nem itt, hanem másutt. Erre osztán igencsak lekonyult a zórra valamennyinek.

Mikor majd oszt rám került a sor, azt kérdi az őrmester, hogy hát mi vótam én a háboruba. Hát kend őrmester ur nem tuggya, hogy én vótam a háboru linyege, mer mir azir, hogy a muszka tán még most is háboruzna, ha én nem cserditettem vóna alaposan közijök. Evvel oszt megirtette, hogy ki vótam a hábornba, No hát mekkaptam a zirást meg a pizt, 370 koronát, egy ujkatona mondért köpenyeget, fájjatos bakkancsot meg egy fél kenyeret. Evvel oszt elin-

dultam a Pavilonba. Ott is ippeg így vót a dolog, csakhogy ott még le is itattak a tetejibe, mer hogy igen régen nem láttak a fíjuk, akikkel legutójjára akkor tanálkoztam, mikor mikor a falján fronton együtt poroltuk ki az olasz kiráj fenekit. Egy kicsit jól benyakaltam vót a 39-eseknél, oszt úgy mentem egissiget kivánni a honvidhuszár gyerekekhe. Ezek is rimisztően órvendeztek mikor megláttak, de mán itt csak írást attak, pizt nem, mer mir azir, hogy kisütöttik rulum, hogy én vélek nem harcoltam.

— Baka vót kend Bugyi nem huszár, monta egy strázsester, hát így oszt nem tartozik hozzánk.

Jó van mondok, ha nem is tartozok hozzátok, de mán tik se soká hencegtek a veres nadrágba. Lesz még a más-kippen is. Avval oszt nagy gögösen ott hattam úket. Tovább oszt nem is szereltem lefelé, mer mir azir, hogy elig vót a katonaságbul, mosmán magam is aszondom, gyerünk dógozni, de mielőtt azt megtenném, a kapott pizbül kéz alatt veszek egy hordó hort, oszt a nipkőztársaság egissigire megiszom. Mer le a kirájokkal oszt ijjen a haza!

Lúfuttatásba vótam Gyömbirrel.

Hát én is versengettem a lúversenyⁿ, illetőlegesen futtattam én is a lúval. Nyertem is vóna, de hát egy iccze zabbal kevesebbet tanáttam adni a lúnak, így osztán elkis-tünk mink. Pég ha eziet az iccze zabot kiattam vóna neki, ippez beirkeztünk vóna az utolsó után elsőnek, mer legalább is szurta vón a farka ajját a zab, osztán mingyán jobban ment vón a futtatás.

Mer hogy a mult hetekhe mán ez a nyálás Sallági sógor minditig szurkapiszkált, hogy futtassunk mink is hátha nyernénk valamit, hát egy héig nem is vótam fuharba, mondok hadd heverje ki magát a jószág, így osztán esetlegesen majd jobban rugja a zöd gyepet a futtatóba. Attam én annak mindent egy héig, csak luczernát nem, mer mon-dok, majd gyepelhet futtatás után odaki, hát mir roncsa el előre a gyomrát. Mondok vileflenül megcsömltetem, osztán annál rosszabb lesz

Még hozzá megszokattam egy héig, mer mikor dilbe megabrakoltam, kivezettem az ólbú, osztán elkeztem néki ebid után a löcscsel a konfektet adni. Ugy nyargalászott az udvaron, hogy majd kitörte a rossz. Mondok így lesz a jó, ha meg lesz ijedve a jószág a futtatásnál, legalább jobban tud nyargalni.

Tudom még leginykorombul, hogy mikor egy hejjen megijesztettek, mer hogy az ember nem vót otthon, csak a menyecske, így osztán együtt vótunk addig, míg haza nem jött az ura. De biony én nem vártam aztat, hogy ott tanájk, háném ugy mentem én a kétöles kerítésen keresztül, mint egy repülőgép. Másnap csudálkoztam osztán, hogy hát én eztet a kerítist átugrottam vóna. Még magam se hittem.

Igy járt vót a Gyömbir is. Mer hogy vagy nigy napig így szoktattam a filelembé, hát biony egy díbe ugy megijesztettem, hogy átugrotta ijettibe a kerítist ez is, hogy fuvóggvik fel, mint a vízbe fult ember. Osztán ugy elszalatt a, hocscsak másnap este került haza. Még mán még vótam fehözve, hogy nem lesz a futtatásbul semmi.

De ippeg pintek este ott pofázom a szalonnát új hagymával, mikor nyerit kivül a Gyömbir. Én meg osztán örömbébe zisszanyeritettem néki, de nem bántottam. Örtütem, mint a bolond a papiznek, hogy mekkerült a jószág.

Hogy osztán elirkezett a futtatás napja, hát a jószágot felsallangoztam valami szípen, oszt amint a két ágam közzé kaptam a műterágya gyárát, ugy mentünk mink a futtatóig mint a madár.

Még maj tul is mentünk rajta, mer alig futtam megállítani a jószágot.

Hogy osztán kiirkeztünk, hát várni kellett, mondok addig elcsapom a jószágot, hadd szöcskézzik a gyepen. Osztán mikor meg mán ránk került vóna a sor, hát alig leltem meg a sok níp közt a Nagyerdő árkának a partyánál. Felment ü is a karzatra a nipek közzé. Hogy osztán valami keservesen magamho idesgettem, hát sorakoztam én is a többi versengük közt.

De a nyálás Sallajinak megmontam, hogy ha elibem kerüsz kiszakarva a futtatásnál, hát lökök ojjan gáncsot a löcscsel a lu lába alá, hogy kitörik, mindkettőtöknek nyakatok.

Mikor osztán kimonták a jelszót, hogy indulhatunk, hát ez a disztó dög a jó Istennek se akart vóna indítani. Egyeki a feki, pég a tajiga nem is vót utánna.

A füle közzé vágok osztán a löcscsel, hát még hátrafelé megy

Ni te mondok, a dög essik belé, tán még rákot evett e viletlenül, oszt a viszi hátra.

Vigigrántom oszt a löcsöt s horpaşán, ekkor meg megindult ugy, hogy alig irtem utól a többit.

Mikor osztán ippeg fordulóba esett a futtafás, hát elirtem a nyálás Sallaji sógori, oszt elibe kerültem.

E meg a disztó ahogy ujbul mellém irt, ojjant húzott a lú pofájára, hogy rögvest letért a rendes utrúl, én meg ahogy elvesztettem az egyensulyt, hát azosmód lefordultam tetejibül.

De alig hogy leestem, ujfent talpon vótam, e meg a disztó jószág mán akkor ott pofázott a buzafödön, a futtató mellett.

Fellipek osztán a tetejibe, ótán keresem a kantárszárat, hogy gyasz, utánna a többinek. Hát csak ott kapkodok a kantárszárho, csak nem lelem, mer a farkát fogtam meg a lúnak.

A nagy Isten síjecscsigbe fordítva ültem rá, azt hittem, hogy a moziba vagyok, ahun hátul van elől.

Megfordulok osztán, avval a magazinyba vágom a fél sarkantyut, hocscsak ugy pukkant, hát mingyán beirkeztem az utólsó előit elsőnek.

De azir a közönsig megijjenezett, hogy mindamellert ennyi stikli esett rajtam, mégis elhattam egyet.

Hanem ütök még egyet ezen a disztó füll Sallajin, mer ha ű nem űti pofon a Gyömbírt, hát biztosan első lettem vóna, ha nem második. Egyeki a feki az irt belölle.

Felfuhalkodott a Gyömbir.

Egyeki a feki eztet a disztó Bendeguzt, valamék iczaka ellopták tüle a nyomáson a Gyömbirt.

Hanem kapott is tülem olyan két csárdást, hogy aztat hitte a kapufélfáru, hogy villámkaró.

Mer hogy itt a katólikus temető alatt igen fájny le-
gelő van, hát mondok, spórolok a száraz lucernával, ótán
meg ennek a lúnak is jobb, ha ekkis ződhe jut, nem min-
dig azt a száraz takarmányt rágja, amit Burgondiján hagyok
minden este, ippeg ugy, mint én is jobban szeretem a puha
kenyere, mint a szárazt rágni, hát kiköttem a köjökkel,
hogy hadd legejjik hajnalig, mer reggel osztán fuharba
megyünk.

Mink meg osztán micses mellett beszélgettünk a vin
hőgygyel a vaczkon, a kis Ottokár meg alutt mán akkor.
Hogy osztán a vin hőgy hánykolódott a vaczkon, hogy árt
a szeminek a világosság, hát elköttem a mécesst, oszt se-
titbe sugdosóttunk a vin hőgygyel a rigi jó időkrü, míg el
nem aluttunk.

Én ugyan átmentem a magam vaczkára, mer ü mel-
lette kevés ideig fér meg az ember attul a nagy terjedelmü
testyitül. Hajnalba osztán, hogy mán pitymallott, hát felsér-
kentem, osztán kimentem az ólba, mondok megnizem mán
ezt a két jószágot, itthon vannak-i.

Amint benyitok a lúóiba, hát üres.

Ni hogy a nyehéssig ájjik ebbe a köjökbe, iszen mán itthon kék néki lenni. Mán mondok megyek magam, nizez mán mere vannak. Ippog fogtam mán a kilincset, mikor nyittya kifelé a veréczét Bendeguz.

Mondok, hát a másik jószág hun van?

Aszongya, hogy az ólba.

Ekkor kapta osztán a két csárdás', hogy majd elborította a két ajtófelet.

Itthon van? A holló vájja ki a két szeméd. Elaluttál ugy-i, osztán az a másik marha meg elbitangolt. Nyargalj rögvest utánna, oszt előkeresd nékem a jószágot, mer más-kömben beretvaszija hasiok a hátadbul.

Ippog most nincs beretvaszijam.

De a köjök mán ezt be se várta, hanem hinósz, vissza. En is mentem osztán utánna, mondok, mégis kittelen vagyok megkeresni. A temető hátuján osztán kijátottam a köjöknek, hogy hát hun legeltetted? Mert nem mert közelembé jönni.

Aszongya, hogy itt ni.

Megyek osztán arra a kettős domb felé, mondok hátha itt lesz, hát riktig ott szemecskél az árokba.

Na, mondok, a dög essik beléd, hát néked mikor vón mán elig? Avval vigig perdítek rajta a löccse', hát ű is kiperdült osztán az árokbul.

De az Istennek se ismertem rá, ugy ki vót hizva az alatt az egy iczczaka alatt. Hászén mondok, az én Gyömbiremnek két nagy Isten csipőcsontja vót, ennek meg most még nem is lácczik csipője, e nem a Gyömbtír lu. Ótán ismertem osztán rá, mikor rám nizez, hogy egyik szemivel se látott. Na hát, mondok, mégis csak ez a, csak most fel van fuvalkodva.

A tetajibe pattantam osztán, avval a sarkkntyu nélküli márhakörmöket az ódaláho irtettem gyengéden, a lú meg ojjant nyögött háturral, mint egy mozsárégyu, oszt azonosmód otthon is vótunk,

A köjök még akkor nem vót otthon, csak kisőbb jött, de elébb benizett a veréczen, hogy itthon van-i már a lú, csak akkor mert bejönni, hogy a halálos szél fogja meg.

Hogy osztán bejött, hát keztek a Gyömbirt a két rud közzé állítani. De ahogy a két rudat felemejjük, hát nem fér a két rud közzé, ojjan vót a terágyagyárja, mint a gájjárnak az egyik gömbje.

Na hogy robbany fel, mint a piritusz, ha tüzet fog, mordok, mos' mit csinájjak velle? Ha lejjebb eresztem a nyereg srijját, akkor meg tisztára beléip a rudba minditig, mer hogy világtalan, hát módnékül fennhorgya a lábait, hogy biztosicscsa magát.

Nem tuttam osztán micsinálni mer a fuhar szorgos vót, az estácijóho kellett kivinni Jánosy belügymiliszeri államtikárnak a pakkját, hát így osztán hátura fogtam be a lovat, Bendeguzt meg a két rud közzé állítottam, hogy tarcsa az egyensujt, a tajigánál.

Igy mentünk osztán mink az estácijóho a pakka! hátrafelé.

A cimborák meg akik jöttek ránk szembe ugy röhögtek mint a szakatt lú.

Hát meg az estácijónál a hordászok, ótn az államtikár ur is kipislantot erre a nagy ricsajra, osztán aztat kérdezi, hogy tán ballábbal köttem fel, hogy hátrafelé fogtam a lovat.

Megmagyaráztam osztán a jelenlívőknek, hogy megakartam azt mutatni, hogy a politikusok is, odafennat ippog így huzták hátrafelé rigebben az ország szekerit.

Pég dehogy is e vót a baj. A hogy nem fért a bűdös dög elől a két rud közzé, annyit zabált a zöd fűbül, a dög essik a fajtájáha.

Csak a bosszant osztán, hogy ezek a dísztó cimborák még minditig bosszantanak, hogy még ugyan szípen be tuggya kend sógor a lovat fogni a tajigába.

Hanem megvágom ugy valaméket, hogy ü is hátrafelé megy hóttá napjáig, mint mink.

Megjártam vót a tüviskes disztókkal.

Hason fekszek vagy ngy nap ó/a, mer az ülésdeszkámat kitelen vagyok pájinkás lilijommal borogatni, egyeki a feki az izt ebbül a disztó két ballábu Balog Jóskábul.

Igaz ugvan, hogy a pájinkát meg csak egy borogattam magamba, mondok, hadd járja át eztet a pelezurt az orvos-ság kívül-belül.

Mer hogy valamék nap ekkis sorom vót a pijacon, hát beliptem én Márkusz urho a Galambriuszba egy pohár serre, mer módnékül ireztem mán az ámélikai hősiget, meg osztán mondok szijjel nizek odabe mint vak kutya az er-dőbe, hát ippeg ott ül mán egy pár címbora, űk is nya-kalták a jó hideg sertet, mint a gödiny.

Hogy osztán engemet megláttak, hát meg vót az öröm. Lehuzóttam osztán én is, avval ittek ekkis pikulának, hogy billencsik csak ide magával együtt egy korsó sertet.

Avval, hogy elhozta, a számho vittem a kriglit hát még a kis pikulót is majd bevitte nálam a cukk. Mer e meg megkapta a kis bolond a kriglit. Hanem néki meg a vót a szerencsije, hogy a veres Fórizs mekkapta a lábát, mer tisztára e'nyeltem vóna, mint a teczhal Jónást.

De én osztán nem tudom mikor meg mijjen állapotba tettem vóna ki a szárazra.

Jött osztán ezután az ital csüstül. Azutt megkkezdődött a szójátik egyrül-másrül. Árvizrül, földrengisrül, tüzrül humi, de legjobb akkor vótunk osztán tüzbe, mikor a politikaji sor került szóba.

Itt mán láttam, hogy több kettónél, hát szájba billentfem a ragyás Kaszást ugy a tenyerem élivel, mer ü vitte a szót legjobban.

Hogy osztán ez a politikaji sor így simán letárgyalódott kötünk, mer hát megértük mink a tréfát, mint Sőrés, így osztán a bosznijai meg a czerbijányi disztókra kerítettük a sort, hogy hát mikor eszünk mán szerb hust, meg bosnyák hust.

Aszongya erre Balog sógor, hogy ki akar disztót venni mer néki van ojjan két szip disztója, hogy az irigység se lelte benne hibát, osztán ócsón is agygya.

Hát sógor, mondok, nekem újra számításom van venni, mer amit a multkor vettem kettőt, hát beléállott a filokszérija, osztán Nagy Lajos sógor vette meg szappannak valóba.

Aszongya, hogy hát nizze meg kend, osztán elhajtattya.

Hát, mordok nizze kend sógor, én most nem nizzem meg, hanem bizok kennek a becsületiyibe, osztán hónap reggel elviszem kennek az árát is, oszt kisz lesz az alku. Tanubizonságok lesznek itt a többi cimborák is.

Gilt, aszongya a sógor, avval tenyereltünk, osztán én eljöttem heza.

Reggel osztán, ahogy felöttem, a vin hőgytül átkezeltem a disztókra való, avval az instrimfli szárba csuszattam, azut még eccer meghuztam a szalmást, hogy bátrabban beszijjek a sógorra, oszt elliptem hozzá.

Ippog a sógor gyütt az istállóbu, ahogy beliptem az uccajton, aszongya, hogy most itette meg a disztókat.

Hanem aszongya elébb kerüjjünk belől igyuk meg az áldomást. Én osztán intettem n sógor fíjának a kis Geczi-

nek, hogy szalaggy csak át ide a'ho az egyszál belül zse-
dóho, tőcsesik ekkis sziverősítőt.

Arral, hogy bevettük az áldomást, hát mentünk ki a
istállóba, mer hogy disztó ójja nincs a sógornak, hárcsal
ott tartotta a két disztót. Hogy osztán belépünk az ólba
hát csak nem látok én disztót.

Mutattya oszt a sógor, hogy ott vannak a sarokba,

Nizek, nizek osztán a sarokba, hát két töviskes disztó
van ott meghuzódva.

A sógor meg elkezdett iktelen röhögni.

Én bennem felfortyant az áldomás, oszt aszondom a
sógornak, hogy nizez kend, ez a két töviskes disztó forog-
jik meg a kend gyomrába, hát kivel macskázik kend?

Ippeg mán ütni akartam a löcseset, de ez a disztó
Balog sógor, megelőzött, oszt úgy mejjbe toszított, hogy
én az ülis dezskámmal ippeg ráestem a két töviskes disz-
tóra, ü meg kiszalatt.

Én meg elkeztem ordítani, mint akit nyuznak, mer ip-
peg úgy ireztem magamat, mintha egy nagy disztó mih-
kasknak a kellős közepibe ülnék, oszt szurkálnak azok az
ártatlan kis jószágok.

Feltápázkottam osztán én valami nagy keservesen, de
a két disztó is jött az ülisdeszkám után, anyira bele vótak
gabajodva a nadrágomon keresztül. Valahogy osztán lepisz-
káltam magamról ükét a löcseset, de az a disztó nagy ser-
téjük nagyobb risze bele töredezett a testembe.

Kerestem én osztán ezt a disztó Balog sógort, de
mán ü a fizkes fene tuggya hogy hun jért.

Hogy osztán nem tanáttam, montam én arra annyi
átkot, hogy a földnek is nehéz vót hallgatni. Osztán ha ab-
bul csak annyi fogja meg, mint a körmöm feketije, hát hótig
bolon lesz.

Haza vánszorog am osztán, azut elhitták hozzám a
felcsert, de mig kipiszkálta a hejyrül varrótüvel azokat a
disztó nagy sertéket, amik belétörtek az ülisdeszkámba, hát
majd fel faltam a párnát.

Kisőbb meg. hogy megniztem a tükörből, hát még magam is elszörnyűköttem rajta.

Nincs azon emberi kip, oszt úgy fog a minditig ki-
nizni, mintha hójagos himlőbe slylődött vóna. Egyeki a
feki ezt a disztó Balogot, a két disztójával együtt.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Kalandom a tokmányóru szomsziddal.

Hát biony pötyögős valami a szeginy ember sorsa, mer aztat csak a boldog Isten bírja. Még hozzá csupa komédia.

Itt van ni. Az annyok mán egy hét óta nyomja a vaczkot. Szeginy vaczok, az is van kinbe, nem szeretnék a bűribe lenni, ijje'-nappal százharmincz kilás terhet tartani. Eddig még egy icczaka is sok vót szeginy vaczoknak, hát még egy hétig ijje'-nappal. Mer hogy valamék rap kifázott ez a vin hōgy, hát elővette elébb, a szél őjje meg, de hát nem vigyázott, így osztán néki esett a vaczoknak.

Mos meg osztán a doktor aszon'a, hogy vigyázzunk mer a vin hōgy vizibetegsigbe tanál esni.

Mondok, nem igen hinném tekintetes ur, hogy vizibetegsigbe esne, mer nállam csapos kut vān, hát abba nem eshetik belé.

A doktor csak rám nízett, osztán hogy látta, hogy inkább a luval imádkozzik, mint én véllem, mer én meg tifuczba vétam akkor is, hácscsak aszonta, hogy: marha, oszt ott hagyott a vin hōgygyel együtt, meg a vizibetegsiggel együtt.

Igy osztán, hogy ez a vin rossz asszony most sehossincs, hát én vettem át a házi dógokat tülle, Bendegű meg fuharozik. Mer hát erre a marhára se bizhatom.

anyát, mivel még gyenge az anyáho. Még nékem is köpni kell e markom, mikor fordítani kell egyet a vin hōgyōn a vaczkon, meg mikor le akar szállani, hogy ekkicsit a házajtó megé mennyik.

Igy osztán megy a házi dolog rendesen.

Mikor reggel felkelünk jókor, először is meghuzom a szalmást, ólán vigig húzok Bendeguzon, mer ez is egyeki a feki eltōti az időt este a szomszid jányával, mer hogy leginy sorba érzi mán magát, hát kezd mán macskázni, oszt büdös néki a felkelis. Mikor osztán kívől került a luho, én meg ujfent meghuztam a szalmást, azut, hogy elmentek a luval fuharba, én meg hozzá keztem a házi dologho.

Először a seregetisnek fogtam néki. Hanem előbb felvettem a vin hōgy rokojáját, hogy jobban mennyik az asszonyi dolog, de háromzor körül kellett rajtam csavarni a vin hōgy rokojáját, míg rajtam tes h álló leit, ótán bekötöttem a fejem egy batiz keszkenővel, oszt ippeg ugy nittem ki, mikor mentem kifelé a pitarba, mintha jöttem vóna befelé a házba.

Ippeg a pitart serepertem, oszt háttal álltam a pitarajtónak, amikor derikon kap valaki háturrul, oszt elkezd szorongatni.

Ni te, mondok, a nyehéssig ájjik belé, ez az első interátára mingyán háturrul kezd véllem macskázni, még kutya gusztus lehet ennek.

Aszongya osztán az élető, hogy „Jaj begörülök sógor-asszony, hogy ez a vin rossz ember most nincsen itthon, osztán magába találhatom a sógorasszonyt.“

Avval megfordította hirtelen a fejemet hátra, oszt ojjan egissiges csókot adott, a számra hogy majd néki szidült a szabad konyhának, mer én meg bagó lével teli kōp'em szemit száját.

Hogy osztán elibem került az atyafi, hát akkor lá'om, hogy a tokmányóru Fekete sógorral lett vóna ügyem,

E meg nem győzte volna a szeméjít kiöbrülgetni, m
módnéki e a bagólé.

Mikor osztán ű is magáho jött, hát akkor ámult-bá
mult ráma, mint veres bornyu az uj kapura, még aztat hitte
hogy meg vagyok bolondulva.

Mongya osztán, hogy csodálkozott is ű azon, hogy
annyira összement volna a sógorasszony ijjen rövid idő
alatt.

Hát osztán mondok, ha vile'lentül a sógorasszonya let
vóna kennek, mit akart vóna csinálni tulajdonkippen velle?

Aszongya, hogy csak meg akarta ijjeszteni.

Igen? mondok, a nyehéssig ijjeszszik rád, mingyán
rád ijjesztek én, avval míg én a lücs után kapkottam, hát
gyasz, kiugrott a pitarajtón, oszt alig tultam ugy hátha
cseszni a löcscsel, hogy néki esett a verécze ajtónak, oszt
ijjettibe betette, pég nyitva vót.

Egyeki a feki az irt belőlle, ugy látom, hogy a vin
hőgyre kácsingózik.

Én meg osztán levetettem magamrul a vin hőgy gunyá-
ját, mondok nem leszek én többet asszonsorba, oszt
bementem a vin hőgyhő.

Aszondom oszt a vin hőgynek, mikor a szalmást meg-
huztam, hogy; te, hogy vagy te evvel a tokmányoru Feke-
tivel? Jár ez ide gyakran, mikor én itthon nem vagyok?

Aszongya, hogy hát egy párszor vót mán itt ijjenkor
osztán elkezdett haduválni össze-vissza, de ű aszongya,
ijjenkor mindilég há'at fordított néki.

Na mondok egyeki a feki a teper'őjit, azir szalatt hát
e nékem is háturru, mer mán hozzá vót szokva az ijjen
sorho. Hanem aszondom asszony, hogy ha megtudom, hogy
mikor én itthon nem vagyok, valaki idejőn, pláne meg firfi
cseléd, kibontalak benneteket, mint a doktorok az akasztott
embert.!

Mesmeg beteg a vin hőgy.

Hogy osztán ez a vin marha asszony még semmerre sem igazodott a betegséggel, mihóta dögnek esett, hát kitelen vótam fellipni a doktorho, a betegpiztárba

Mer hogy ez a vin hőgy, mihóta eztet a kolompíro kofa hivatalt fojtattya a pircsisoron, hát beiratkozott vót a betegpiztárba önkintes fizetőnek. Én meg még hozzá beirattam balesetre is, mer mondok egyeki a feki, keresztül megy rajta ott a hivatalba valami falusi szekér, vagy esetlegesen ű megy néki a vinnyalos vaklunak, hát mondok legalább kapjak a büriir valami.

Avval, hogy a vin hőgyet rendbe tettem, megágyaltam a vaczko, oszt a szalmást is megnyaltam vagy kéczzer, Bendeguz meg a lu sorját igazi otta odaki az ólba, azut hogy kiszén vót a luval, a két rud közzé toszítottam a Gyömbirt, ótán fellipem a virágos vigihe, oszt mentünk a birház elibe.

Hogy osztán megirkeztünk, a Gyömbirt lent hattam az uczczán, mondok. hadd tőcsce az időt addig, mig én a doktor urul lejövök az emeletrül.

Ott őgyegek osztán garádicsrul garádicsra, mint a gazdátlan kutya, de sohase tuttam vóna eligazodni,

mer még sosse vótam ebbe az ipületbe. Eczczer osztán ahogy felliptem egy fojósóra, hát ott láttam ecscsomó emberi nemzetet összegyürödve. Egyiknek a keze vót felkötve a nyakába, a másik meg csufolta a lábával Arony ténsurat, a harmadiknak meg a fél kipe vót kimenne a divatbul, oszt ugy nizett ki, mint valami farda görög dinnye.

Na mondok, ugy lázczzik ez a javító műhely hát jó hejjen járok.

Kérdem osztán Juhász Gyurka etsémtül, a beteg piztári szógátul, mer ippeg szembejött rám, hogy hát etsém, merre kék itt a doktorho bekopoktatni,

Aszongya, hogy tán tifuczba van bátyám?

Mondok, nem vagyok én még etsém, mer még mindössze kézczer nyaltam meg még mámma a szalmás száját, hanem ennek a vin rossz asszonnak van valami változása, a fele fáj, oszt a vastagiteles kaszroját nem bírja, a bür hüjjik rá.

Aszongya osztán, hogy mennyik bátyám idebe Török urho, oszt kirjik tülle ekkis czedulát, mongya, hogy a doktorho akar menni.

Kopoktatok osztán a paraszti iliedelemmel, ököllez az ajtón, avval benyitom az ajtót. De még jól be se liptem, rákezte az egisz emberi nemzet. akik ott vótak, mer vótak vagy tizenketten valami-féle díják mesteremberek, hogy: „mennyik a főorvosi hivatalba!” Én ugyan ügyet se vetettem rá, mer aztat hittem, hogy nem nékem szóllanak, hát beliptem.

Ahogy belipek, hát ujfent mongya egy pejhes állu ficzkó, hogy „mennyik a főorvosi hivatalba!”

Mondok, ne bagózz itt etsém, mer megváglok ugy, hogy lefijadzol. Török etsémme van nékem ügyem, nem véletek.

Mer hogy Török etsém is homokkerti hejjes pógár véllem együtt, hogy észre veti, hát rögvest elibem jött, avval hogy tenyereltem véle, hát aztat kérdi, hogy mi jóval szógájjik?

Mondok, hát ez a vin marha aszony a vaczkot nyomja otthon, osztán valamiféle orvosságot kék néki vinni, mig még a бүr rá nem hűl.

Hogy osztán eztet elrepetáltam Török etsémnek, hát rögvest irt ekkis czédulát, avval aszongya ott egy fijatall ficzkónak, hogy Gyota ur, vigye csak ezt az öreg atyáfit a főorvosi hivatalba.

Mondok osztán én is Gyota urnak, hogy jöjjik csak etsém, hogy hótta után nyerje el fünyeremint, mer sijetek haza, mer a vin hőgy azóta megfordult kinynyába a másik ódalára, hát nem aka nám k noznt annyira.

Hogy osztán bekerültem a fűdoktor urho, arra a kis czédulára, amit Török etsém irt, látta a doktor a reczeficzét, hogy ami az üvegbe lessz, aztat inni kell a vin hőgynek, az üveggel meg külsőleg kenni kell, mer csak ugy használ a.

Hát mondok, nem jobban használna, ha külsőleg a löcscsel kenném?

Aszongya az ékkicsit pőtyögős vóna, inkább csak az üveggel kennyem.

Hogy osztán lekerültem az emeletről, hát nizem a jószágot, oszt ippeg nem láok semmit.

Jiinye, hogy a kolerával ismerkegygyik meg, még tán megunta a várakozást.

Megyek osztán a halzug sarkára oszt kérdem Törő urtúl, a nyavalyatörőtül, hogy hát nem látta-i a Gyömbirt?

Aszongya, hogy vót erre, de hogy itt a kanálist csinájják, hát nem jött be, hanem ment a külső-vásár felé.

Ni te, mondok, az ócska pokolvar tegyik rajta
egy obszrukezijót, tán megtivesztette ez a hónapot,
Aztat hitte, hogy mos van Szenmihály vásár, oszt
kiment a vásártérre, megnizni a komédiját.

Megyek mán mondok, mer még eltived, a fireg
essik belé háturrul.

Ahogy oszt megindultam, hát ippeg szembe
jött rám.

Avval felhuródtam a virágos vigihe, a recze-
ficzére meg kiáltottam Mihálovics Jenő tésurnál az
orvosságot, oszt mihóta aztat szedi a vin hőgyt
hát használ is néki, mer mán a farkáho rug, min,
a Gyömbir mikor valamivel több luczernát adok
néki, mint amennyi kék. Egyeki a feki az irt belülle.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Bugyi Sándor izenete és 14 pontya Wilzonyhoz.

Té cé Wilzony urnak Amérika kiráji Császárijának, ezen ronda világ uj Krisztusának.

Vasingestóniba.

Pár héttel a múlt hónap előtt tanákoztam kelmeddel az oceján közepibe egy búvár csónakon oszt febir némtűt kért tülem köcsön mer ugy be vót gvulladva, hogy az a ringy rongy illéte veszéjbe fo gott kendnek. Akkor meg'antottam móresre amér eszt a rimsiges világháborut nem akatja befejezni. Akkor avval váltunk vót el, hogy vissza fordul kelmed Vasingestóniba oszt mekkezdi a bikecsinálást. Nagy örömmel olvastam elejinte, hogy betartya a parolát, mer mir azir hogy a bike dumálási szavazatyát elkütte. De ugy látom nem igen komojan fogja fel a dógát, mer mindig csak kirdiseket tesz fel. Ugyon mongya, hun születt maga Galicijába vagy hun a jó Istenbe? Mer csak a jordányok meg a koftényosok esztak fojvást kirdist tenni az emberhe. Mivel ezen sok kirdistül más qömölt kap am, azt üzenem kendnek, hogy ne kirdezik annyit, hanem cselekedjik, mer mir azir, hogy nincs annak feteje, oszt eszt kell hinnem, hogy egy kerik hijányzik a kopoltyujából.

Az egisz világ röhög, más kendén a sok kirdise miatt. De mongya csak, hogy a mi a tüzes istennyitát kirdez annyit, amikor becsületesen kezet nyujtottunk bikülésre. Tu-

Maidon kipeu haragudnija kendnek nem is vót oka, csak n'künk, hogy fizetetlen prókátor mógyára áttolta a kipes riszit a mi ejrópaji dógunkba oszt csak büzőlögött eddig is kösztünk. oszt kavarta a micsodát, hogy antul nagyobb legyik a szag.

De hát Wilzony tesvir én nem haragszok kendre. Ami vót — e'mult. Még perdura is hajlandó vagyok, hogy lássad komoj szándékajimat. Tehát szerbusz pajtás. Azir leszek viled szerbusz, mer így őszintén igazán megmondhatjuk a közvilemínyt egymásnak. No tesvir hát ennek a búval bílelt vitágnak az a jó Istene rakja belid — a záldását oszt legyik mán annyi eszed, mint a Gyömbír lúnak osztne kö-tölös-kögygyil azokkal a megváltó eszmikkel.

Hogy megircsed mit akarok, hát itt küldök riszedre 14 pontot amejjek írnek annyit mint a tijeid.

Pontyaim ekípen hangoznak vala:

1. pont. Ha a pofa nem jár annyit, hamarébb lehet előremenni. ezir oszt javasolom a biketárgyalásokat

2. pont. Mivel a bike előtt fegyverszünet kell, hát le kell toszítani a puszkákat a vállrul oszt a szeginy vadorzók között kell kiosztani, akiknek csak flintájuk van.

3. pont. Az álgyukat el kell szedni minden níptül, oszt be kell osztani piznek. A pizt meg ki kell osztani azon nipek között, akik a legtöbbet szenvedtek. Elsősorba a piz a magyaroké.

4. pont. Össze kell szedni azokat az akasztófárávaló huncut tekerzőket, akik ezt a bajt hozták a világra, oszt nyilvánosan mekkel pofozni őket, hogy szigveljik el magukat a jövőre nizve.

5. Mindenki marad a saját hazájába, csak a cseheket ezeket a hazaéruló bitangokat kell küldöeni a világbul.

6. pont. Mivel az a rímisztő sok derik firfi ott hatta a fogát a fübe, mekkel vigasztalni a fehir cselideket. Azon firfijak, akik megmarattak tartoznak a fijatal nyóknek a baját ellátni.

7. pont. Lúnak, embernek nagy nípjólítet kell megszaválni az országházaiba.

8. pont. Minden firfínek és fehírnípnék választójogot kell adni, hogy firjet vagy felesiget válasszon magának.

9. pont. Az árdrágítókat meg a mónicijó gyárosokat fel kell huzni a legelső lámpavasra, hogy elfelejcsik a háborut.

10. pont. A háboru vires napjainak emlékezettyit hetenkint háromszor mekkel ünnepelni nagy dinom-dánomokkal. Akki ezen ünnepnapokon a sárga földig le nem szopja magát, azt agyon kell verni.

11. pont. A níp szaperodását csak teshez álló kemény eszközökkel lehet előmozdítani.

12. pont. Mindenki tartozik dógozni, csak a nem, aki nem akar, mer mir azír, hogy ijjen a demokrácija, oszt korlátozni az akaratot nem lehet.

13. pont. Mindenkinek szabacscsága van magát akar fel is akasztani.

14. pont. Apczug a háboruvall Ijjen a haza! Ijjen a bíke!

Ezen pontozatok alapján nem kell annyit fecsegni, fir-kálni, kirdezni, hejre fog állni a rend. Remilem tesvir hogy megvagyok irtve. Apíréten!

Bugyi Sándor s. k.
hejjes pógár, bike tsináló.

Kozák lúval tróbálkoztam.

Ögyelgisembe vasárnap betyelftem Harangozó Gabi sógorho a tulipánkerbe, mondok megvizem mán a sógort, hogy nem viite-i el ez a cifra spalony járvány.

Ippeg a sógor a díi álmát alutta, így osztán csak a sógorasszonho vót szerencsém.

A sógorasszony is úgy megörült a jövetelemnek, hogy asse tutta mék székre ültessik, a karosszikbe-i, vagy a gyalogszékre. Azt akarta, hogy a gyalogszike üjkek, mer legalább, ha onné leesek, nem ütöm meg ugy a pádimentomot.

En osztán csak a karosszikbe üttem.

Avva', hogy hejjet foglaltam, hát azonosmód előttem vót a piriczczér zódányos viz nélkül, mer ebbe a járványos világba aszongyák, hogy őrizkedni kell a viztül, mer ugy nyüzsög abba a balcilus, mint szüretkor a kollégjom udvarán az iskolás gyermekek, csakhogy nem látni szabad szemmel, ippeg ugy, mint a filőkszé iját.

Keztém én osztán szopogatni a piriczczertet, a sógorasszorynyal meg macskáztam, hogy mikor áll mán öröm a házho, dehát aszonta, hogy derága a fojás, osztán nem kir az ijjen örömbül.

Pég hit mondok elig nagy udvara van a sógorasszonynak, térnének itt szaladgálni az örömök.

Amint így macskázok a sógorasszonnyal, hát éppen lip be a sógor Na, mondok tesvir látom kialuttad magad, te más könnyen beszélsz.

Hanem máskü'önbén hogy vagy ebbe a fene járványos világba, hogy megy az illet sorja?

Hát tudod sógor aszongya az illet sorja sehosse megy, hanem inkább a hasam.

Mondok, a mán sógor egy pettyet pötyögös, kivált meg, ha úgy megy, mint a gyorsvonat.

Csak úgy megy az aszongya, mint a tehergözös, csak-hogy nagyon kell erőlködni.

Hogy osztán a piriczczelt elfogyott vót, hát ujból kirtem a sógortul, mán akkor ü is mekkivánta.

Avval, hogy nékem is bajom irkezett, hát kívül kerültem a kocsmából, oszt az udvaron meglátom, hogy a lovak ott legelnek a fübe felkantározva.

Ni te, mondok, sógor tán huszárlaktanya lett itt, mihóta erre nem jártam?

Nem aszongya, csak hogy most nagy gyakorlat van, hát egy század huszárság van ide beszállásolva.

Obszerválok osztán a jószágokat, mikor elvigeztem a soromat, hát igen testheálló jószágok, csakhogy kicsik mind.

Mondok, tán valami kozák huszárság e, hogy ilyen kicsi lovaik van?

Aszongya, hogy igen, Moszká'iországbul jöttek.

Még magam is szeretnék egy ijjent a kis Ottokárnak, hadd jönne belé ü is még kicsikorába a tajigás mes ersigbe. Mondok lehetne valaméket felpróbálni, meg akárom jártatni itt az udvaron, osztán ha bevág ragasztok egyet a kis köjöknek.

Ahogy osztán a tetejibe pattantam a kis lúnak, mondok ennek nem nagy summa a tetejibe ugrani, hát azonos mód ódarra dält véllem. Nékem meg a hasza alatt a két lábam egymásba akatt, oszt sehosse tuttam vón kieviczkélni belőlle.

Ütöttem én annak a fajit a löcscsel, ahogy csak birtam de még rá se héderített. A sógor meg a sógorasszony, őtán a vendigeek meg kicsődültek, oszt úgy röhögtek mint a szakatt lu, hogy én kinlőttem a kis kozák luval.

Közzé akartam én gyutani a nipsigneek, de nem irtem el. De legjobban meg a bosszantott, hogy még Mezeji sógor nem hogy segicscsigemre jött vóna, hanem még ü röhögött a legjobban, osztán még buzerált is, hogy: na sógor, huszár vótál te, hát most mutasd meg, hogy bántál ott a luval.

Hiszzen a szőraz köszviny fogjik meg sógor, meg ott se jártam így.

Hogy osztán mán a sógor nem nizhette, hogy ott kinlódok, hát kiszabadítottta egyik lábomat a másikkul oszt felhuzott, avval felállította a lovat is.

Nizem osztán körülmnyesebben a jószágot, amint ott emfeli felfele a sógor, hácscsak ott gondolkozok, hogy mióta lett ennek a hitvány embernek ojjan ereje, hogy még egy lovat is felemel.

Eczezer osztán megszólalok, mer mán akkor kezdett szivárogni az ital a fejemből, hogy hát sógor, mondd meg mán nékem, hogy lubicsbul vannak ezek a kis kozák lovak vacscsek úgy fel van fuva a bőrjük nádcsüvel.

Aszongya hát nem látod sógor, hogy fábul vannak, szen a forgókomédijáho tartoznak ezek, most jöttek ide vásárra.

Nahát sógor úgy forogjik véled a föld, mint én véilem az elébb, mer akkor mikor én ráültem csakugyan forgott, mer el vótak homájosodva a szemejim, de te azir alábbvaló vagy a forgókomédijánál, hát mir nem szóltál nékem akkor.

Aszongya, hogy röhögni akartunk rajtad egyet sógor, hogy mik'ppen nyergeled meg a falovat.

Nahát sógor, mondok, akkor is röhögjél, mikor nem akarsz, oszt, ne tuggyál elválni ezektül a lovakul.

Bekerültünk osztán ujfent a kocsmába, avval ujbul kezünk inni.

Én osztán asse tudom, hogy liptem ki a sógortul, mer hogy ez a bor módnékül itattya magát, én meg még a számba se állhatom, hát tisztára lezsibbattam és asse tudom, hogy kerültem a bábakipezde sarkáho.

Ott meg akkor ibrettem fel, mikor koppan a homlokom, oszt hanyatt vágóttam. Még a ka'apomat is alig lelttem meg. Hogy osztán felállottam, keztem keresni, hogy ki jött nékem. De biony nem láttam én senkit, csak a villámkarót. Így tuttam osztán meg, hogy nem én nekem gyűtt valaki, hanem én mentem néki a villámkarónak, egyeki a feki.

De hogy osztán mégis kiőcscsem valakin a bosszumat, mer vigtelen űthatnám vót, hát elkeztem a löcscsel püfölni az oszlopot, hozzá meg még tiszteltem is tajigás nyelven, mint amikor mink szoktunk enyelegni, oszt eczzer megszólal számjas komám, hogy mir püfölm én aztat a szeginy oszlopot, nem látom, hogy rá van írva, hogy hozzányulni veszijes.

Hát egyeki a feki, ha veszijes, akkor minek teszük ide az ember lába alá, most is nékem gyűtt, azir püfölm, hogy térjék ki az ember elől.

Aszongya, hogy kend ment inkább néki avval a marha fejvel, mer a meg még veszijesebb most, a mint látom.

Mondok, ne bagózz komám, hanem erigygy a paszujba savanyodni, mer tevél'ed összekerülni is veszijes, oszt inkább kitek én ez elől a marha villámkaró elől, oszt megyek haza.

Tuttam pég, hogy a komám azir szólított meg, hogy majd kap tüllem valamit, de most nem vótam ojjan jó lónéba, mint máskor, oszt nem kapott tüllem semmit, hanem majd máskor kihuzza tüllem a lutrit, ha éngem meg mér szólítani, ha én mással beszilek.

A bür hüjjik rá, mint a czafaládéral

Tánczra pendültünk a vin hőgygyel.

Ott ülök a minap „a Kik macskába“, oszt eszongya Bálint sógor, hogy mir macskázok én véle az ujságba.

Hát, mondok, tesvir, azir macskázok én véleed, hogy én nem macskázok. Még a lesz a tubák, ha kinevezel újságírónak. Harsak nem a löcscsel irok. Mer hát mir azir, hogy én csak a löcscsel szoktam írni, de az osztán irvinyes is, egyeki a feki.

Elig a hozzá, hogy oszt én Bálnt sógorral félbehattuk a beszidet, mer hát én nem vagyok ojjan bübeszidü mint ü, hát kiliptem a bajtársak tánczvig Imára, mán hogy mikor tizenötbe bevettük Perzemislit, de nem a keft. A ruszki jányok ugyan bevették a keft.

Hogy osztán megkezdtünk a vin hőgygyel a Dobos babilonyba, mer tajigán meadtünk, mer mir azir, hogy ez a vin hőgy nem hirta ön aztat a szá harminc ki o hájat csak ugy gyalogszerrel, hát rögyest fogadott bennünket Nikházi sógor.

Ippeg ugy, mint mikor hozzá szoktam belipni.

A vin hőgyet minyán karonfogta, mer hát Nikházi sógor mint ojjan nőtlen ember, szereti a jó fogásokat ebéd alkalmával. Mán pedig százharmincz kilón elig jó fogás van. Lületti osztán az asszonyt, mer el vót fáradya, pég tajizán vittem ki, a bőr hüjjik rá, avval alig hogy leületti, rákezdi a cigány a nótát a tánchoz.

Hogy osztán ojan jó tánczos vagyok, mint Galiciába is vótam, mikor a megymag a lábam alatt mászkált, oszt én meg kapkottam a lábajimat, mint Faragó az ájert, vagy pég Bernát a menküt, hát biony táncba mentem én a vin högygyel. Hanem körülöttünk nem állhatott meg a népsig, mer ugy jártak a marhakörmök össze-vissza a lábomon, hogy nem győztek tüllem szabadkozni. Egyeki a feki.

Nikházi sógor meg ippeg mikor legjavába járom a kállaji kettőst, akkor lök egy gáncsot a lábam alá.

Ez a gáncs meg osztán ugy viszonylott nékem, hogy elrántottam a vin högynek azt a százharmincz kilós testyit, a firgek veszekegvygenek rajta, osztán ti elesett in meg rá. Hanem ojant nyögött a, mint Pap Béla, mikor Bali Miska egyet fordított a nyakán. Neki legyik mondva. Az Isten magosztolja meg.

Osztán még hozzá ugy belé vótam gabajodva abba a nagy Is'en hustömegbe, hogy rigyen se tuftak vóna belöle kigombojtani.

Hogy osztán magunkho jöttünk, ujfent, elkeztük amit elhattunk, a tánczot, oszt ugy jártuk azt, mint mikor a zivar hánnya a buzaköresztet ösznye-vissza. Még meg is apoltak bennünket, eszonták, hogy alábbvalók vagyunk a nadrágszoknyánál, mer mir azir, hogy mikor a vin högyre estem, hát rajta vót a nadrág a szoknyán. -

Mikor osztán ma'n ugy reggel felé megéligeltük a mulacséságot, hát a két rud közé nyomtam a jószágot, avval közé vágтам az egylunak, mint a zsidó, oszt messe álltunk hazájig.

Olthon meg ugy jártam, hogy nem lélte vóna a Gyömbir a bejáratot, oszt néki vitt az ágosnak, a nyavaja ne sajnájjik tülle megválni.

De ugy néki mentünk az ajófilnek, hogy az annyok ugy néki vágódott a szomszid falának, hogy azt hittem, hogy kocsonya lesz belülle.

Hát kocsonya ippeg nem lett belülle, hanem ojant

nyögött, mint odakint a háiba, mikor Nikhási ur gúncosot lőkött alánt.

Hogy osztán hazarkeztünk, a Gyömbirt kigomboltam a két rud között, én meg állíptem Harangí tesvirhé a Tulipán kertbe. Oszt aszondom néki, hogy felejcsd el a neved, agygyál csak abbul a jó teshálló italbul. Hogy osztán adott, hát ugy betűrülköttem én, hogy még asse luttam, hogy kinek hínt. Ha a ragyás Kaszás nem mongva meg hogy Bugyi Sándornak hívnt, hát mév ma is aszt hittem vóna, hogy Bali Miska vagyok, a nyakam törjik ki ü nálla nélkül is.

Másnap osztán a Láng tanár ur hitt meg egy fuharra, hogy valamifile ifijnasszonnak vigyek haza egy ruhaszekrinyt, amékbe ecscsep ruha se vót. Oszt mégis a vót benne a tubák, hogy hijába nem vót a ruhaszekrinybe ruha, mégis a tanár urat mangurulták meg.

Hogy mir mangurulták meg?!

Hácscsak azir, hogy a ruhaszekrinybe nem vót ruha, hanem a tanár ur vót.

Hanem ezen a héten annyi törtint véleem, hoccsuda. Még annk örülök, hogy a föld hátán egészigbe járhatok a föld vessik ki.

Megtörtint véleem még az is, hogy mikor a sógornál levakultam, hát majd kilöktek, pég ösmerős vagyok ott, dehát a sógor miután nem ájja ki a szeszestalt csak a teját rummal, hát így osztán a szeszest embert se ájja ki. Hóttá után nyerje meg a főnyereminyt.

Háborut jádzottunk.

Hát aszondom, hogyha még eezzer ujra formálódhatnék ez világra, hát sose csanadosodnék meg. Hadd maradna Sári yn jánnak, de én nem venném még egyszer el. Annyi baj van ezzel a csanádi illetel, hogy csudálkozok, hogy még az es em a hejjen van. Itt van ni, ezeket a fija-talokat is szárnyára eresztettem, hogy hadd turbikoljanak együtt, oszt mán ugy vannak, hogy külön turbikolnak, a görös ráncsa össze ezt a díszít Miskát. A minap ugy hejbe hatta ezt a menyecskét, hogy ugy gyütt haza turbikolva, mnt a vadgalamb. Hanem erre a sorsra tiszteletemet is tettem a háza tájékán Miskának, oszt aszondom, hogy: te díszító kőjök a nyakad török ki ne gyilkold azt a menyecskét, mer ha én meggyilkolok, hát hóttig bolon leszel. Vagy tán azt hiszed, hogy most is azt a nagy tsájer debellát agyusztálod?

Aszongya, hogy lassabban beszíjlek ti véllé, mer ti mán a maga ura. — Jíjjíjve, hogy riműji meg a magad kipitül, hát még apáddal is szembe állsz? Aszongya, hogy nem szembe áll ti, hanem szembe ül, Osztán ne így kezgye kend a beszidet, hanem formásabban, mer Erzsi a hibás. Két nap óta aszongya nem hatta ütet szóhoz jutni, oszt mikor mán szóho juthatott, mán akkor a tányir is repült a fejje. Hát azir kente meg Erzsit, hogy kigyógyujjuk a betegsígéből.

Hát erre mán én is alább hattan az ugajjal. Mondok,

hászen jól tetted azt, de hát még most előjáróba csinyáltan két bánni az ütissel, majd ha hozzád törődik, akkor már fel se veszi. Hisz ippeg így vót anyád is. Előjáróba csak az óra előtt huztam el az öt ujjamat, a ut odairtettem az óráho az éklömet, hogy alig bírta elállítani az óra virit. Ótán a kipihe pászítottam a tenyerem, hocscsak ugy dültborult. Kisöbör osztán, hogy obszerváltam, hogy szokik az ütisho, hát keztem a löcscsel abajgatni, hogy hetekig horta a kik fótót, oszt mos már annyiba veszi, ha derikon cserditem a löcscsel, mintha egy legyet hajtottam vóna el ru'la. Hanem maj beszilek én Erzsivel oszt écsitek meg egymást.

Hogy oszt a fijuval rendbe lettem, hát elköszötem tülle. Oszt hogy ippeg Kovács ur előtt a gyomfomba nyilallott, kitelen vótam betöszulni. Hát már akkor csunya riccsaj vót odabe. A tokmányóru Fekete vite a szót, oszt a háborut hánták-vetették meg. De már akkor két párt vót, egyik párt a szerbijányokat pártolta, a másik meg a magyarokat. Én osztán már csak akkor szólottam bele a kártyába mikor Kovács ur a negyedik féliter kurázsit billentette elibem az asztalra. Mondok, nem így kell ezt a sort elvgezni. Hanem mint azelőtt szokták, hogy az ellensigtül is, meg a másiktul is kiáll a palaczra egy egy fattyú, oszt amék legyürte a másikat, a vót a nyertes. Aszongya a ragyás Kaszás, hogy próbájjuk meg, lesz ü magyar. Hát bányanya a feki, mondok, én meg szerbijány leszek. Avval néki gyitrközlünk, oszt hun én vótam alul, hun a ragyás Kaszás vót fejtül, oszt sehosse birtunk vóna egymással. Na mondok még eczzer. Avval mekkap derikon a ragyás, oszt ugy cserdített a pädimentonho, hogy ojjant szöllött a balláhom bokába, mint egy puska. Na, mondok, a nyakad törjik ki Kaszás, lefuttak Szerbijánynak. Biony ugy vittek engem haza tajigán, oszt még Oskóné komámasszon herre csömszölte, hát a pipám szárából nem maradt ecscseppse. Most osztán itt elmilkedek egy pár napig a vaczkon a háboru sorja felett. Dehát legalább a Gyömbir is kipiheni magát.

Nem nyitja a babám az ajtót.

Még olyan kicsaj nem igen vót a sógornál a Homokkerbe, mint vasárnap. Mer hogy a gilisztákat idebe a városba lehűttem egy pettyet, hát hazamenet betértem a sógorho, mer a giliszák az a festhető italját módnekül kívánnják.

Ahogy belipek az ajtón, hát még az azyvelő is megzöckent a koponyeszebe, mer hogy sima talajt hittem, pég hát küszöb is van nálla. Mikor osztán már belől vótam, hát a sógor mingván kívül kerültetett, de csak a fülegöréjába. Mer aszenta, hogy ezen a zárt lebegőn még eltanálnék járni ebbe a járványos világba.

Odaki osztán mondok néki, hogy ne sijnájjik ekkis ifalkisiget hozni, mer hogy Oskóné kománasszony is ott vót, aki a kis onokának segédkezett a szárazra titeinil, óán a tarkafejű Bükkös etsém is, igen megörülték a jöve-telemelek.

Erre a nagy örvendezisre osztán ahogy a számho bilentelem a félkilást, ugy kiszippantottam in azt, mint az olaszok a csigabigát a híjából.

Oszt valami módnekül jól esett, mer ha meg nem fogdózk a másik tveg nyakába, tisztára leszidülök a szikről. A sógor támasztott osztán meg a vállával.

Ezuán osztán beléméjettük a politikaji serba, mer hát ebbe a disztó melegbe, hogy az embernek agylágyulása

van, hát egyebet se tud felhozni, mint a politikai sort, egyeki a feki.

Ahogy osztán ebbe is belémelegettünk, hát ehun toszul befelé Balajti sógor.

Na mondok, az ember mindilleg jobbat várna, oszt mindilleg rosszabb jön.

A sógor egy pettyet nehezte't osztán irte, de azir tenyereltünk, avval ű is hozzákezdett az abroszon livő trémához hozzászólni. Osztán ittunk, aután ujjent ittunk, avval, hogy ezt bevigetük, hát megint ittunk. Hogy osztán mán a fájny ital megatta az agét mindnyájunknak, elkeztünk dalármiskázni, de ojjan bórzasztó gyönyörtü szípen futtuk a nótát, hogy Balog sógort, a sirkügyárost tisztára becsaltuk az uczzáru!

Oszt ű is hogy ekkicsit himlős vót, hát ű is tóditotta a nótát, ótán megválasztottuk karmesternek, oszt ű dirigálta a nótát.

Én meg, hogy szívhezszólóbb legyik a nótá, hát nyugtottam, mint a strudlinak való tisztát szokták, oszt a karmester ur leintet, aszonta, hogy nem hűre, hogy nyucscsam.

Iszen sógor, eszem a száját, nem vagyok én csizmadia.

Aszongya, hogy lássam csak Balajti sógort, arra se nízett, osztán mégis mijjen szípen viszi a nótát.

Ekkor meg én keztem el egy szívhezszóló nótát egy magamba, osztán erre meg aszongya Balog sógor, hogy e mán láttya sógor igazán jól sikerült.

Pég mondok, lássa sógor, arra se níztem.

Nevettük osztán eszte't a sort, még a sógor is csak ugy fogta a markába a nagy traktírját.

Hanem osztán az idő szóllott belé a nótánkba, mer kerekedett ojan disztó nagy szélvihar, hogy nekünk is be kellett kerekedni a fülegörébül a házba. Itt is osztán fojtattuk, amit elhattunk, addig, hogy mán én tejjesen tífuczba vótam. Még meg is rendetem Balajti sógornál egy új puszt

lit, aszentam néki, hogy valamék nap elviszek néki hat pitykét, osztán varjik rá egy tesheálló puszlit.

Meg is igérte osztán.

Én meg, hogy az idő megemberelte magát, hát elindultam a szállás felé, akarom mondani Ábrahám etsémmel a bagonygyár felé.

Oszt hogy a vin hōgy mán bezárta a verécztét, hát elkeztem az ablak alatt danolni, hogy:

Az óra mán iferre jár,
Te vin marha alszol-i mán.
Nem hallod a fülemlét . . .

A vin hōgy meg erre a veréczen kikijátott, hogy: —
Hallom rtszeg diszó, hallom! Mer ippeg nyitni akarta a verécztét.

Jijinye, hogy a dōg essik beléd, hát még ugyan szipen fogadod a házastársadat. Várjál csak hadd menjek be, megtest-llek ugy, hogy ojjant még nem kaptál, mihōta elmarattál a csecstül!

Erre meg a vin hōgy nem merté kinyitni a verécztét, hanem elbútt az udvaron.

Én meg osztán, hogy nem tu'tam máskipp bejutni, hát a kapu tetején másztam be. De ojjan szerencsiflenül, hogy mikor mán a tetejibe vótam, vagy kézczer kívül essem, mig osztán harmagyyára szerencsisen belül essem a kerítésen.

Hanem ojjant dübbentem, hogy a dübbenisre Bende-guz is kiszalait, de még a kis Ottokár is felkōtt, mer azt hittik, hogy földrengis van. Az én jó isten m a nyavalyát hozza rá erre a vin hōgyre. Mer ű vót az oka mindennek.

Még osztán tapogattam is magamat, mikor feltápáskottam, hogy nincs i nálam valami riszem kificzamodva.

Hanem ha a vin hōgyet megtanáltam vóna akkor, mekkofé'tem vóna ugy, hogy kificzamodott vóna minden

csontya a he'iyibül, pég attul a nagy dis-tó hasául, ami
anon var, el'ig lél rajta az ember csontot

De mán mire én magamho gyöttem reggel, ú mán
akkor elsiliszo't a czéhbe. Este meg mán elmúlt a mirgem,
mér hogy kedveskedett mindenfélivel, a görcs ráncsa
összébb.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Nyelviszkettem ekkicsit.

Ippeg valamék este a csanádi illet keserűségeivel egyvelges gyönyörűségeit magyarázgattam Sári-nak nagyfenszóval, kizelfoghatólag, amikor megszólal Bendegúz, hogy: „Nizze mán idesapám, itt az ujságba aztat állítja egy akadémius, hogy hát itt Debrecz-nbe nem *óron* törülik az embert, hanem *óru*l, azt meg nem *szájon* vágják, hanem *szájul*.

A fattyunak erre a kijelentésre osztán elkesztem fülelni annál is inkább, mer én is ippeg akkor vágtam *szájon* Sári-t a nyelvizetibül kifolyólagosan. Avval aszondom a fattyunak, hogy: „Hadd-lám csak azt az ujságot!” — Ide agygya a köjök, avval olvasom, hát ri tíg azt magyarázgattya az akadémius, hogy ijjen meg ojján szójátikkal beszilnek Debreczenbe. Hanem erre oszt aszontam magamba, hogy bionyosan nem idevalósi az atyafi, azir oszt nem tuggyá, hogy hogy beszilnek nálunk. De azir nem nyugottam belé sehosse ebbe a sorba, hanem összehíttam a cimborákát, osztán hogy elmagyaráztam nékik ezt a sort, hát egy kérvint szerkeszteltönk, amék így hangzik: Igen tisztelt Akadémikus ur! Mink alantirottak, Istén kegyelmibül tajigások, az erányban keressük fel a tisztelt urat, hogy hát mineku'ána aztat teczczik fejtegetni,

hogy Debreczenbe nem úgy mongyák, hogy *óron* törüllek, hanem *óru*l törüllek, hát ennek ippensiggel nem irunk alá. Mer mink eztet, akiknek a Basahalmán belül vágták el a kédőkünket, jobban tuggyuk, hogy kell nemcsak kimondani, de meg is cselekedni. Mer ehe a szójátikho mink a legilletékesebb emberek vagyunk. Hászén van nimi riszbe igazá a tisztelt urak, mer pédának okájir, ha én valamék czimborát viletlen akarattal *kipen* törülök, oszt esetlegesen áll, hát azonosmód az ülisdeszkájára *ül* vagy úgy elborul, mint a csillagos ég, ha eső akar lenni. Hát ebbe a tynyleges dolgba akartuk a tisztelt urat felvilágosítani, hogy a debreczeni ember úgy mongya, hogy *szájon*, nem pég *szájul*, oszt úgy is vág szájon valakit, ahogy kimongya. Mejjek után tiszteljük a tisztelt urat minnyájan: én Bugyi Sándor, azut a fijam a Bugyi Mi-ka, a taplószemü Bancsi, a pohos Csokány, a tokmányó u Fekete, a két bal lábú Balog, Csire koma, a ragyás Kaszás, a férrenyaku Gurucz, a galambos Szilágyi, a marzosa-száju Sallaji, Gyökös koma meg a fija, azut a firgesnyaku Balajti, a pállott-záju Kecskés, a csacsis Tóth, a pecsenyeszemü Takács, a gyepenhegyes Szilágyi, a nyavajatórós Kecskés, mind kö önsígesen debreczeni tajigások. *Utóírás*. Magam riszirül meg különöskíppen felkírem a tisztelt urat, hogy miután a jövő héten ugyis fellépek Pesre, mert kurtán sógoron nem nyukszik mán tülem, hát ekkor oszt maj büvebben meghánnjuk-vejjük a magyar nyelvet. Különbén viszek maj fel ekkis jó file debreczeni magyar füstölt disztó nyelvet, oszt maj mekkóstoljuk. Egyéberánt szükéges is mán nekem felípní, hogy kiboncsam, nem a sógort, hanem aztat a görcsöt, améket a vót kormány meggörcsölt.

Osztán minekutána akarnék beszilni nigyszem-

közt Károji tesvirel a nipköztársasági elnyökkel is, hogy miképpen igazítanánk a sort, hogy düllőre jönnénk. Mekkirem, hogy engem bizzik meg ezt a sort elintézni, mer én vighetetlenül irtek az ijen dógon liket vágni. Emlicscse meg a tisztelt ur a sógoromnak, hogy szombaton este ülök fel a czuggra, oszt várják vasárnap reggel Szoboszló felől.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Levil a sogorhó Pestre.

Dorága egy szip sógorom!

Ippeg kint vagyunk tengerit törni a Szepes szilbe, hát most, mondok, ráírek kennek a mulkori levelire válaszolni, mer hogy most ippeg jelenlegesen én én nem csinálók semmit, csak mint gazdáho illő, felügyelek a cselédekre.

Amint kend írja, hogy odafena nincs semi ujság, hát erre csak aszondom kennek, hogy a mán nem gilt. Mer ha ezt mongya kend, akkor mán azt kell hinnem evvel a csontvágó eszemvel, hogy kennek is megfeketedett a lelke, egyeki a feki, nem oda felelvén.

H nem tuggya kend, küdenék én kenteknek ekkis jó tökkáposztának való tököt, mer hála legyik a jó Istennek van annyi mint a sár, a Gyömbirt egész télen tökkáposztával tartom. De hát ugy obszerváлом, kend se, de még a sógorasszony sincs mán hozzá szokva ijjen paraszt tökhő. Ű is az uri van mán hozzá szokva abba a disztó nagyuri városba.

Azir vagy két süítő tököt nem sajnállok felmasiroztatni, azt mán ikább meg eszik kentek.

Valami fájnny fajta tökőn van ebbü', csak ugy fordul ki a büribül, mint a kásás hurka.

Hát egyszóval sógorom, nem panaszkodhatok az idejl term'sre, mer tengeri csövek is vannak cjjanak, mint a karom, az igaz, hogy szem alig van rajta 5—6, de azir ha azt vessük, hát megatta a magot.

Ami a csanádi illetéket illeti, hács csak meg vagyunk tuggya kent, mán még meg nem halunk. Igaz hogy örökösön veszedelem van nálunk, mer sosa pászol nállunk aszó, ippeg úgy mint kenteknél abba a nagy disztó cifra házba, mer sokszor az asszonyal mink is alig tudunk kibontakozni.

Más még ippeg evvel a disztó Bendeguzzal gyült meg a bajon, mer ezt a kis köjköt, Ottokárt, úgy hátba ütötte egy disztótökkel, hogy maj leszakatt a vesije, hanem fonáku-
kult es t k pölt egy ojjan félfájiny magyar öböst, hogy röge-
ve-t kicsordalt a piros nyál az órábu!

Az asszony ríműd mód egiss'ges, mihóta a firiss lebe-
gön van egisz-nab a pircsison, mer van ojjan padmajja,
hogy ketten se írénék át kendde! Igy oszt mos mán külön
vaczkot kellett néki csinál'fatni, mer máni nem tuffam-
lette feküdni se lábtul se fejtül, középen meg egyáltalán
nem vót számomra hejj.

De hogy osztán el ne felejcsem, hát ippeg Erzsók is,
a Miska felesige, mán hogy a menyem, tegnapi betegedett
le, oszt van ojjan egissiges buczkó fija, hocscsuda. Ippog
ojjan, mint én. Még Fejesné komámasszony a bába is
aszont, hogy mintha csak éngem látna kicsikoromba. Pég
kicsikoromba még ű se esmert.

Elíg a hozzá, hogy erre oszt azt határoztam, hogy
csapok ojjan keresztelöt a kis onokámnak, hogy a kutya is
fekete kávéit iszik czukor nélkül. Oszt kenteket is meghivom
máho egy hétre a keresztelőre, hát így osztán írják meg,
hogy jönnek-i vagy nem jönnek, mer akkor nem várjuk
kenteket, oszt úgy főzünk.

Ezt a levelet meg úgy küldöm Maszatos sógortul, a
kupaasztul, mer hogy ippeg vagy száz hizott disztót viszen
fel Kübányára, hát mondok megspórolom a senplit is.

Igy osztán maj vegye ál a sógor tülle ezt a levelet,
máskb i meghivom kenteket, oszt azonos mód kügyyik választ
rá süreönyösen hogy ügygyuk magunkat mihe tartani.

Mejjek után vagyok kenteknek rokonyi szeretettel
derágalatos sógorjuk

*Bugyi Sándor emká,
virtikli tajigás és hejjes pógár.*

Keresztejjük az onokánkat.

Hát vót ojjan sürgis-forgás vasárnap a Miska fiam háza tájékán, hoccsuda. Egyik ölt, másik szurt, a harmadik meg koppasztott, én meg a vin asszont törültem tarkón, úgy hogy az egisz iczczaka rajta vót a csuklás mer hogy a kis onokámat kereszteltük vót, hát mire mán a vendigsig bekerült vóna hát én mán még a vendigsiget se esmertem meg, ezir nyelvelt oszt az anyyok.

Igy oszt ki is huzta tüllem a lutriját.

Péghát tulajdonkipen néki vót igazsága. Dehát azir úgy jó a, ha nem esmeri el az ember az asszonynyal szembe az igazságot. De meg egyriszt azir is vót a baj, hogy erővel Sándornak akarta kereszteltetni, én meg Hugót akartam belülle, oszt utójjára mégis Miska lett a

Hát mondok, bányya a feki, csak legyik a csanádi bikessig.

Hogy osztán Kurtán sógor azt izente Pestül egy levilbe, hogy nem gyúlhet el, mer mos sok dóga ván, hát igy osztán Gyökös Ferkét fogtuk meg keresztapának.

Hanem aszondom, hogy ojjan szip vendigsereget nem láttam együtt még egy füespáni ebiden se, mint minállunk. Az igaz, hogy nem igen emlékszem, hogy kik vótak ott, csak arra emlékszek, hogy mikor a paprikás csi-két hozta be az anyyok, hát én tejjes erőmbül néki szalattam, mer hogy ű gyütt befelé, én meg huzódni akartam kifelé, hát igy történt a szerencsiftlenség

De azir felszettik azt naggyábul a fődrül, így oszt valahogy mégis csak vót mit enni.

Mire én oszt bekerültem, hát ippeg Gyökös Ferke, a kis onokám keresztapja mondott egy testeálló felköszöntőt.

Avval, hogy én is odaki kifisztultam a sok gezemiczától, otán meg a ficsis lebagó is segített az eszemjárását herre lötyyenteni ekkicsit, hát rádúfáztam a felköszöntőre ijéténformán :

— Hát hogy a jó Isten bennünket meg ne tarcsik, arrul szó sincs kedves etsém, De hogy apádnak nincstöbb ijjen okos észjárásu fija, az is bizonyos mer egyetlen fiju vagy. Hogy pediglen a k's onokámnak erőt, egissiget kívánsz meg hosszú életet, hát erre mán én is asztat mondom, hogy addig ijjel míg egy farka varnyu lesz a világon! Szivembül kívánom !

Hogy oszt varnyut emlegettem, hát Bendeguz meg elkezdett rögvést kárógni. Én meg intetem fél fülhegygel Marczinak az onokates-iremnek, a csöddörösnek, oszt a meg ugy órba tüdőlte, hogy azonos mód elütötte a kis Ottokárt, mer az is mindig ott van ahun nem kék.

Hanem aszondom, hogy ojján szip mulacscság még nem vót Mikájéknál, mer reggel felé még a fürösztü asszony is nigykézláb kereste a kijáratot. Még magam is ugy niztem ki, mintha tagelesibe lettem vóna. Niczzer is ráestem az anyokra, míg osztán ezzer heza birt vinni. A nyaka törjik ki.

Virslit faltunk feszt.

Vasárnap, hogy a kaszinóba kiszültem vót, hát mondok, lehuzom a vadszört a pofámról.

Bepamacsoltam osztán a pofámat, azut a beretvát meghuztam, ótán meg a szalmást, oszt hozzákeztem a bikanyuzásho

Ment a munka feszt, mer annyira melegem vót, hogy aszontam mán a vin högynek, hogy a dög essik beléd, ne tegyél annyit a tűzre.

Hanem osztán mikor az államat akartam beretválni, hát ojan cikrákat lökdöstek a szemejim, hogy tisztára asztat hittem, hogy Jakab ur beretvák.

Mondok oszt a vin högynek, hogy: te, marha, nyúltál te ehhe a beretváho?

Aszongya, hogy a lábát áztatta ki az este, oszt a tyukszemit simogatta meg ekkicsit vélle.

Aszondom osztán néki, mikor mán valami nagy keservesen mekkapartam magam, hogy: te jószág, most mekköszörültem ezet a beretvát, a dög essik beléd, de ha észreveszem, hogy hozzányúsz, hát én nem a tyukszemet. hanem a te szemejdet simogatom meg ököllel, hogy kiüti egyik a másikat.

Hogy osztán kihuztam magamat, azut a szalmást még eczcer megnyaltam, hát elindultam a kaszinó felé a Csapó uczczán.

Előbb bevittam a berétvát Talpigráncz urho, a Csapó-
uczczai műköszörűshö, mer e valamí fájinul tud köszörülni,
kivált meg a torkát, mikor meghuzza a drótos vegyesset
megtötöt két deczist.

Avval, hogy megegyeztünk a köszörülisi dijjal, hát a
lelkire kötöttem, hogy tisztessiges munkát vigezzik rajta,
mer ha én kupán nyomlak etsém, hát összeránczolódo,
mint a gatyakorcz, oszt tinyégesen Talpigránc lesz,

Hogy osztán innét kigyüttem, hát behuzotti a czug a
másik ódarrul Csuka urho.

Ahogy beliptem hát mán együtt vót a kaszinó tagok-
bul is ecsesomö, ótán az asztaltársaságbul is.

A görbe Kaszás meg aita a bankot. Oszt aszongya,
hogy bemegyek, hogy: az Ég mocskojja meg a sógort, mán
elkiset a tárgyasrul.

Mondok, mocskojjik meg meg tized, iszen én utól irem
még a kompániját.

Utól is irem osztán, tán még el is hattam, mer mán
dífele a többiek égam megismertek, de én nem ismertem
még magamat se, nemhogy őket.

Oszt még a piajaczi kaszinóba se vótam, mégis tizen-
két órakor úgy moniem óthon a veréczen, hogy a vin hő-
gyet ammi nyitotta ki a verécset, mer sarranyir akart menni,
hát usziara edötöttem, E meg úgy megjött, hogy azonos-
mó óthon vót nása a sarrasy, meg a bőba se kellett
menni.

Hogy osztán az asyok betialta az ebidet, én meg
úgy ettem, mint a saskak a Horobágyon, de azir az en
ebidem nem került ötvennegyzer koronaba, mint az övök,
hát ledüttem a vaczokka.

Mikor meg aialutam magam, hát megszomjuhoztam,
oszt amiat ranczba szettem magam, hát eliptem Esvány
etsemne Kut-uczczara. Ippég ott vót az egyszemü Sarkadi
etsém is, a kalapos. Intek osztán úgy fél fülhegygel a

jáynak, Marcsának, hát rögvest elibem lötyentette a félkilást.

Esvány sógor meg, hogy ippog virslit fröstökölt vacsorára, hát Sarkadi etsém meg csak nize fijszemmel, oszt aszongya, hogy ü nem tuggyá, de ojjan fuki nagy gyomorfájása van.

Aszongya néki a sógor, mán hogy Esvány sógor, hogy nize csak szomszid, tüntessik el csak a bür alá ebbül a virslibül, amit én ezek, meglássa, hogy eimulik a gyomor-fájása.

Sarkadi etsém osztán parancsolt rögvest egy pár virslit. Mikor meg kihozták, hát ugy ette, mintha sose ett vóna. — Ippog mán a második pár virslit irintette a szájáho, mikor valamék disztó lusorba jött, oszt elkezdett nyeríteni.

Erre osztán Sarkadi etsémnek a spájzába felbűffent a virsli, oszt a'ig vót kipes a kilincset megfogni.

Különbén messe tutta fogni, mer az első teránczpört mán a két markába vót, oszt más nyitotta ki néki az ajtót. Odakinn meg, ahogy megölelte az ákác-fát, ugy jött abbuja a gezemicze, mint amék lú megzabát, oszt megindul tülle a szinamurva.

Mer hogy én is kimentem velle, oszt fogtam a tenyemmel a homlokát, hogy én is környebben esik néki a fájdalom, hát ugy vettem iszre, hogy ha még kézczer ojjan szája lett vóna is, hát még az is kevés lett vón a gezemicze kijövetelinél.

Mikor osztán kitisztult, hát bevittük, azut kérdi tülle Esvány sógor, hogy hát rossz-i még a gyomra?

Aszongya, hogy mosmán nem rossz.

Na látod tesvir mondok, hátha még a lúnak a felesleges riszibül ennél veres hagymást zsirba megfűrösztve, akkor csakugyan sose fájna a gyomrod.

Hogy osztán megelgéltem a mulacscságot, hát kilőköttem a sógorul, oszt néki borúltam a Bercényi uczzának. Itt meg Becsali etsém, hogy még fen vót, hát belöty-

tyentem egy lötyyemre, avval hogy be'ötytyentetem, hát
ugy megl'ötytyentem a kigyövetelnél, hogy maj kil'ötytyent be-
lüllem az ita', de csak visszafojtottam, oszt otthon meg a
vin hőgyet maj megfojtottam, mer egyeki a feki, a jó virt
abbul az egyszázharmincz kilás testibül, mindig bagózik,
hogy a czibarvig akagygyik a torkán.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Vásári komédiájába hőcöggtünk.

Hogy osztán vasárnap nem vót fuharom, hát mondok a csanádnak, kimegyünk a vásárba.

Avval, hogy ferrázta a vin hőgy utánnunk az-abroszt, hát felötözködött ü is, azut a kis Ottokárt is tisztába tette, oszt elindultunk a vásárba kifelé a Nimet-ucczán.

De hogy ijienkor annyi ez emberi nemzet itt Nimet ucczán, mint dögiöt kutyába a pondró, ez a vin hőgy meg ojjan disztó nagy testtel rendelkezik, hogy tisztessiges testüt nármat is kiszorit a hejjibül, hát igen nehezen haláttunk.

Hogy osztán láttam, hogy így nem sokra megyünk, hát kicsaltam az uccza közep-re, mondok itt van palaccz.

Mikor osztán kiirkeztünk, hát amint befordultunk a komédiás sátorho, a vin hőgy meg utániám jött, ecczer csak eljajdittyta magát.

Mondok, mi a nyehéssig lett tizedet?

Assongya, hogy egy disztó köjök egy nagy fakanállal úgy vigig rántott a bőszinvasztágján, hogy rögvest oda kapott

Niztem én a köjköt, de mán akkor megugrott.

De a vin hőgy még harinadnak is ojjan hurka vót a bőszinvasztágán, mer én is obszerváltam hocsuda.

Mán e, mondok, saját mindegy, biztosan kíváncsi vót az a disztó köjök, hogy mifjen ütís esik rajtad háturru, hanem mennyünk továb.

Elirkeztünk osztán a hullám hintáho, hát a kis Ottokár erővel szekaturházott rajtam, hogy üjjünk fel, így osztán kitelen vótam kötélnek állani.

Elhejjezkedünk az ülisen, hát mikor a vin högy letette tisztessigesen a kozmást, tisztára lesüjettünk, a másik ódalon meg felbillent a hajó, oszt az ott ülő nipek nem tutták, mi törtint, még aztat hitte a komédiás is, hogy valami nagy disztó hullámnak kell a másik ódalon lenni, hogy így ferebillentette a hajót.

Jött is osztán oda, hát obszervájja, hogy a mi csanádi körülmnyeinkbe van ez a nagy nyehéssig.

Rögvest inférkeoett is, mer a vin högynek le kellett szállani, aszonta a komédiás, hogy ü irte nem reczkéroz meg annyi emberiletett, ha esetlegesen leszakad a ponyva.

Kitelen vót oszt a vin, högy minket alórrul nízni, mink meg fejürrül leniztük ütet a kis Ottokárral:

Mikor oszt kikötöttünk a hajóval, hát leszállotunk avval mennyünk továb a forgókomédija elibe.

Na mondok, ha amoda nem hattak felülni, hát üjj fel itt egy kocsiba.

Itt meg a kocsiba nem fért belé.

Hát mondok, ájj fel benne.

Belélip osztán a kocsiba hát ippeg lesüjett a kocsi a földig, itt is felbillent a forgó másik ódal. Itt is ki szállította a komédiás, hogy ü nem macskázik ijjen testtel. Hanem aszongya, hogy ha egy ijjen másik testet keresünk a másik ódarra, hogy ne tuggya egymást lenyomni, akkor felhaggya ülni,

Igy osztán, hogy ojjan eg'issiges testet nem tanáltunk, hát nyíyen ültek az átellenbeni kocsiba, oszt így herre lett billentve a mürleg.

De hogy a vin hõgy jövetbe megivott egy pohár sert, ettül a körbeforgástul meg felkavarodott a gyomra, hát biony megszidült ű, ugy hogy félhajtásba mekkelletett állítani a forgókomédiját.

Hogy osztán rosszul lett, hát aszontam néki, hogy mennyetek haza fíjakeren a kis Ottokárral, én meg beliptem a tétovált hõgyhõ.

Csak nizem raja az alakokat, amit hummi túszerással csináltak rajta, otán elkezdtem tapogatni, mer igen fájny testalkata vót, csak az arczkipe mosódott mán el a maji fíjatal viághul.

Aszongya osztán a mester, hogy nem szabad tapogatni.

Hászén, mondok, én lazarénus vagyok, osztán hozzá vagyok szokva a babra-estíjkekhe, hát emán a szenvedijem, azut meg megfizetem tisztessigesen.

De hogy éreztem természetmrül, hogy több ket-tónél, mer magas fokon állott nállam a látományok után a hõmirsiklet, hát jobbnak láttam kijönni.

Mer mondok, ha soká itt leszek, nem soká tétovázok evvel a tétovált hõgyyel.

Hogy osztán kivágóttam, hát a lajzipecsenyeszag becsalt a Csorbáné komámasszon sátorába.

Itt meg mán igen sok emberi nemzet vót, mer közepen Lajcsi etsém a bagonygyárísta ugyancsak rakta a tenyeres-tánczot, még bokázott is hozzá, mer a Csacsó fíju meg ugy huzta néki, hogy maj lement a könyökírül a bür.

Mondok, egy fattyu vagy tesvir, még aszél se tudná különbül összeaverni a tenyeredett bokástul együtt a szárazfán.

Erre osztán ittunk, de feszűt, mer alig győztik
hordani a sert, meg a hort, azut meg a fonatost.
Ugy hogy én ifél körül a bábakipezdénél nemcsak
a tenyeres-tánczot jártam, hanem a tenyeres-talpas-
tánczot, mig hazáittem. A nyakam törjik ki!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Gyömbir lovam mint mótör.

Ippeg ott ülünk jegybe-gyűrűbe az egész csanád, még a vin hőgyet se engettem a czéhbe, mondok, nehogy kima-raggyik a nipszámlálásbul, mint tavasszal a medveczukor a hóbul, amikor toppant be egy kis fijatal kereskedő forma atyafi, oszt aszongya, hogy vajjon jó hejjen jár i ü, mer ű Bugvi Sándort keresi aztat a híres tajigást.

Hát mondok, egy fiju vagy fijam, ippeg jó hejjen jársz, mer én vagyok a sajátkezűleg. De hát osztán mi járátba vónál tsém?

Hát aszongya, ütet a Kávékirály kütte, hogy tenném tiszteletemet nálla, mer elromlott a motorja, osztán nem tudnak kávét derálni. De hogy tuggva, hogy Bugyi bácsinak igen fájny, meg jó erős motorja van minditig a tajigába fogva, hát megkírné, hogy ne sajnájik a motorral fellipni, osztán mig herre állítják a motört, dőgozni vélla a kávét.

Hát etsém, szóliok a kis pergelt kávého mondd meg a nagy pergelt kávénak, mán hogy kirájdodnak, hogy most várjuk a nipszámlálást, hát addig nincs irkezisünk, de még a motornak se, mer hátha aztat is megnipszámlájják, de mihejst átesünk ezen a soron, mint a mék embert a veszett kutya megmarrt, a tizenötöd napon, hát azonos mód tesszük tiszteletünket.

Hogy osztán a kis pergelt kávé elment vót, hát nem őtt belé egy jó óra ütis, addig én ugyan a csanád közzül

kettőt is órom ültettem, a vin hőgyet. mert mivellet vót, hogy süűn billegtettem a szalmást az órom alá, azut meg Bendeguzt mer macskázott a kis Ottokárral, bögtek mint a vágómarha mikor belépnek a nipszámlálók.

Erre a körülményre osztán a csanádi bike is herre jött. Azut hogy leültettem vót a biztos urakat hát űk meg a kulimázos vászonybul kipakolták a szerszámot, hát hozzá-kezték a csanádi körülményeim után kérdezősködni.

Először énsem vettem munkába, hogy mikor születtem?

Hát, mondok, ippeg egy esztendővel azután, hogy 48-ba a muszkák itt vótak. Ezt osztán mondok, mán nem tudom biztosan, hogy nem a muszkák hattak-i itt.

Azut a vin hőgyel keztek macskázni, hony hát ű mikor nyitotta meg a szemejít?

Hát mondok, ű mán csak tiz esztendővel a muszkák elmené-tele után született, de csak nyócz nap mulva nyitotta fel a szemejít, mint a macska, de ezt biztosan tudom, hogy nem a muszkák hatták itt, hanem inkább hiszem, hogy a héffejű sárkántul származhatott. Bendeguz meg ippeg mos főtötte be a tizennegyedik esztendejít, tengeritöriskor. A kis Ottokár meg mos lesz nygy éves terágyahordóskor.

Kérdik osztán, hogy van-i még a csanádho tartozó valaki?

Mondok, még a Gyömbir is kint van az ób. De hogy osztán ennek még a jó Isten se tudná kitanálni a születési évit, nemhogy én, hát be se vettik a gárdába.

Hogy osztán még vót a szalmásba, hát meghuzták a biztosok, azut behuzták meguk után az ajtót, avval elmentek m'is háztájikra.

Mikor osztán évvel kizenen vótunk, a vin hőgyet u'nak inditottam a czébbe, a pírcsisorra, én meg a két ágam közzé kaptam a motort, mán hogy a Gyömbirt, oszt gyasz, messe állottunk a tündér kirájig, akarom mondani a kává kirájig.

Itt osztán hogy megirkeztünk, hát, monvva a király, hogy fogjam be csak a motort a masinába, oszt pergejtünk.

Begomboltam osztán a motort; nán hogy a Gyömbírt, hát azonosmód, elkezd pergelni. Hanem még ugyan nagy-szemű kávékat pergelt, Mondok a kiráj urnak, hogy mit szólna hozzá, hogy ha ijjen nasszemű kávé pergelne az a másik motor is.

Aszongva, hogy biony akkor ü jó üzletet csinálna osztán még hozzá ugy obszervájja hogy, hogy e gubakávé.

Mondok, az is meglehet, mer tennap ippeg a gubám-nak a félszilibül bezabált egy jó darabot, hát azirérezhetik rajta a guba kávé szag.

Aszongya osztán a kiráj, hogy körbe hajcsam hát a jószágot mint hajdanába a szárazmalmokba.

De biony a Gyömbír az Istennek se ment körbe, hanem mindíig kifelé igyekezett az ucza felé, hijába biztattam a löcscsel, amék görbe, de biony ü mégse ment körbe, Hanem mikor vigig cserdítettem rajta, hát ugy meg-rántotta a masinát, hogy megmozdult az bótostul együtt.

Hát mondok, az Istene ne legvik ennek a szilajjószág-nak, nem macskázok én véle, mer ha rájön a happaré, néki viszi ezt az egisz botot ezeknek a sátoroknak, osztán elől toszítja a sátorokat, hátul meg huzza a bótót, még bevisz bennünket mindenestül a várósiszállójába.

Avval kigomboltam én a Gyömbírt, oszt köszöntem, mondok evve a motorral usse sokra megyünk. Mer mon-dok, ha előbb szólottak vón, hogy körbe kell itt forogni, hát akkor még otthun kupán löktem vóna a Gyömbírt, hogy mire ide irkeztünk vón, megbolondult vóna, oszt így holon-gyába ugy forgott vóna a körbe, mint a cserebogár a gom-bostün.

Hogy osztán mekkínáltak ekkis jóféle italla, hogy egy jó tíz perczig e'állott a szám mintha a szél írte vón a nyelvemet, hát hazáruztattam a Gyömbírral. Hanem ot'hon

miok forogtunk körbe Bendeguzzal a tajiga körül, mer ippeg akkor gyilkolta a kis Ottokárt.

Na mondok, a föld vesse ki ezt a köjköt, ha tudom, hát eztet viszem el motornak a lú hejjebe, ez osztán tutta vóna körbe forogtani a masinát, mint most éngemet is.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Gyerekvárás a fijamnál.

Disztó egy világot ilünk, se piz, se poszító, osztán mégis szaporodik a csanád.

Nem nállunk ugyan mer hát mán miok kimertünk a svungból, gyengén áll a hájfasz, hanem a Miskájéknál. Pég mindig mondtam a marháknak, hogy lehetőleg gyengén csináld a sort ebbe a szük világba, dehát ű még mindig azt hitte, hogy bü világba jár.

Igy osztán meg is törtint a veszedelem, mer vásárrapra virradóra nyargal által a kis Miska onokám, hogy az annya rosszul van, ű nem tuggyá melle.

Mondok, tudom én, mert biztosan kicsi bánttya a nagyot.

Átbillenek osztán, mer hát Miska fjam még ekkor hivatalba vót, osztán obszerválom a menyemet, illetve két-dist intéztem hozzá, hocscsakugyan komoly szándikkal van a kis onokám odabenn, hácscsak intett a fejvel, hogy igen csak.

Én osztán a két rud közzé toszítottam a Gyömbirt, oszt nyargaltunk Fejesné ténsaszonho, a gója nénihe, mer, hogy mán rigen tette le a bábekipezdin az iracsasiget, osztán meg igen jó bábának mongyák, hát mondok mán csak jó kezekbe akarom adni a lejendő kis onokam illeit.

Hogy osztán megirkeztünk, hát felvertem a ténsaszont, oszt aszonta, hogy azonosmód összaszedi a szerzámját avval mehetünk.

Mikor oszt ecscsomóba vót a szerszámja, hót felültünk az alkalmatosságra, én meg a Gyömbir farka alá nyultam, oszt rögvest a Homokkerbe vótunk.

Hát ippeg jól irkeztünk, mer mán akkor hadat izent a kis onokám az egész világnak.

Hogy éngem osztán kitzasztott a nászasszon a pitarba, hácscsak hallgattam ott, mint aki rossz fát tűzre, oszt szogattam a szalmást.

Eczczer osztán hallom nemsokára, hogy kijabájja a kis onokám odabe a kovát.

Tyüh, az áldóját, e mán huszár lesz.

Kis idő mulva osztán hallom ujfent, hogy akkor meg taplót kijabálnak.

Jüinye, mondok szeliden, aki felistenelte esztet a Miskát, ez osztán jól kicsiholt, az egyik kova másik meg tapjót.

Ippeg Miska fijam is hazajött akkorra, hát bementünk, oszt bizony egyik huszár, másik markotányosné onokám lett nékem,

Na Miska fijam, mondok, hácscsak pocsikul belemásztál a szószba ebbe a disztó rossz világba, mán e bü termis egy petyet.

Aszongya, hogy mán ebbe belé kell nyugodni.

Hát én is belé nyugottam osztán, mer alig vártam, hogy Esvány etsém felnyithassa a szemit a bábakipezdénél, hát rögvest behuzóttam hozzá, mer mán ekkor a szalmásbul kiszittam az italt a két gyerekvárás alatt.

Itt meg oszt ippeg ott vót mán a tokmányóru Fekete, mer ü is várta a kinyitást, oszt még a kinyitás előtt lepocsikolt, mer hogy ez a disztó időjárás meg még jobban hozzájárul az órajukého, hogy ugy torrasszák be, mint a hajdanai tenyerszemet a Nagyerdő közt, hát tönkre silányított ottan körül mindenkit. A szopornyika öjje meg, de rögvest magáho gyüött, mihent a háborut keztem szóba hozni.

Erre osztán aztat mond'a, hogy ha Oroszország nem

szól, ebbe a dologba, akkor biztosan Muszkaországban kell beleszólani.

A vin tokmányóru meg aszonta, hogy a vót Adrijai ha konzervatívus gyárnak kell hozzájárulni, hogy meg legyik a bika.

Hát osztán ugy kötöttük meg a bikit, hogy a tokmányórut ugy kipen lökte valamék, hogy elöntött bennünket nem a sárgaság, hanem a fehirsig.

Még az a vin hőgy kirdezte is, hogy mitül ojjan nyálkás a zsebkeendőm?

Aztat hitte, hogy a'ulru! támatt ez a gezemicze, a nyehissig fogja meg eztet a vin hőgyat.

Én osztán bubánatomba bementem a lúólba, mikor hazamentem, oszt aszontam a lúúnak, hogy mos mán mink is keten vagyunk, mint a két onokám. Gyeki feki eztet a vaczak világot!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Disztó hizlalásba fogtam.

Hogy osztán egy pár garajczár összeverődött a háznál, hát mondot, hogy el ne mennyik, inkább egy pár kis malaczbá verem.

Lötvedik huzómi mindig kerül a ház körül, hát igit osztán földbe lögettük valahogy, legalább télire, ha az Isten ileteknek kedvez, hát lesz mihe nyulni.

Valamejjik hétfün osztán, hogy a szalmást meghuztam, hát kiliptam a disztóvásárba.

Ott ögyelgek a vásárba, nizek szíjjel mint a fiju gyermek, hogy vóna-i valami kedvemre való, hát eczcer megpislantok két kis szemrevaló jószágot egy cserei asszony előtt.

Öbszerválok a jószágokat e'öl, hátul, jobbrul, balrul, hát megteczetek módnékül.

Kérdem osztán a fejircselédül, hogy mire mondaná?

Aszorgya, hogy husz ezüst vóna ezeknek az ára.

Nagy nehezen osztán megkuttam véle tizenhat ezüstir. Avval, hogy a pakszust átirattam, az árát meg kifizettem, hát magunk elibe kerittem a két kis malacot, mer a vin högy is kint vót, mondot, szip lessan haza kisirjük őket.

Ippeg le akarunk fordulni a hidrul a bábakipezdénél, mikor a két kis malacz egyet röffen, oszt aló, néki a Babilony kaszárnyai utnak. Megindultak azok, mint a nyul.

Én meg agárrá változtam, oszt gyasz utánna a vin högy meg szelindekké változott, oszt il meg én utánnam.

A járókelők meg csak nizek ránk, hogy tán meg vagyunk hívva.

Nyargaltunk mint a bolondok, de a malacok meg még jobban nyargaltak.

Eczzer, hogy a vasúton keresztül megyek a sóomponál, hát hátrapistantottam, hogy jön-e utáram ez a vinmarha asszony, hát éppen akkor bukott hasra, mer a sínekbe megbotlott.

Mondok, a baj jöjjik rá, majd feláll, vagy felállítják, most ez a fő, hogy a malacokat elírjem.

De biony hiába kiabáltam én nekik, hogy ájjanak meg, mondani akarok valamit, rám se hederítettek.

Mikor meg osztán az erdőbe beírték, elvesztettem én tüket a szemem elől, mer hogy az én szemem finye is elment már akkor, mint a veszett kutyának. Oszt úgy járt a két ódalam, mint egy rossz kovácsfutató.

Íllynye, hogy az én jó Istenem ne sajnájjik ebbe a malacokba dögöt adni, ezek engem kéczerezesen is földönfutóvá tettek, mer most idájig futottam a földön azut malacok sincsenek, mer még asse tudom kitül vettem őket.

Nem tuttam mi ivő legyek. Vigre is osztán visszafordultam, csak úgy gyalogosan, hát éppen este lett, mire hazairkeztem,

Otthon meg már akkor az ágyba vót a vin hõgy, oszt Erzsók menyem ott ült az ágy mellett.

Még aztat hittem, hogy a vin hõgy hason fekszik, oszt be van kötve a feje, hát akkor látom, hogy hanyatt fekszik, oszt a pofája van bekötve, mer a megmentők hozták haza.

Ahogy a vasúti átjárónál elbukott, hát alágyürödött a jobb karja a hasának, oszt a keze feje megmarjult, a vikonyódalá meg ojjan vastagódal lett, hoecsuda, a pofáján meg nem vót emberi kip,

Na mondok, annyok, ijjent nem buktál még akkor se, mikor elvettelek. Oszt most alábbvaló vagy a disztóváárnál.

Dehát mondok, e mán saját mindegy, te majd csak megleszel, de a malaczkok hogy lesznek meg?

A paksus csak meg vóna, oszt rá is van írva a két malacz neve, hogy: egyik szőke, másik barna. A nyehissig őket hóttig járja. De hát hun az anyám almába keressem őket.

Kiheten vótam osztán várni a másik heti disztóvásárig, hogy mondok, hát ha majd tán ujfent behajtya az a asszony.

Hát riktig ott látom én a két kis kengyelfutót, a dög essik beléjek, oszt kérdem az asszont, hogy adná a malacokat, mer nem ismert meg az asszony.

Mongya osztán, avval én is mondom néki, hogy ezek mán az én disztóim lelkeim, mer itt van nállam a keresztlevelek is.

Akkor magyarázza oszt, hogy ezek a mulkor még hamarább otthon vótak, mint ű.

Mondom, elhiszem, mer még én nállam is hamarább otthon vótak.

Mos osztán egy jó erős estráנגgal megkötöttem a lábokat, oszt ugy hajtottam magam előtt.

Azir mégis mikor mesmeg lefordultam a bídrul a bábakipezdénél, ujfent a Babillony felé vettik vóna az uttyókat, oszt el is rántotiak, de a kötelet nem eresztettem el. Le is ment a politur a fél pofámul.

Hanem mosmán úgy megszeliidültek nállam a vad-disztók, hogy mikor mán feléjek tartok, hát még a furujkba is belébúnának a dög essik beléjek!

Feredőbe fuharoztam, az asszont.

Egyeki a feki a szilvaízt ebből a vin hőgyből, amit tavaj megevett, hácsacsak aziat kell nékem járni, amit ű mond.

Most még meg a Férrisz bányába van néki óhaja menni, mer aszongya hogy az egisz teste meg van benuľva, hát kintelen véle, hogy kikurrája magából a betegsiet.

Pég hát eliggé kuráľom, de aszongya, hogy a löcs fürdő ártalmas néki.

Egy riszben van is igazsága, mer még jó macam se kirkék abbul a makszirozásbul, amit én vighez viszek rajta a löcsel, mer a szomszédok még sokszor zavarba is jönnek, aztat hiszik, hogy, a vágóhid mellett laknak, ahogy acsarkodik a vin hőgy, hogy az acsarkodása szakagyik meg.

Eľig a hozzá, hogy én kötélnek állottam osztán, hát ű meg neki állott a nagy feki kiszilódisnek.

Mer, hogy ócsóba kerűjik, hát hazurrul kiszitette ki magát. Hogy Kormos uram kiszí né ki, a tímár.

Nagy fene ricsajt csapott azir, mer kiszilódtott feszt.

Sütött egy kemenze kalácsot. Montam is néki, hogy tán egisz osztendőre akarsz elmenni.

Otán tyukot ölt, csirkét csinált kirántva, osztán én lettem kirántva nem a csirke, mer csak az én keresetem bánta.

• Hogy osztán kikiszűltünk, hát összepakoltunk. Hanem aszondom a vin hogy nagyobb csomó vót, mint a pakk.

Mikor oszt felpakoltam a tajigára, hát még a vin hogy is fel akart ülni.

Ülsz biony a nehéz nyavalyába, mikor még én is alig térek. Így osztán csak úgy koczogtak a tajiga mellett, még a vin hogy mán verte a tajtikot is. Gondoltam mingyán, hogy mijjen szip tajtikpipa lenne ebbül a tajtikbul.

Mikor meg osztán kiirkeztünk az estációjó, hát zavarba jöttem, mer a vin hogyet akartam feladni podgyász gyanánt, a podgyászra meg szemijjegyet akartam váltani, hát így osztán a piztár fieyelmez-tetett a baklövisemre.

Montam is néki, hogy én pég az icczaka nem lüttem bakkot, hanem kofát.

Röhögöit oszt rajta az élető.

Hogy osztán ezet a dógot tisztába tettük, mán hogy a vin höggvel vigeztem az állomáson, osztán még a tőzös meg Fejtő allait vót, hát intettem a kellnyernek, hogy hozzik egy köcsög fekete sert.

Lett is osztán fogatattya a szavadzatomnak, mer rögvest ott pérologott egy korsó müjégbe hütött ser, mer aszonta a csapláros, hogy mánma már az a jó, ami nem valóságos.

Oszt igaza is van, mer maji világba mán az a jó ami nem valóságos.

Például Czicza Pista se valóságos, ojjan mint az amerikai gyémánt ékszerek.

Mutatni mutat a, csak nem valóságos,

Hogy osztán benyargalt a czug Szakmár felől, hát a vin hőgy is kinyargalt vón, csakhogv nem vót ojjan, nagy czugó, hogy kirántotta vóna, hanem toszítani kellett.

Én toszítottam hátúrrul, a kapus meg igazgatta előrről. Azut meg a kalóz nyomta be ódalvást a pitarajtón, mer előrről hátrafele sehosse fért be.

Hát szeginy kalóz még ugyan meg izzadt a jegyjukasztás előtt mig betudta a vin hőgyet csömöszölni.

Mikor osztán a vin hőgy rendbe vót oda be mer rábiztam egy fiatal jegyjukasztóra, hát ippeg akkor jön hozzám Erdeji ur, a hentes, amék most házasodott vót meg, hogy ekkis szállítása vóna külorszára, hát felvállalnám!?

Hiszen, mondok, hogy mán a vin hőgyet tisztába tettem, hogy át altam annak a fíjatal kalóznak gondozás vigétt, hát meg teszem eztet a fuhart is.

Ránizek oszt ezek után a kis gömböcz Erdeji urra, oszt aszondom, hogy de meg vikonyult a nyaka kedves etsémnek.

Aszongya, hogy biony, mikor az ember megházasodik, hát akkor se ijjele, se nappala nincs egy darabig.

Hát ebbe oszt igazat adtam néki, mer magamrul tudom, hogy ui házas koromba a legjobb izü álombul kötött fel a vin hőgy, de azir én se huzalkodtam.

Hogy osztán elvittem a fuhart az estácijóho, a dukációmat meg kifizelte Erdeji ur, hát hazaliptünk oszt befeküttem a lúho, mer ha a vin hőgy nincs a lú is kedves! Gyeki a feki!

Nátha kúrát tartottam.

Ojjan rossz bürbe vótam a mult héten egy pár napig, ugy össze vótam esve, mint a timároknál a cserzőbe a marhabőr.

Az órom örökösön csepegett, nem győztem vóna a puzlim ujját huzogatni az órom alatt, hun a jobb kezemen hun a balkezemen. Mán hogy améket hamarabb irtem.

Oszt a két puzlim ujjá mán utójjára ugy finyeskedett az ingfluenzijátul, mint a nagyerdei korcsójázó tón a jég.

Nem tuttam vóna csinálni.

Az órom is ojjan vót mán, mint a Ferke etsémé, a kürtives majiszteré, akárcsak egy gömőcz.

A vin högy még csinált minden este jó forró rumos teját, de nem tuttam kimelegedni. Utojjára osztán, hogy most ippeg egy disztó nagy erős egissiges vaczköt csináltam fosznyi deszkából, kétszáz kilónyi sújira, mer a vin högy hogy 133 kilós, és meg körülbelől meg vagyok 70, hát így osztán aszonta a vin högy, hogy melegeggyünk ki együtt, bátha e használna.

Hát, mondok, jó lesz e tesvir, legalább az erőperóbát is megtarjuk egyuttal, mint a mirtókók szokták egy ijjen uj alkalmatasság felipítésénél.

Ugy is vót osztán, de hijába erőlköttem, hát még így se tuttam kimelegedni.

Né, mondok, majd máskippen csinálom én, mer így még jobban elgyengülök.

Avval, hogy a vin hōgy elkészült vót az ebiddel, oszt ekkorra mán félig-meddig én is el vótam kiszűve, mint a vizvézetik, hát becserdítetem a magam porcióját mnd-egyik fogásbul, oszt fellip'em a városba.

Hogy osztán felirkeztem, hát ippeg tanálkoztam a tokmányóru Feketivel, azut ott vót a kézczer Kovács, bokás Kaszás, puszli Szabó meg többen, oszt elkeztünk politizálni.

Dehát utójjára oszt én aszontam, hogy egyeki a feki a maji silány politikát, nem érdemes avval fogózni, hanem huzógyunk be valahová.

B huzóttunk osztán Krósz urho, Vadalmába, egy-egy csupor tejára, mer mindegyik aszonta, hogy nekik is csepeg az órok.

Avval, hogy hejjet foglattunk, hát jött js a teja rōgvest

Hanem, hogy ott vót a tokmányóru Fekete is, osztán tudom rulla, hogy egissiges állapotba is, ha rájön a tüsskölis, még akkor is fucsos a bandának, hát még így taknyos állapotába, hát bizony én beköptem a teját ánczvájra, mint a kutya a legyet,

A többiek meg csak nyalaktak,

Alig nyelem le az utolsó kortyot, fiszkeledik a tokmányóru, oszt ojjan disztó egissigeset tüsszentett, hogy tele lett szemünk-szánk ingflujenzijával. Még a puszli Szabónak a puszliján is úgy lōgott le, mint valami érdemje!

Én csak rōhögtem a bandát, mer engem nem irt az Istenítilet, oszt megugrottam a bandábul.

Hallottam osztán, hogy a többiek úgy kivertik a tokmányórubul az inilujenziját, hogy mán nyócz napja is van, hogy nem tüsszentett.

Engem meg a külső lebegő, ahogy kijöttem hát lehuzott egisz az Árpád-térig, mer hogy ojjan disztó czuggos ez a Csapó-uccza, hát az ember még szabadkozni se tud tulle.

Valami nagy keservesen oszt Bercsényi-uccza sarkán állapottam meg.

Itt estem osztán gondolkozóba, hogy vajjon merre mennek?

Ugy számítottam oszt a sort, hogy be megyek Rigó etsémbe, itt ha beköpök egy liter meleg bort, hát biztosan elmulik a meleg fojodik az óromjukából.

Ahogy oszt belípek, hát koléga nem vót ott, mer oda csak uri tajigások, vagy urak járnak, a tajigások közt meg kevés van uri tempóval ellátva, hát ippeg ott ül egy kompánija, Kormós ur a kecske, Varga Ferke meg a fecske, ótán Lepke úr, a fíjatal óriás. akarom mondani óriás oszt erővel leültettek.

Én oszt engettem nékik, mer még Erdeji etsém, a kőrakó is megbotránkozott rajta, hogy ijjenhangosan kírtem engedelmét a kompánijátul.

Utójjára osztán, hogy a Rigó etsém tesheálló itajja hevített mingyájunkat, hát Erdeji etsém meg elvette az Ézsi bandájabéli nagybögdőtül a nagybögdőt, oszt azon húzta a nótát, mink meg utánna bögtünk.

Ótán, hogy mán tifuczba vótunk, hát meg akartuk a nagybögdőt negyven ezüstír venni, pég hát nékem, mondok van óthon egy ójjen nagybögdöm, améknek a vonóját, a löcsöt, minditig magammal szoktam hordani, hogy beleférne a rigi cigánysor egyrisze.

Dehogy nem tuttunk düllőre jönni, hát hazalíptem, oszt óthon meg elvettem a nagybögdőt, avval elkezttem irdekelni a vonóva', mán hogy a löcsösel, mer meggyentáztan alaposan Rigó etsémnél, hogy annyira kimelegített engem a nagybögdő, hogy azóta elmúlt az infújenzijárvány az órombul, csak még nyiha-nyiha a fejlifucz erőt vesz raj'am, a nyehéssig ájjik az agyvelőmbel.

Ha nincs vadlu, jó a szarka is.

A minap egy reggel éppen heliptem Csikó urho egy lötyyentre, mondok így éhgyomorra jól esik ekkis rózsavíz, hadd nyulózzanak a giliszták, hát mán akkor ott trágyalt három pacalos, Móró, Bazi, meg Kozma Jóska, mer még a miszárszék nem vót nyitva.

Csak úgy süttögvá besziltek, de azir én is füleltem Csikó ur is.

Aszongya Móró, hogy:

— Tugyyátok szeredán vadlibát eszünk, vettem egy három koronás vadlibát Kaprosól, az üvegesből, még husz piz felpit is attam mán néki: hát szeredára meg lez löve a vadliba. De el ne mongyátok senkinek, elig, ha mán mink négyen fugygvuk, mer hátha nem sikerül néki.

Avval, hogy nyitogatták mán a miszárszékeket, hát kinyomultak a kaszinóbul, ki erre, ki-arra.

Aszongya osztán Csikó ur, hogy:

Lássá Bugyi uram, felvállalhatná eztet a fuhart, Kaprost kivinni a tajgán, hogy a vadlibákat haza hozza.

Hászen, mondok, megtörtinhetik dógom felől.

Hanem — aszongya Csikó ur — vigyázzik a fizecs-sigire, mer e nehéz pasasir.

Mondok, majd elbánok én velle, avval, hogy még beköptem egy csupor rózsavizet, hát elliptem Kaprosétsémhe, osztán montam néki eztet a dógot, hát aszongya, hogy gillt.

Mega'kuttunk osztán a fuhardijra, hát lefelpizeft a fiju, oszt aszonta, hogy innep első napján jókor ott legyek.

Hejjes a bögis, tesvir, csak bizd rám a dógot.

Innep első napján osztán jókor reggel oda rugtattam a Gyömbirrel, avval, hogy elhejjezkedett Kapros etsém az alkalmatosságon, hát aszongya, hogy:

— Mehetünk.

— Mondok, nem ugy tesvir, addig nem, mig a fuhardijnak a fennmaradt risze ebbe a szüz markomba nem lesz.

Aszongya, hogy nem bizok benne?

— Nem biony tesvir, mer mámma a bizalom nagyon gyanus az embereknél, osztán fizu előre.

Mikor oszt kiszurkoltá a köcscsiget, én lehuzóttam a lú vigihe, avval alá szurtam a farka alá, oszt ugy repültünk mink, mint a vadlibák.

Még Kapros etsém gágogott is hozzám, hogy lassabban, mer elsül a fegyvere.

Montam is néki, hogy le van sajnálva az ojjan fegyver, amék magától is elsül.

Hogy oszt megirkeztünk a tett herre, hát leszállottunk a gummirádlisrul, de Kapros etsém aszonta, hogy egisz össze van benne rázva a tökkáposzta.

Mondok, nem baj tesvir, annál könnyebben szabadulsz meg tülle.

A Gyömbirt osztán kifogtam, hogy hadd legejjik, mink meg elmentünk vadlibát keresni.

De biony a vadlibák mán két mifödruil ferreppentek, oszt sose hozzádra repültek, hanem tülledre.

Igy osztán estefelé mirgibe Kapros etsém lütt egy szarkát, oszt aszonta, hogy maj Mórónak hebeszili otthon, hogy e fija vadliba, még pedig gunár, osztán két nap alatt megnő ez anyányira, csak ijjel-nappal fúni kell nádcsüvel.

Hallom osztán, hoccsakugyan ugy tett Móróval, e meg aszonta néki, hogy vigye el Kapros, oszt próbálkoz-

zik meg véll'e. Ha anyányi lesz a gunár, hát akkor kifize'ti neki a hátr'álvó összeget.

Azóta osztán mindítig fujja Kapros etsém a gunárt, de másn' ugy hallom nem győzi szuszszal, osztán fé'behagyott véll'e. De a felpíze csak oda maradt Mórórak.

Én osztán a Gyömbirrel, hogy a nagy feki vadászat-rul hazajöttünk, hát mekkerestem szeriny hajlikunkat, avval, hogy levelez'elt'm a Gyömbirt a gunyjá'tul, hát bevezet-tem az ólha, de nem at'am néki semmit, mer ugy fel vót fuvódva a zöd gyeptül, hogyha ennyire fel tulta vóna funi Kapros etsém a tarka szarka gunárt, hát Móró etsém kécz-czer annyit is megadott vóna irte.

Én meg lehuzóttam a vaczokra, osztán öt óra után íbrettem fel.

Hogy osztán megbustam legelőbb is a szalmást, hát kiniztem a lúho, e mer igen barátságosan nize't rám be-lű'rül, mer kívülről világtalan. Azut tettem elébe ekkis p's-vát, mer mondok, use lát, hát elnizi a pévát is lucernának.

Mikor oszt ezt elvigeztem, megyek befe'lé a házba, hát akkor gyszol kifelé a nászura a kezibe egy nagy fazikkal.

Én osztán mingyán lisztába vótam a dologgal, hács-csak annyira irkezttem, hogy a lőcseset kiűtöttem a fazikat a kezibül.

Hogy osztán bementem hát akkor mongya a vin'högy, hogy mi törtint.

Láttam én azt mikor kimentem, hogy a vin'högy ki felé vót fordulva az ös'álvó v'ant'erülett'yivel a vaczkon, oszt nem vót lefátyolozva, még hozzá ugy nize't ki, mint Ós'tria-Magyarország, hogy kétfelé van hasitva a Lajta fojóval, hát ez is ippeg keres'tül van hasitva, de nem a Lajta fojóval, hanem valami sóssal vegyite't humpi egymással, hát a ná-szom ez ellen akart egy hadicselt csinálni, mer aztat hitte, hogy Drinápoj.

Becsapott a Szopornyikás.

Íppog a tizedik fél kilát láttyanfette Möcsör etsém az asz'aunkra, amikor toszul befelé a szopornyikás Balog ojjanformán, hogy maj behozta a külső ajtót is magával.

Na, hogy a virtárog essik beléd, zokogok hozzá, így szip szeliden, mán ujfant ojjan vagy, mint egy jószág. Tán ittál?

Aszongya, hogy ne ugu, mer felrugul

Mordok, iszen te nyálandik, ha én megbillentelék csak úgy a legkissebb ujjomnak a legelegkisebbik körmivel, hát úgy felbuzsz, hogy kitörök a nyakad, az istened ne legyik!

Aszongya osztán, hogy mindazonáltal ne járjék a bagómagazinyom, mer hát kibuzom tölle a lutriját, hanem kinájam meg ekkis itallal, mer ű úgy szomjuhozik, mint Krisztus urunk a kereszfán, annak idején.

Avval még engedelmet se kir tülünk, hanem ahogy megragózkodott egy félkilás üveg nyakába, oszt a kolompirmasíného illesztette, hát úgy ment abba az ital kissig, mint Lódánba a menkü.

Hogy osztán férreceptam a keiből az üveget, mikor mán nem vót benne semmi, hát ű is íppog hejjet fogalt. Igaz, hogy valami pocsiul rám nizek, de én meg még pocsiakbbul visszanyetem rá, oszt meghujázdotta nizisemtül, mer akkire én ránizek, bát rögvest elhuzódik tüllem, akár a veszett kutyátul,

Avval, hogy eztet a nizeletirist lejáczczottuk, hát belekeztünk a bankvitába.

Oszt valami pocsik módra meghániuk vetettük a bankvitát, mer utójjára is odajukattunk ki, hogy Mőcsőr etsémnek a nagy feki vitába alig tuttuk kifizetni a tartozást. De hogy osztán ezen is tuestünk, hát mondok Mőcsőr etsémnek, hogy hát mán csak azir is még valami ital félit, oszt ha düllőre jönnek ezek a hájfejűek avval a bank istóriával, hát maj kifizettyük, mer akkor lesz piz dőgivel, mihent evállik az osztrák a magyar banktuk.

Hozott is osztán Mőcsőr etsém, mer hát jófiju űke mepaláne mikor alszik. Nem vit ű a légynek se. Ikább a légy vit ű nési, mikor példánakokájir nyarba nem hagyja aludni.

Hogy osztán ujfent előrről keztek az ital sorját, mer mán vót miből, hát aszongya ez a szopornyikás Balog, hogy ű kiereszti a szemejin a füstöt.

Mondok, kiereszted?! Iszen jószág kieresztem én néked a nadrágon keresztül is, nemcsak a szemejimen.

Aszongya, hogy de ű a szemejin keresztül ereszti ki.

Hát mondok, idesapádat tedd bolonddá, nem éngem.

Aszongya, hogy aztat mán nem teheti bolonddá, mer a mán Szenpéterrel komázik odafena.

Utójjára osztán mégis fogadást tettünk, hogy ű kiereszti a szemejin a füstöt.

Aszongya osztán, hogy tegyem a mejjemre tenyerem, oszt nizek merőjen a szeme közzé.

Nizek oszt merőjen a szeme közzé, avval szippant egyet az iparos miláresből, amit másfél pizir adnak, de biony nem látom én, hogy jőne a szemejin a füst, hanem ahejjet érzem, hogy süti valami a kezem fejit.

Hanem mire odapislantottam, akkor mán a szopornyikás elkapta a cibart.

De a röhögist még el se tutta kezdeni, mer mán akkorra egy ojjan egissiges pofont cselekettem a kipire evvel az igett kezemmel, hogy alig birt mekkapaszzkodni.

egy félliteres üveg nyakába, oszt nem a füst jött ki a szeméjén, hanem a könnyvezét. Hogy kapjuk egy külső hájagot a szeméjén, oszt ne tuggyik kifelé csak befelé nízni világ-
ileibe.

Mondok, hogy tized igessenek meg legelőbb a halott hamvasztó kemenczébe, még én véllem akarsz mocskázni? Oszt már ekkor ütni is akartam a löcscsel, de a nagy sokadalomba önsaját magamat billentettem ugy tarkón. hogyha viletlenül gyengébb lábon állok, hát keresztül esek az asztalon, így osztán csak feborítottam az asztalt a gyomrommal, ahogy tarkón vágtam magam a löcscsel.

Henem az Isten szigyenicsse meg eztet a szopornykás Balogot, ojjan igis van a kezem fejin, mint egy rigikét garasos, még jó hogy észrevettem, mer tisztára keresztül igett vón a kezem feje.

Azóta osztán eztet táblaolajjal kenegetem, a tarkómat meg nyakolajjal, így osztán máj csak herre jöyök valahogy. A dög essik ebbe a szopornykásba. De még én belém is, mer hát marhább vagyok eszerint még a Gyömbirnél is, hogy így behagyom magamat csapni.

Őszveiratkoztunk a luval.

Bekiját a minap a ragyás Kaszás sógor, hogy hát sógor nem mozog kend a jószággal?

• Mondok, hát mi tekintijbe mozogjak én?

Hát aszongya, ha meg szekerösszeírás van oszt be mondani, hogy hány lú van a háznál. Mer az ujságba is ki vót tibe.

Hászere mondok, elvigezhettik vón aztat együtt a nipszámlálásnál. mer hát tán a lú is ilő, vagy mi a szösz. Igy legalább többen lettünk vóna Debreczenybe, mint most vagyunk.

Aszongya a ragyás, hogy hát aztat hiszi a sógor, hogy mindenki kend meg a lu?

Iszen, az orbáncz tegyik a pofádon egy betanulási utazást, mint majd a vinnyalos gőzösöl akar nak, hogy vinnyalos tajigásokat betanicsák az alkalmatosság erányításába. Iszen te ott kenyeret se tudnál tanálni, ahon a semmit se lél.

Elig a lozzá, hogy osztán eztet a kis eszminy- elvigeztük vot a ragyás Kaszással, hát elővet em a jószágot, osztán jól meg kefélttem, hogy legalább az mutassik azösszeírásnál. De csak ugy a lőcsesöl, mer kefém sincsen, de meg vakaróm se, hácsesöl ugy szoktam a lőcsöl kiverni rajta a sorpört. Még ugyan mindig nincs egiszen hozzászokva, mer ugy

tánczolja a bosztonyt mikor kefélem, akárcsak ifju Nyafit János etsém az Angol kirájnénagy termibe, de hát egyeki a feki eztet a döögöt, maj csak hozzászokik, mint a cigány az akasztásho.

Hogy osztán a jószág is kiszén vót, ótán én is kiszén vótam, mer mig a sorport kivertem a Gyömbiren, hát addig én meg bevettém vagy nagy deczit, oszt a két ágam közzé kavarintottam, avval megindultunk ketten gyalog a mezőlendőrségi kapitányságra.

Ahogy meg irkeztünk, már ott vótak a cimborák nagyobb része is, de biony az ü jószágokra még rá he nizezt senki, hanem ahogy mink bevonultunk a kapun már hogy én meg a lu, hát minden szem felénk fordult a fehérjével. Még Bódizsár tekintetes kapitány ur is aztat kérdezte, hogy a saját nevelisem ez a jószág?

Hát mondok, tekintetes kapitány ur, tecczik tudni már vagy nagy esztendője az én csanádi körömbe kapja a nevelist, de azelőtt a vilmos huszárok didelgettik. De biony azok ugy el kapatták, hogy a jó Isternek se eszi ná lam még a zabot se.

Aszongya hogy valami fájin egy jószág, büszke lehetek a csontjaira.

Mondok hát büszke is vagyok rá, de még büszkébb leszek akkor, ha aztat még megirem, hogy a szerencsi czukorgyárba a fehér czukrot ennek a jószágnak a csontjain szűrik keresztül.

Ezek a többiek meg csak nizek rám, hogy miben kitüntetés irt, de még haraguttak is, hogy az ü jószágok le vót csepülve.

Mikor osztán beírják a Gyömbirnek a szemjelleírását, ótán a csanádi körülményeit, hát kiszén vótunk.

Hogy oszt elvigeztik vállunk a jószágösszeíróknokok a kötelességet, felliptem a toronra, a lu hé-

gyibe, oszt hogy még jobban irigykegyenek, a fál sarkantyut belenyomtam a Gyömbir vikony ódalába, hogy maj kiszakadt a tariszli, oszt ugy megforgattam a mezőlendőr-sig udvarán, hogy maj előntötte a cimborákat a sárhaság az i igysigtül, a Gyömbirt meg a zőcsig, mer hogy eljöttünk, ippeg akkor vett be ecscsomó gyaluforgácsot, amit leöntött Bendeguz ződ festikkel, hogy becsapja a jószágot, aztat higgye hogy luczerna Gyertyaszentelőkor, pég iziknek se lett vóna jó.

Hogy osztán körüljártam a jószágot a mezőlendőr-sig i udvarán, avval belenyomtam a sarkantyut a gyaluforgács magaziába, hát ugy megindultuk mint valami repülőgép, még majd elütöttök Csincsér komát, a fijáberes, mer ippeg ott állott meg előttünk, mikor meg hazairkeztünk, Bendeguznak oda löktem a kantárszarat, méket Bakk András komám a kötélverő kiszitett, oszt be mentem a házba.

Mán akkor a vin hōgy kisenen vót az ebiddel mer hogy ez a keminy időjárás van most, oszt ez a vin hōgy meg rendkivül puha evvel a lány testivel, hát azóia nem eresztém a pircsisorra, mer mondok, még megfagy avval a lány testivel, a lány tojás vájjik keminnyé előtte, hát valami gyűszűfánk levesre várt. Dehogy osztán mig még elindultunk vóna is, ótán meg hogy haza irkeztünk is a lu összeírásbul, hat addig szopogattam a szalmást, hōgy az ebiddnél mindegyik gyűszűfánkot az ujjamra akartam huzni, mint a gyűszűt.

Hát monta a vin hōgy, hogy nem gyűszű a, de én csak huzgáltam az ujjamra, hogy mondok, most bevarom a szádat. Hogy osztán kisenen vótam az ebiddel, kiballagtam a Munkás Otthonba, mer aszongya hōgy ott valami habarik dilután lesz.

Na mondok, ha te szervezett munkás vagy, én meg szarvazót munkás ember vagyok már egy idő óta, mer észrevettem valami fija al embert a portám körül, míg le nem ütöm a derekát, osztán huz egymásho a természetünk, hát menyünk el.

Ahogy belipünk, hát valami Juhász nevezetű e'sém, ács iparos, még rullám vette vót fel a perédikácziót, oszt kezdett a csanádi körülmínyeimbe belemarkolni.

Erre osztán én meg a löcsöt markoltam meg, avval meg akartam keresni a fíjut, de mán csak akkor leltem meg, mikor szünt a mirgem, oszt ennek az örö mire ugy bepüffentetük, hogy én csak hajnali két órákor püffentem be a vérecze ajtón. Alig birtak onnét behuzgálni, hogy reg erre ugy ne nizzek ki, mint a sült csuka. Az Istenem ne legyik.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Hurka, kolbász malacz tokán.

Az egész icczaka be nem huntam a szememet, csak forgolóttam a vaczkon, mer' mit azir, hogy az este malacz-tokánt ettem, oszt' alig nyeltem le az utolsó falatot, megröf-fent bennem a malacz, oszt' addig s' addig rőfögött, hogy kitelen vótam kieszeszeni az ólbú. Kegyetlen pápista színt jáczczot uténna az ábrá-atom, aszonta a vin hōgy, ammit el is hittem neki, mer' mit azir, hogy még a geinczemen is fojt a veritik, a happfré őjjik abba malaczba.

— Hun vetted esztet a malaczot annyok? Kérdem a vin hōgytül.

Aszongya egy sámsoni pippantótül vette a pijaczon, kihasítva árulta, meg is vót koppasztva.

Na az én jó Istenem tegye, ütöt is a keppó vízbe, emmán csak for'ijos malaczot árul há tanálkozok véle valahun elhuzom a nő'áját.

Mongyad csak, mirül esmerném meg azt a csorvaszt?

— Hát arrul legjobban megismerheti kend — aszongya — hogy veres a bajusza, aut' ojjan gacsos, hogy mikor megyen, ugy' níz ki, min ha jönne.

Na erre rálesek; hanem hát a mu't hetekbe hun vetted a hurkát, kolbászt, mer' tudod, hogy akkor is vót ekkis eszmécsere a hasamba?

— Tuggya a tatár, veszegettem én hun ebből, hun abbul a hentesbótbul, aszongya; csakhogy a tiszta szent

való, hajja kend, hogy magam önsaját is konyadoztam fölle.

Na szipen vagyunk a díszői sorral; mikeket meg nem ítetnek az emberrel ezek a hentések, nem szánnám őket kifőzni szappannak. Persze az ércsik, ru'la, amék ijjen pokorravaló, mer van köztük igaz elig becsületes ember is. Hát jól is teszi Rostás Esvány fűkapitány úr ha könyomója, hogy mék yót a, oszt meg iasz'ya Isten igazába, legalább a többi se szenved a sok szidás miá'ártatlanyul.

Hát mán e megese'tt, ahogy monntam is el nem tuttam aludni egész iczczaka, maj szijiel rugdostam a vaczkot kimbomba, kuruzsotam vóna pég magamat elig szorga'matosan, mer hajjara mind écsesepig elfogyott az orvosság a szalmás üvegből.

Ahogy feltecczet a hajjal, nem is marattam tovább a vaczkon, hanem kimentem az ólba, mondok, utánna két jární, hogy mit álmodott a lú.

Benyitok az ajón hát az én jó Istenem boricscsa bé fekete gyászszal esztet a Gyömbirt, mán hogy az uj lovat, mer így híjják, ugyan pajkosul niz ki, mer ehén bele van szorulva a jászolba, ott fekszik a gerinczin, oszt jár a ngy lába, mint az olajozott istenyila.

Még ecszak a forijos lú, de ki a farie gondolta vóna, hogy ha mán belemászik is, a giricczivel mennyik bele. E tisztára valami fátos. De mit csinájjak mán véle, mer kegyetlen érvinyesen bele vót szorulva, oszt én belől'em meg kiment az ijjel a siker tagassigge'l.

Mán én is forijosan bánok el véle — így magamba — avval cilba veszem a löccsel, hogy hadd ijegygyik meg. Na meg is ijgett oszt ijgettike ugy a torkomra nyomta a pip'szárt, hogy mes meg elővett az igyakezet, csakhogy nem vót mán malacz.

Kitelen vótam bemenni a vin hógyir, hogy jöjjik se-giccszik, de alig luttam feköteni, kegyetlen álmos természe'tű, vigtíre mégis csak feült, oszt ojat ásitott, mint egy hászija juk.

Mondok kavari sd magadra a rokojt, oszt, gyere izibe kifelé, mer mingyán belefu a jászolba a Gyömbir.

Kijött a vin högy, de még vinebbet is kellett hinni, mer ketten se birtunk a jósággal, így oszt még a napam-asszont is lekergettem a vaczokrul, akki ugyan morgott is, de azir csak kijött.

Fel is emeltük mink a Gyömbirt a jászolba ugy félig formán, de ez a két bútuj fejr cseléd ippeg akkor eresztette vissza, mikor alatta vótam, oszt aló zsupsz, ugy oda lapított, mint egy bikát. Meg se tuttam alatta mocczanni.

Nosza elkeztek visitozni, a vin högynek mégis vót annyi esze, hogy átal szelett Bancsi szomszidir.

Át is jött Gencsi, oszt ahogy obszerválja a sort, aszongya na tán megellett a lu mert csikót látok a atta

Hej pég szerettem vóna kipen lökni, csakhogy a szuffa is viknyan járt belém, nehogy mozogni tuttam vóna.

Nem tom én oszt hogy miccsináltak, csak elig a hozzá, hogy ugy megzöcsköltik rajtam a Gyömbirt, hogy én egí-szen elkínszerettem oszt csak arra íbrettem fel, hogy lo-csojják rám a hideg vizet vedérel.

A lunak nem lett egyéb baja, csak a jobb sódarául ment le a bőr, de nekem még a kipemrül is Kegyetlen fánakul nizek ki.

Na nem baj csakhogy kívül vagyunk a jászolon, maj csak befódoz bennünket az anyatermészet.

Elpanaszoltam oszt a disztó sort Gencsnek is, oszt aszonta rá, hogy maj megmongya ü nemsokára, hogy mék hentes taraktájja a nipeket döggel: nagyon gvengeszivü az aszongya, mer mán ü is sejtette, hogy nem szeret glikolni, ha bevárja, mig a disztó magátul megdöglik.

Na jó van, hát csak szimatojj utánna tovább tesvir mondok, én meg a sámsoni corvaszra teszem ki a czill.

Nem tom oszt, hogy mikor kerül kézre az én jó Istenem vesse a Fiastyukig, mer mán én ma dilután két gacs ist is megvertem vigette, csakhogy egygyik se a vót.

Takaros iccakám a Bika előtt.

Zsuzsánna napon vótunk a minrp a vak Könyesinéél Betlehen ucczába. Hanem azondom, hogy ellátotta sógor-asszony bennünk t isztessigesen, de még én is magmat, mer hajnal felé niczczer is néki kaptam az ajt kilincsnek a pitarba, amint ki akartam menni, mer hogy ekkis sorom irkezett vót. Vót ott a nagy ég alatt minden, amit csak szem meg száj kívánt. Asse tuttam mihe nyujjak. Ozt utó-jára mégis a vin hőgyhő nyultam mer ugy megvágtam forá-kul, ahogy mellettem ült, hogy maj leszidült a lóczáru!, csak a vót a szerencséje, hogy a fal a há a megett vót, az asztal meg előtte, ozt síva burult az asztal közepire.

Na igen! Mer hát aszonta a tisztánát, hogy a lekvá-roshul vegyek pénz én a díjósbul akartam törni. Igy osztán ebbül se törtem, hanem ha meg nem fog ez a lutejő Benedek, hát a vin hőgyet törtem vóna ő sze, a pircs so i nye-héss'g jöjjik rá ára diszó nagy bankvitáj'ra. Mit vitázik én véllem? Hogy osztán hajnal felé mán ugy rizzünk ki, hogy asse tutuk hogy merre rizzünk, hát mekő z'antük a sógornak a tisztessiges vendiglátást oszt dilekcozijót vettünk a csanádi fizzeknek.

Én meg beléfogóztam a vin hőgybe, mer ü józan vót

De azir csak attul filtem, hogy ha elrántom viletlen akarattal ezet a diszó nagy lator teste!, hát nem tudunk felállani, mer maga erejibül ü usse tud felállani.

Ottun is, hã eldütöm nihenapján, naporkirt eczcer kãczcer, ha nem megy a pircsisorra, hát ugy állítom fel, hogy mikor mán félig felültetem, akkor hirtelen magam is ehuzódom a háta megé, avval néki vetem a hátam a vin hõgyet megbiztatom õkõllet ugy vikonyódalba, hogy ti meg vesse meg a marhakõrmõket a házfalého, oszt igr valami keservesen apródonkint felállunk, mer Bendeguz, meg Ottokár két ódalt megtámasztyák, hogy el ne dűjrik az a nagy disz'ó paczal.

Éig a hozzã, hogy megindultunk mirk a vin hõgyel karonfogva párosen, mint a vadgalamb, mer én még tur-bikoltam is néki az uton.

Hát montá a vin hõgy, hogy ne szemtelenkegyek, dehát, mondok, az érziseket csak nem fojthatom vissza, hogy én szenvedgyek mijatta.

Ahogy osztán ippeg a Nassoron elibe irtünk vót a fador közzé, hát kiakasztottam a mancsomat az anyyok hóna alól, oszt aszondom néki, hogy te csak erigy, mer nékem sorom van.

Én meg néki dültem a válfammal egy parupli ákáczfának, oszt megindult bélöllem a Zuzsanna napi elesig ahoccsak a bagólesõn kitért.

Avval, hogy kitisztultam, kétfelé fütültem a keszkenõvel a vadszõrt az órom alatt, mintha haidusági pedrõvet kentem vóna be, oszt nizek szíjjel, hát ne látszã a vin hõgyet sehunse.

Nem igen tündõtem osztán sokáig rajta, mer aztat hittem, hogy mondok, biztosan valamiféle jól kãtűjeli csavargó itt a Bika elõtt parttyát fogta, hát mondok, akkor jó hejjen van.

Hanem a tetejibe osztán aztat is gondoltam, hogy köszõnöm az izlisit, mer akárcsak a kisíornet õlelgeese, akár a vin hõgyet.

Éngem meg osztán nem annyira ezugg, mint a fejem berántott a Csapó ucezába.

Ná, mondok, e mán saját mindegy, esetlegesen, ha ez a vin marha hōgy viletlenül a Kossuth uczczán tanált lefelé menni, én meg maj keresztül megyek a Burgondiján, oszt kereszteljük egymást, mer összetanákozunk.

Igen, de aztat szokták mondani, hogy ember tervez, a K tinka etsém bodegája meg vigez, mer ippeg ott akatt össze a két lábom egymásba az ű háza előtt.

Na mondok, mikor mán feltápázkottam az aszfaltos járdányrul, e mán saját mindegy, hát beliptem a bodegába.

Nizek osztán szijje!, hát látom, hogy Gyurka etsém a vót űgynők a csapláros, ótán Jóka etsém is, akki eddig csapláros vót a Halzugba, de hejjeserét csináltak Gyurka etsémmel. Esszóval most ű lett űgynők, Gyurka etsém meg csapláros.

Kérdem osztán Jóka etsémtől, hogy mikippen van?

Aszongya, hogy hácscsak mint a többi szeginy gerófok a zseb után il.

Mondok, mán engegyik meg etsém uram, csak nem hinném, hogy a zseb után il, mer az után csak a zsebmecczők ilnek.

Aszongya erre a nagyfejű Bódi sógor, aki az ujfödön lakik, hogy a zsebtől il.

Hát mondok, sógor, a Kondoros öncse el nyár derekán a tengeri főggyit, mikor nincs eső, hászén a zsebtől ilni, meg a zseb után ilni a kettő.

Aszongya, hogy van a három is, meg nigy is, mer például néki van hat zsebbe.

Hogy osztán nem akartam a szót szaporítani, hát ugy betejáztunk Bódi sógorral, mer Gyurka etsém valami fájiny teját racscentett, hogy otthon mikor a pitarajtót kinyitottam, oszt a Fekete macskám kiugrott a lábom közt, hát tisztára gyaruba jöttem, hogy jár valaki az asszonho.

Ótán oszt rájöttem, hoccsak magam járok hozzá egyedtől. A nyaka törjik ki!

Névnapi miskuláncziák.

Hát hiába jajgat a föld ripe, hogy rossz világ van nem igaz, mer csak úgy köt az ember, mint mikor még jó világ vót.

Mer hát elérkeik valami újias fordulópont, mán tesszem azt a névnap, meg díszítő, hummi, hácsosak mégis megcsik a mostani időszakba is, hogy az ijjen alkalmak vigin egyimej ember felfordúl.

Hát hogy osztán ezek a díszítő névnapok ijjenkor czudarul összejönnek, mongyuk Bandi, Ferke, Miklós hummi, így osztán kitelen az ember ha nem muszáj is, kötélnek állani, osztán ha megírják, nem utasítja vissza a hívást.

Amivel én is úgy vagyok, mer a jó természet meg van bennem.

Igy osztán, hogy a görbe Kaszás meginvitált Bandi napjára, hát mondok a vin högynek, hogy gyerünk el.

A köjkeket otthon hattuk, mer hát tudom, hogy ezek csak klavart csinálnak ott, úgy osztán azon'án, hogy a tisztessig kedvür maradtok a nyavajjába.

Mikor osztán oda irkeztök, hát mán vót ott elig szip kompánija, alig győztem véllök kezelni.

Hogy osztán elhejjeztünk, hát mekkezdődött a vacsora, de vót ott mindenféle, mer asse tuttam mékmül egyik többet, vagy kevesebbet.

A pergel'bül ettem osztán többet, mer a módnékül tesheálló vót, még az ujjaimat is nyaltam utánna.

Hanem mikor osztán a sámsonyi borrá került a sor,
hát biony elláttam én magam. Ezut osztán Kaszás sógort
köszöntöttem fel ikes szavakba. Aszondom néki, hogy:

Elirkezett András napja,

Fogad a lúhust harapja.

Nem kívánok egyéb átkot,

Egyél meg egy vika mákot!

Mán hogy abrak hejlett, mint a lú szokta.

Erre a gyönyörű borzasztó szip kijelentésre oszt ki-
tört nem a frász, hanem a gerjedelem, oszt felemeltek én-
gem, ótán mikor fent vótam, mind kiugrott alólam, hogy a
nyehéssig kössik vélek barátságot héttok napj'ig.

A vót a szerencséjök, hogy Bendeguz elvitte a löcsöt
valami szüreti mulacságra, hát így osztán nem vót nálam
kéznél, mer egy pár fattuak meglíkeltam vóna a fejít.

El'ig a hozzá, hogy úgy kerültém innét haza, mint a
Gyámbir lú, hogy én is világtalan lettem. Még jó, hogy a
vín hőgy ojjon hőgy terjed lemmel bir, hogy nem lehet egy-
könnyen megdűteni, hát így osztán az ü árnyikába hazair-
keztünk.

Ferke napján meg, hogy ippeg Cs pő-uzasztán akatt
uharom, hát beliptem Csikó urho egy pohár rózsavizre.

Itt meg osztán mesmeg összejött ecscsomó Ferke.

Itták a Ferke napját feszt. Ott vót Szarka Ferke, a
kacske, ótán Lepke Kájmán a műórás, de mán ugy riztek
ki, hogy nem uttak kizizni az ajtón.

Eczczer osztán, hogy mán mozgott a pádimentom alát-
tok, hát megindultak kifele.

Kivül osztán az aszfaltos járdány szilin elkezték pe-
kulálni, mint Hatvani az árokba. Addig pekuláltak oszt,
hogy eczczer csak a fiatal műórás alatt megingott a szer-
kezet, oszt leborult az anyafődre.

Hogy osztán ezet látta Szarka Ferke, hát ű, is mellé
telepedett, ugy hogy mindakettő a lábával cilozta az eget.

Azut hogy Ferkébe fellortyant a vírus, aztat hitte,

hogy csakugyan fecske, de itt maradt a többi, hát akarta elvinni a műórás melegebb vidékre, oszt elkezdte kézzel-ábról látni, mint valami repülő-masina.

Erre meg a műórás is kedvet kapott, oszt ű is hajította a gépet kézzel-lábról.

Mikor meg így nem mentek semmire, hát a fejekre fordultak, oszt úgy eviczkéltek, mint a maiaicz az esőbe.

Én meg montam is, hogy ezek biztosan eztet az új táncot, a csángó-táncot akarják obszerválni, amit most tantantanak a tánczkolompirba.

Mikor osztán mán kitánczolták magokat, mint a tűz-olónknál livő vasárnapi kutya az agárral, hát feltápásczoltak de úgy nizek azok ki a táncz után, mint Mózes a mosókba.

Karon fogták osztán egymást, oszt szip csendesen elindultak a szállás felé. De hun jobbra rántották egymást, hun balra, hun előre, hun hátra, úgy hogy öröm vót űket nizni.

Én is osztán, hogy ippeg dógom is vót, de mán mondok, eztet a csángó táncot vigig nizek, h't elliptem a Gyömbirrel.

Hasem estefelé mán én is jártam otthon a vin högygyel a csángó-táncot, még a vin högy aztat mondtá, hogy meg van kend bolondulva?

Igy. osztán ódalba h'jítottam a vin högyt, oszt ki-mentem a lúho az ólba, avval a'uttunk osztán, mint két jószág. Gyeki a feki eztet a sok disztó névnapot.

Lúszakirteleembe vótam.

Egyeki a feki eztet a Gyömbir lovat, külömben Bendeguzt, mer ű a hibás, ű lipette valami szegbe a napokba, osztán azótától fogvást ojjan járása van mint amék embernek rövidebb az egyik lába mint a másik.

Igy osztán, mondok, éngem ne rángassik a tajgán, mint Gyurka az ajót, mer mikor egyet döczenett, hát én meg maj mindig elharaptam a tulok szervából esztergált csutorát, hát mondok, ha nem javul nálla a marh-köröm hát tovább adok rajta.

Hogy osztán egy állapotba vót mindilig, mint a Samu nadrága, hát kiliptem véle a lúvásárba kedden. Mondok ha más bolond belé nem botlik, hát maj megveszik a lúmiszár-székbe, annál ikább is, hogy ez is botlik.

Kiállot'am osztán a vásárba, vót is annak nizője egyeki a feki mig állott mer ojjan testeálló állása vót addig, mint akármék bankigazgatónak, mig sikkasztáson nem irik. Ez is ippeg ugy nizett ki álltó hejjihe. De mikor megmoczczant, minden niző elszalatt tülle, pég vót nizője több, mint mostani világba egy nyóczvanezer koronás jánnak.

Ippeg Pacal Sándor esém, a hentes is odajött hozzám, hogy megvenné a jószágot, mer lenne legalább elig gyömbirje a harkához, hummi, egy derabig, dehát ugy baja, hogy baja van a jószágnak, így osztán ű ijjen ügyes-bajos jószágba nem akarja verni, ami kis hummi egymás van nálla.

Hogy osztán láttam, hogy a jószág kimerad a farsang-
bul, hát aszontam Bendegúnak, hogy lipj haza a jószággal,
oszt én még itt maradok, hátha még ürdnék valami vásárt
csinálni.

M gindultunk osztán Pacal etsémnel, azut Kiss Imre
sógorral a lúczenzással, aki ippeg ojjan ellenszenvvel visel-
tetik az ital erányában, mint jó magam, hogy mondok,
legalább vegyünk mán Pacal etsémnek egy hozzávaló lovat.

Addig kóborogtunk osztán a vásárba, hogy megalkut-
tunk egy testheálló szürke lúra.

Mikor osztán megalkuttunk, hát aszontam, hogy én
járatom meg, mer én huszár vótam, meg osztán azóta is
mindig lúval van ügyem, hát ráállottak.

De megkötöttük a tajiga kerekit kötéllel, hogy kito-
róbájjuk az erőszakosságát.

De biony vitte az ugy a tajigát, hogy alig győztem
utánna menni, pég a viginél vótam.

Hanem eczzer osztán, mikor még jobban megfogta
az alkalmatosságot, hát ugy néki vitt a kollátnak, hogy én
majd az abrakos farisznyáján defelíroztam be a fejemmel.

Na, mondok, e valami fájny kis dög, ez ippeg meg-
felel.

Hogy osztán ellengőzt adott a jószág az órrom alá,
hát hátrahanyaltam, oszt ippeg mán ott is vótunk a tett
hejjen, amikor Pacal etsém aszonta, hogy: „na bátyám,
elismerem, hogy jól érti a lovagolást, ugyhajtás erányából
is, de én nem ürdnék fel egy ojjan díszítő dögnek az eljárá-
sain, hogy énnem „ellengőzt“ aggyik. Mán enem tisztes-
siges csanádbul származhatik, mer nincs benne meg az uri
vir, mint én bennem.

Mikor osztán mán megvót az alku, mer hogy az ott
posztoló lendőr is fogalmat akart alkotni a mibenlítés
felől, hát aszonta, hogy ha nem pusztulunk onnét, há
bevitet a megfigyelő osztályra.

Hogy osztán én is észbe jöttem, mer a mulkoriba

íppog aztat hirdették, hogy negyven napig vesztegzárat rendelnek a kutyákra, osztán a kutyáknak nem szabad kijönni, hanem minden ember dugja be a kutya jukát, hát mondok e mán döfi.

Este osztán, annak az örökre, hogy Pacal etsémnek mijjen testeálló jószágot vettünk, hát disztó nagy hurka-estét recscentétt áldomás fejibe.

Hát, mondok, amit mink megnizünk Kiss Imre etsém-mel' a luczenzárral, annak jónak keil lenni, még ha fene fenét eszik is.

De biony most osztán panaszkodik Pacal etsém, hogy baja van a szürkének. Aszongya pláne ilyen feki ködös időkbe, mikor mégyen Bagi Pista vélle a vágóhidra, hát ojjanokat köhint, hogy maj leköhögí Pistát az ülisrül.

Mondok, e mán baj tesvir, biztosan tüdőbajos, mán hogy heptikás.

Azut meg aszongya, hogy ojjan büszke, hogy rá se niz ü rá, mikor felé megy.

Hát mondok, ez is baj lehet, biztosan pápaszem van mindakét szemin.

Igy osztán belényert Pacal etsém a szürkébe mint Bertók a csikba. De azir elnizem sokszor, hogy ugy megy a vágóhidra, mintha a legnagyobb világlátót lu vóra, pég világtalan szeginy. Gyeki a feki.

Kihuzattam a vin hőgy záfogát

Hát rigi közmondás a, hoocsak ott nincs baj,
ahun nem laknak, de igaz is a gyeki a feki.

Ez a vin marha aszony is mán, vagy két este
a markába hozta haza a pofáját.

Aztat kérdezem osztán tülle, hogy: hát tized
mi a fiszkes feki lelt, tán kipek cserditett valami
jólelkü aiyafi?

Nem az aszongya, hanem hát fáj a foga.

— Hát osztán kire fáj? — mondok.

Aszongya, a hideg vasra, mer eztet muszáj ki-
huzatni.

Dehogy osztán a koronára, amir kirántának,
nekem is fáj a fogam, de még a vin hőgynek is,
hát abba állapotunk meg, hogy majd én kihuzom.

Mer hogy gyerekkoromba a foghúzó Vedress
uram tüzszomszicscságába vót a portánk, oszt én
meg igen nagy érzissel szerettem ballgatni, hogy
mikippen gyilkolja Vedres uram a paszirokat, hát
igy osztán én rám is ragatt valami.

Aszondom osztán a vin hőgynek, hogy düjj
meg csak előrrül, mikor mán leültettem a kar-
székbe.

A karszéke! a falho támasztottam, mondok a falat csak nem dűti ki, míg manikulálók véle.

Avval behoztam a harapófogót. Fájny kissig, még a szegrül is lepattan ugyan sokszor, de hát mondok arrul a nagy marha fogrul csak pattan le?

Legfejebb a vin hōgy pattan le a székrül.

Neki györkőztem oszt, mint Gyökös a geze-miczének. Hanem elébb megnyaltam a szalmást, mondok, korvintok ekkis bátorságot, még a vin hōgyet is kináltam, de nem esett jól néki...

Kérdem osztán tülle, hogy: mék fáj?

Mutattya, hogy odabent leghátul a tulsó-szilsi mellett az arulsó.

Mikor osztán abba a disztó nagy mocskos szá-jába benyontam a harapófogót, ráillesztettem a fogaira, avval elkezttem egyet rántani rajta.

Meg se moczczant, csak a vin hōgy majd órára bukott.

Rántok rajta még egyet, hát ippeg ugy jártam véle, mint az első rántásnál.

Rántok még egyet, de mán ekkor mirges vótam, hogy nem fók semmire se menni, hát elkezttem csa-varni jobbra, azut barra. A vin hōgy meg ordított elébb jobbrul, ótán barrul, de csak nem mozdult meg az a disztó fog.

Montam a vin hōgynek, hogy pihenyünk ekkic-sit tesvir.

Mer nékem még a karom is kiállott mán, a vin hōgyrül meg ugy szakat az izzacscság, mint az igavonó marhárul.

Hogy osztán ekkicsit kifuttuk magunkat, hát ujbul kezttük a játíkot.

De biony nem irr a semmit.

Mer háromszor dültem néki a vin hōgynek, de nem tuttam semmire menni. A vin hōgy meg mán

annyira ordított, hogy oda csődültek a szomszidok, hogy tán nyuzom.

Mondok, nem nyuzom én, csak a fogát huzom.

Igy osztán abba állapotunk meg, hogy minek-utánna én usse értek ehhe a mestersighe, hát el kell a vin högynek a doktorho menni.

Különben ajállottam néki, hogy a lőcscsel áncz-vájra kibillentem én, de atul még jobban irtózik, mint a hideg vastul.

Felliptünk osztán a fogdoktorho, a pijaczra. mer mondok ott leszek én is a vin högygyel, leg-alább kevesebb jut egvre eg re a fájdalombul.

Hogy osztán megirkeztünk, hát illedelmes mo-dorba kopogtattam az ajtón, avval beliptünk.

Kérdi osztán a fogász ur, hogy mi járta vó-nánk?

Hát, mondok, kirem szivesen, ennek a vin aszszonnak egy nagy boontos foga bolondozik, hát azir fátatunk vóna ide, ha va'ani keveset el-teczzene venni a b longyábul, mer rim fájdalom-ka áll ki véle.

Leül eti osztán a vin högyet, avval előveszi a szerszámját, azut azat kérdi, hogy;

— Mék fáj?

Muta'tya a vin högy néki, ű meg benyuttya a szerszámját a szájába, oszt kezdi huzni.

Huzta előre, huzta jobbra, huzta barra csak ippeg hátra nem tutta huzni, de csak nem mocz-zant a.

Eczczer osztán mán ű is mirges lett, hát néki vetette a két talpát a vin högy gyomrának, oszt azon tánczolt vagy két perczig mig kihuzta.

Mikor meg kijött, egyik jobbra borull, a másik meg barra.

A doktor állott osztán fel elébb. Még minditig a harapófogóba vót a disztó nagy marha agyar, oszt mutatta nékem örömmel.

Mondok, majd azután obszervájjuk, ha az aszszont felhuzuk, mer a meg szeginy ott vergődött a pádimentumon, nem tudott felállani.

Hogy osztán a doktor segített felhuzni, ami biony nem egy könnyen meot, ojjan disztó nagy marha tesnél, hát elkerük obszerválni a fogat, még a doktor is szörnyüködött rajta. Aszongya, hogy ennek a fognak a gyökere felnőtt a vin asszonnak a fejelággyán kívül, ozt itt meg ippeg nagy rá vót hajt a mint a derótszeg a deszkába, hát ezir jött ki ojjan nehezen. Gyeki a feki.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Karácsonfát állítottunk a kis köjöknek.

Csak innep ne lenne sose a világon. Mer csak kőcsigbe veri az embert.

Ennek a kis Jézusnak mijjen ricsajt csapnak a születésire.

Bezzeg nem vót nékem, mer a vin Bugyi aszonta, mer hogy ippag első fíjunak trezzeritem lenni, hogy a kutyának se jó az első fattya, hát így osztán elbeszítik a keresztelőmet.

De hogy osztán ennek az innepnek mégis csak muszáj megadni a mágyát, meg oszt a kis Ottokárnak is eszihe jutott a tavaji karácsonfa, mer ujeszte dő után, mikor leették rulla mindent, hát avval agyusztáltam meg, így osztán addig rágta a fülemet, hogy felleptem a pijaczra, mondok veszek ekkis tesheáló karácsonfát.

Hát vettem is ha mincz pizir egyet. Igaz, hogy nem vót koronája, dehát, mondok csak oíjan jó az azir, legfejebb ráfíltetem a vin hőgyet koronának.

Azut vette n ecscsomó čzukorkát a čzukorkagyárbul.

Ótán egy mozdoni is mer a kis köjök rám parancsolt, hogy ha beszílek a Jézuskával, hát mongyam meg néki, hogy ű masinyisza akar lenni, osztán néki mozdoni kell.

Hogy ippag osztán tanákoztam vót magammal, hát megsugtam magamnak, hogy a kis köjöknek mozdoni is kell.

Menethe osztán hevágóttam Gyuri sógorho, hát mán ott nyalakodott ecscsomó passasir a jó t-sheálló- ujborbul.

Nyomták a gombot mán akkor, mer a gyöngyösi bor csak ugy gyöngyözött ki belőlök.

Hogy osztán kezeltem vélek, hát hejjet fog'altam, avval intettem a sógornak, hogy eyerünk csak avval a fájny it'allal.

Jött is osztán feszt

Azut, hogy banda is vót ott, hát az ótót csizmadija ugy verte össze a két ficsórt, hogy öröm vót nizni. Még montam is néki hogy:

— Mán etsém én jobban szeretném látni, ha valami kidógozott fán vernéd össze a két ficsórt.

Röhögünk osztán néki. Azut ittunk, avval mesmeg ittunk, ugy hogy én mán a mozdonyon akartam h-zavinni a karácsonfát.

Óthon osztán bevitem az ó'ba még a Gyömbir is röhögött a karácsonfának, aztat hitte, hogy zöd lucerna, mer hogy nem teczczik néki látni.

Karácsony diliján osztán dilután elkeztem feldiszíteni a fát. Az ajtót magamra zártam, mer a kis köjök mindig zavart, hogy mikor jön mán a kis Jézus.

Íppeg mán hatodikszor zörgetet', hogy mikor jön mán a kis Jézus? oszt én meg mán kimentem a biketüresből, hát meginutattam néki, hogy nem a kis Jézus jön, hanem a nagy Jézus, mán hogy én. Oszt ahogy kiliptem az ajtón, hát ugy kipeen löt-entetem a kis kölyköt, hogy majd elütötte Bendaguzt, mer az ö-ztökélte.

Hanem Bendaguznak mán nem tuttam kiadni a karácsonyi ajándikot, mer elszalatt.

Hogy osztán a kis köjöknek előlegeztem a karácsonyi ajándékbul, hát visszamentem az ólba, tovább diszíteni a fát mint valami diszítő mester.

Mikor osztán kisczen vótam vélla, hát szip csendesen szólottam a vin hógynek, hogy maj ha kopogtatok, nyissa ki a pitarajtót.

Hogy osztán kisten vótam a díszítissel, hát még a gyertyákat is meggyújtottam a fán, avval szíp csendesen felvettem, oszt elkeztem véle szípen ballagni, mint miko a bucsusok bucsura mennek, oszt viszik a zászló.

Én meg minditig a gyertyákat níztem, hogy valahogy meg ne döcczenyek a fával, mer akkor fuccs lez a becsinált.

Megyek szíp csendesen, még a lábom alá se mertem nízni, csak minditig a gyertyákat níztem, mint a lepke. Hát, ippeg mán majd a pitarajtónál jártam, mondok kopogtatok, mikor bebotlottam valamibe, oszt zuhé elöktöm a karácsonfát, én meg belé tenyereltem a vízzel tölt mosóteknőbe.

Jíiinye, hogy az én jó Istenem teremcsik ebbül a vin marhábul egy lufirget, hát még elibem teszi itt a mosóteknőt. Futtam osztán tovább, hogy: „Krisztus urunknak áldott születésin!”

Hanem mikor oszt felállottam, megfogtam a karácsonfát, avval be a házba, a kis Ottokár meg, hogy meglátott elkezdett ordítani, hogy: „jön a kis Jézuska!” mán hogy én la. A vin hőgy meg hogy nem tudott mán tülem szabadulni, mer ű kapta legelőbb a karácsonyi ajándíkot az önálló vámterülettyire, hát nekem szá'att avval a nagy marha testyivel, oszt úgy felbuktatott engem, hogy a mestergerendát czíloztam a két marha körömmel.

Hát ijjen szép viliáját csaptam én. D hát ez a vin marha asszon vót a hibás, hogy az utamba tette a mosóteknőt, a happárétul ne tuggyik megmenekedni! Neki legyik mondvá.

Szigyenbe hoztak a disztó- ölisnil.

Hogy osztán egy pettyet megváltozott vót az idő, hát az én malaczonnak is megcsappant az étvágya. Így osztán aszondom a vin hõgynek, hogy megszujuk a malaczt hé, mer mán a tavaji zsirozó rigan kampecz lett.

Ugy intéztem oszt a sört, hogy akkor ölöm meg, maj ha Miska fijamnak szabagygya lesz, egy másik gájzgyárista baráttyával, aki módnékül érti eztet a disztó teráncsirozást, mer aszongya, hogy czibilhe ű hentes

Magam nem vállalkoztam rá, pég én is vótam hentesinas hajdanába Kuczik ucsmán három napig, de hogy lebiriffungoltam a hátsóm nap alatt, mer egy megszidítetem egy szip kocza disztóját egy keze ellen fíval hocsosakugyan virit kellett venni, éntem meg rögvest felszabadított a csizmája órával, hogy az óromos csuséva hoztam ki tülle a szabadulólevelet.

Elig a hozzá, hogy előtte való este elkiszítettünk hozzá mindent, hogy reggel jókor neki fogjunk.

A kis Öftokárho még izczaka hozzá is repítetem a fál marhakörmöt, mer egy órákor mán forgolódtott, hogy kejjünk mán fel, mer virrad.

Reggel osztán, hogy felöbrattem, a szalmást meghuztam, mer álmoaba megijeszítetek, azut kimentem a Gyömbirhe, letörültem rulla a multheti port, azut az iziket meg-

igazitottam előtte, óta: az abrakos far'sznyát felakasztottam elibe a szegre, hát ippeg megérkeztek a hóhérok is.

Mán akkor a házúp is talpon vót, oszt behittam a hóhérokat, hogy nyalincsanak egyet, mie'ót megszurnánk, könnyebben megy így a szurás. Azut harapjunk is egyet, mer a vin hőgy fájny feperiős pogácsát süttött.

Ezut felfegyverkeztünk, oszt mentünk ki, hanem megmontam, hogy majd én megyek be hozzá, mer énzem jobban ismér, osztán én odabe lefogom, ük meg majd bejönnek hozzám az ólba.

Kinyitóm oszt az óajtó', avval hírtelen bepattanok, azut nizek szíjjel a setibe, hát látom, hogy az egygyik sarokba meg van huzódva a jószág.

Megyek osztán felé, mondom néki, hogy: kucsu, kucsu! hát még elkezd morozni

Ni te, mondok, még kutya vir szorult ebbe a disztóba az este óta.

Megyek azut tovább felé, hát elkezd ugatni. Amazok meg röhögtek odaki.

Ej, aki felistenelte, mondok, mán nem bávom, akár tövishes disztó, akár tövishes kutya, de megmunkolom.

Odalipek hozzá, hát a disztó a bal lábomszárába harapott, avval gysz ki az ajlón, oszt a vin marba hőgy meg hogy ott tátotta a száját a virvevő fazikkal a kezibe, várta a jó szerencsét, hát ennek szalatt néki, ezt meg felhorította oszt ennek meg összevagdalta a kezit a fazik, ahogy előri. A disztó meg akkor repült át a keritisen, mikor én kijöttem.

Ezek meg módnékül röhögtek.

Én meg mirges vóiam. Mondok, mi az anyátek ke-serves kinnyát röhögtek, hogy a röhögis öjjik meg benne-teket. Inkább mennétek a disztó után.

Bendeguz oszt röpüft is át a disztó után a keritisen, mer ippeg repteni akartam hozzá a löcsöt.

Alig fordulunk osztán mink is egyet-kettőt, hát jönnek a disztóval befelé a menyem, meg Bendeguz.

Ahogy osztán megláttam a disztót, hát felforrt bennem a mireg, avval kikaptam a gájjgyárista kezibül a szurókést, mondok, fogjátok le, oszt mos mán én szurom le, amir megharapott.

Hát mikor oszt lefogták, nicezer fordítottam meg benne a kést, azut ötöcczör meg ugy belé szurtam, hogy a farkóján jött ki.

Akkor osztán hozzákeztünk a manikulácijóho, ugy hogy estére ippeg kifőtt a hurka is, ötén a kolbászt is kitosztotta Bendeguz, az anyja tartotta ü meg toszította, így osztán hozzáültünk a vacsoráho.

Ippeg egy vastag bélhurkával küzköttem, mikor Bendeguz elkezd ugatni, ezek meg röhögni, én meg hámu'ni.

Eczczer osztán mán ük se állhatták meg, hát elmeséltik a disztó reggeli históriáját.

Hát ugy vót, hogy ezek a disztók megalakitották a hármás szövetségét hárman, Miska, Bendeguz, meg a gájjgyárista, hogy engem megteréfálnak.

A gájjgyárista este e'hozott egy nagy disztó kutyát, oszt a disztó hejjet ezét zárták be, a disztót meg áthajolták Miska fíjához. Oszt Erzsók menyem is spiony vót, mer ütöt is befanították.

Erre osztán elkezték ujfént röhögni, még a kis Ottokár is.

Én meg azondom, igen? Avval ugy a kipihe nyomtam a vakból hurkát a gájjgyárista, hoccsak ugy csattant, azut kaptam a löcsöt, de hogy kint vót az ólba, hát mire behoztam, tiszta vót a disztótor hejje.

Az isten szigyenicsese meg eztet a gájjgyáristát, még én véllem akarnak teréfálni?

Hurkatőtis a csanádba.

Hogy osztán az egyik disztómnak megcsappant az étvágya, hát mondok, nem sokat teketóriázok véle, mer még az a kis vadhus is lemegy rulla, amit eddig magára szedett ikább lerántom a husz körmirül.

Különben ennek csak tizenhat törme van a kicsikkel együtt.

Igy osztán megszurtem a disztót, mondok, hadd kapik ekkis keresztvizet.

E őz nap osztán a vin hőgy beszerzett hummit. Rizskását, gyömbirt, hummi. Én ugyan mondtam, hogy a gyömbir felesleges, maj használunk a lúbul. Osztán még kinevetek.

De hogy tapogattam a löcsöt, hát elment a kedvök a cevetistül. Én meg ellip em ekkis ital után.

Mer hogy az én ide-ji termisem, ami kicsi vót, ojjon hogyha abbul beköpök egy pohárral, hát tisztára meglátom a földbe a pizt, így osztán másfelől kellett beszerezni.

Nem tultam vóna osztán kiokoskodni, hogy mék kocsmából kék hozni, mer még amennyibe vótam, mind igen fájny italkissig vót.

Utójjára osztán mégis csak abba állapottam meg, hogy minekutána a mulkoriba Esvány sógornál, a Kut-uczczán leszittem magam abbul a tesheálló italbul, amit ü árul, hács-csak onnét viszek én a torra bort.

El is indultam osztán Esvány sógorho.

Amint belinek, hát mán akkor Ormós estém ott apygya a bankot Tinkai sógor kollégámnak.

Tenyerelek osztán véltek, avval intek félfülhegygye! Esvány sógornak, hát azonosmód nyomja, nem a gombot, hanem a fél kilást az orrom alá.

Én meg mán alig vártam, mer hogy a vin hõgy borju-pergeltet csinált paczalbul, oszt háromszor is megsózta, gyeki a feki a kontyot a nyakáru, mer sese ott jár az esze ahun kék, hát kívánta a só; a savanyut.

Ki is szippantottam a félkilást ugy, mint az olaszok a csigabigát szokták a hijjából. Még néki is szidültem Szod-raji sógornak.

Igy osztán innét vittem vagy tíz litert.

Másnap osztán hogy nászuram is előjött, a pohos Csohány, ótán Miska fijam is, mer hogy most nappal nem igen dógoznak földmunkát a gájzgyárná, hát így osztán ü is ráirt.

Mentünk oszt kifelé, hogy lefogjuk a disztót. Ezeknek megmontam, hogy vigvázzanak, mer ez alábbvaló a kenygyelfutónál is, osztán meg lefogom én, mer én ismerem a gusztlusát.

Avval, ahogy kinyitottam az ólajtót, hát vártam a disztót,

Odajön osztán az ólajtóba, hát még rám níz. En meg ü rá. Avval assogy, hogy: buff! Oszt nyargalt kifelé. Én meg mondok, rádülök, hát kiszalatt alólam, én meg aztat hittem, hogy leszakad a szivem, amint odaüföttem az anyafödbe.

Ez a vin marha asszony meg, hogy előtte állott a virvevő fazikkal, hát nem tudott előlle kitérni, e meg néki szalatt a kétágának, oszt ahogy hasra esett, hát a virvevő fazékat összenyomta, e meg öszdarabolta a kezefejét.

Azut meg, hogy ez a disztó kis Ottokár köjök is, hogy ott lábatlankodott, hát akkor meg annak szalatt néki,

oszt' az is ugy el'sett, hogy a fagyos föld'n niczcer is visszarugódot a feje.

Ezek a többiek meg u'anna a disztónak, oszt csináltak ojjan mozgást, hogy a forgó komédia kis Miska vót hozzákipes't.

Eczcer osztán, ahogy ta'pra állottam, hát a kezembe kaptam a löcs't, avval, hogy ippeg nékem nyargalt a disz hát ojjant billentettem a két füle közzé a löcs'sel, hogy rögvést meglíbbent. Azut előrán'tottam a szurókés't a csizma szárbul, oszt mirgembe ugy belényom'tam, hogy aztat hittem az orraszalonnáján jön ki a vige. Ótán vagy niczcer megforgattam benne, oszt kiatta a lé'kit.

Akkor oszt elkeztük perzselni.

O't piszkáltam rajta a szalmát a villáva', hogy jobban igjék, hát eczcer megindul a tűz, oszt be a disztóólha.

Tyüh / aki fel'stenelte eztet a disztót, még fel'perzseli az ólamat. Avval utána.

Addig püföltem osztán a f'jit, hocscsakugyan megdöglött.

A bon'tásnál meg Bendeguz't kaptam s ájba zsiros kézzel, hogy teleett szemé-szája-kövérral, mer aszonta, hogy nem ugy szokták az orját venni. Mondok, ha nem tecz'zik néked az orj, hát a bagózásodnak ez a sorja, a nyehéssig áj'jik beléd.

Mikor oszt bekerül'ünk, hát fojt a munka tovább, de a meleg bor is járta, ugy hogy nemcsak a bor vót meleg, hanem a füllünk is. Osztán a kolbász ő'isnél, hogy én nyomtam, a vin högy meg t'rotta, Bendeguz meg szurkálta, hogy a szél meg ne szoruj'ik benne, hát én biony nyomtam szaporán, alig gyözte a vin högy forgatni, Bendeguz meg szurkálni, oszt pofázott a vin högy, hogy ne nyomjam ojjan erősen, mer kiszakad, hát biony fül'övön cselekettem a vin högyet a hurkatótóvel.

A бүr hüjjik rád, mondok, ha gyengén nyomom, akkor meg nem áll keminyen a hus a hurkába.

Ott is hattam, oszt Miska fijam toszolta azut a fobbit ki az anyával.

A vacsoránál meg, hogy tuggyák, hogy a farka alatt való vige hurkát igen szeretem, hát rögvest ki is rántottam.

Ahogy osztán beléharaptam, hát ezek elkezttek röhögni, mer ez a disztó tokmányóru ráveite ezeket a marha asszonyokat, hogy nékem egy darabot töcscsenek meg hamuval.

Miregbe jöttem osztán erre, de akkor mán a tokmányóru meglipett egy darab hurkával.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Zavaros egyezkedis.

Ott őgyelgünk a lúval a Bérház ucczán, mint a gazdátlan kutya, hát mondok, mán belőködök a Halzug sarkán livő patikába egy verdungra.

Amint belípek, ott nyajja a száját, mán hogy az üveg száját Miska a miszáros, meg a csillagvizsgáló Bandi a paczalos is.

H gy osztán belíptem hát mondok a nyavaja Törő urnak, hogy boricscsik csak egy rozsdással.

Mikor beköpöm, mint a kutya a legyet, hát aszongya Miska, hogy nizza kend bátyám, ráírne kend vasárnap kivinni bennünket a Csigakeribe?

Nagyon szívesen, mondok ippeg akkor ráirek.

Hogy oszt megegyeztünk a fuhar erányába, hát elliptünk onnét, úk a székre én meg a Gyömbir lúval a fuhar után,

Vasárnap osztán, hogy megebídeltem, fájiny csigalevest csinált a vin hőgy tehénhussal, ót n valami farzsirozott pecsenyét, hát a Gyömbirt a két tud közzé toszítottam, avval megindultunk Miskáho.

Mán akkor ott vót Bandi is.

Avval aszondom, hogy huzakoggyanak fel az ülliszkára, én meg lehúzóttam a lú vigibe, oszt megindultunk.

Csak ott baktatunk Mester ucczán, kuniroztam a Gyömbir farka ajját a pipaszárral hőbe-hőba, hogy el ne aluggyik,

hát ecczer aszongya Bandi, hogy ájjak meg csak, vagy fordujjak vissza, mer ű a puskáját otthon hatta, pég czilt akar lüni a kerbe.

Aszondom osztán néki, hogy nize sógor, én megállok, de ha visszafordulok, akkor csak kettesbe megyünk hazafelé a lúval, mer én nem akarom aztat, hogy én ott hagyjam a fogamat a Csige kerbe. Mer tudom, hogy a sógor barra cziloz is jobbra lü, még tán magába is kárt tenne, pég kár vón m'g elpatkóni kennek.

Belfüvegodott osztán. Avval mentünk tovább.

Alig megyünk egy pár lipisnyire, hát ujfent aszongyák hogy ájjak meg. Mán haraguttam is, mer mondok, nem vagyok én tüzőtő, akinek aztat komendirozzák örökösön, hogy: viz indujj, viz áj, hanem ha menni akarunk, mennyünk.

Megállok osztán, hát Miska odainti Tikmonyi etsémet a hentest, oszt aszongya, hogy vóna néki két koczája két malacczal, nem i venné meg?

Aszongya, hogy megizi, oszt felhuzódott a tajiga vigire.

Mikor megirkeztünk, hát meg is alkuttak Miska meg Tikmonyi a disztókra, oszt lefelkipejte egy ropogós százasal Miskát.

Tikmonyi etsém osztán maga elibe rántotta a két koczáat, avval megindult vél'ek, aszonta, hogy a többi pizt majd hónap agya meg, addig a malaccokat itt hagyja.

Mink osztán még egy pettyet bagóztunk, katerkázunk, humni eddarabig, oszt hazajö'tünk, de Miska másnapra meghit malacz'okánra. Nékem is megmonta, hogy tajigával mennyek ki, mer ugy jövünk haza.

Másnap ujfent kirándultam a Gyömbirrel, még Fitybergel kóser miszáros is kilovagolt az arab tarapper fekete csüdörön valami kutya gummi köpenyegbe, még aszonta hogy elfekjtette otthu a csólentet is megenni, csakhogy jóllakjik malacz'okánnyal.

Mikor oszt együtt vótunk, a vendigsereg, hát a malaczkán sehunse vót, mer a malaczkok az óiba rőfőgtek.

Kisült osztán, hogy az egyessignéél Miska ugy paku lt, hocscsak a két keczát aggya annyi pizir, de Tikmonyi leg aszonta, hogy fi a malaczkokkal együtt vatte meg a oczákat, oszt ha nem aggya Miska a malaczkokat, hát főbb izt nem éd néki, hanem ha kell éd kílára a malaczkokbul ilerczenen pizir.

Ebbe meg Miska nem ment bele.

Mondok, a szélel fassatok verset malacztokányostul gyütt, éngem többet nem csap'ok be, avval megpiszkáltam

Gyömbirnek a gyömbires kutujját a pipaszárral, oszt **iyasz**.

Ezek meg csak kijabáltak, hogy ne hagygyam ott úket, nég nyargáltak is a fajiga u'án eddarabig, de én aszontam, hogy csömőjjetek meg, nem a malacztokántu', hanem a nagatok cse'ekedesitül, oszt ott hattam úket.

Figybergel sóger meg ippeg mellettém vágta'ott el a arapperrel, oszt oda is szólottam néki, hogy:

— Nyomuji etsám hazafe'é, míg meg nem hül a csólen, mer mán csak e csapja el a hasadat, nem a malacztokán

Én meg nem állottam ki tovább a dicsősíget a vót Ruczás tésasszonyig, a Petőfi-éren, a vót lúmiszárszék hejjtig. Mer hogy ott van most néki a kifőzise.

Avval megállottam, oszt odabe kirtem egy libaczombot. Még nevetett is a tésasszon, hogy szagoltam, oszt kérdez'e hogy: mir szagolom aztat a czombot?

Hát mondok, aztat hittem, hogy lúbusbul van ez a libaczomb.

De valami fájnnyel cse'it.

Erre meg Kaskó etsámbe ruczczantam le a bábakipoz-déhe, oszt itt meg ojjan jól esett a libaczombra az ital, hogy alig láttunk hazamenni a Gyömbirrel.

